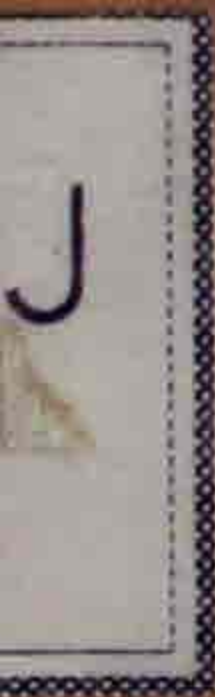

မုဒ္ဒခေတ်

ဝိသုဒ္ဓိသုတ္တံ
သုတ္တံ

အပိုင်း ၁

ဦးကြီးခင်-ဦးမြင့်ဆွေ

ဗုဒ္ဓဘေဏ်
ကိုယ်တွေတစ္ဆေဝတ္ထုသန်ပေါင်း

အမှတ် - ၁

အာစရိယဓမ္မပါလ ခေါ် အရှင်ဓမ္မပါလ ပြုစုသော
ပေတဝတ္ထု အဋ္ဌကထာမှ ဝတ္ထုများကို

ဦးကြီးခင် - ဦးမြင့်ဆွ
ပြန်မာပြန်သည်

ပြန်မာပြည် စာအုပ်တိုက်
၁၃ (ဆေ)၊ ၉၈-လမ်း၊ ကန်တော်ကလေး၊
ရန်ကုန်မြို့။

ပညာအလင်းပြစာအုပ်ဆိုင်
၁၃၀၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း-ရန်ကုန်မြို့
ဖုန်း ၉၀၉၂၇

ပထမအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခြင်း

၁၉၈၀-ခု ဂျူလိုင်လ

အုပ်စု-၁၀၀၀

စာသင်တန်းဆိုင်ရာ ထုတ်ဝေခွင့် အမှတ် ၂၇၂/၈၈ (၆)
မျက်နှာဖုံး ထုတ်ဝေခွင့် အမှတ် ()

တန်ဖိုး-၁၀/

အဖိုးရိုက်-မင်္ဂလာ

ရန်ကုန်မြို့၊ ၁၃ (အေ)၊ ၉၈-လမ်း၊
မင်္ဂလာဒုံဒိုင်တိုက် (၀၇၉၆) ဦးကြီးခင်က ပုံနှိပ်၍
ရန်ကုန်မြို့၊ ၁၃၊ ၉၈-လမ်း
မြင့်ဆွေစာအုပ်တိုက် (၀၁၃၆) ဦးမြင့်ဆွေ က
ထုတ်ဝေသည်။

မာတိကာ

- ထုတ်ဝေသူ၏ မှတ်ချက် က
- ၁။ ဗာရာဏသီမင်းကို လင်ယောက်ျားပြုသော
တစ္ဆေမ ၁
- ၂။ လူသား မိန်းမကို မယားပြုထားသော
ဝိမာနပြိတ္တာ ၂၅
- ၃။ ပင်လယ်တွင်းက ဝတ်လစ်စလစ် ရွှေဗိမာန်ရှင် ၄၅
- ၄။ လူ့ကိုယ်နှင့် ဝက်နှုတ်သီး ရဟန်းပြိတ္တာ ၆၇
- ၅။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ နှင့် မိခင်ဟောင်း
တစ္ဆေမကြီး ၇၉
- ၆။ အဇာတသတ်မင်း နှင့် သူကြွယ်ပြိတ္တာ ၉၂
- ၇။ စပါးဖွဲထိုး အမိကြိုးရိုက် အိမ်၌ခိုးစား မုသား
ပြောဆိုကြသော ဒုစရိုက် မိသားစု
ပြိတ္တာလေးဦး ၁၀၄
- ၈။ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးကို ဆန္ဒ ပြုကြသော
ဆွေမျိုးဟောင်း ပြိတ္တာများ ၁၁၂

ကြိုက်ရာရွေး-လမ်းနှစ်သွယ်

—

မိမိ ပြုလုပ်သော ကောင်းမှုကံနှင့် မကောင်းမှုကံ များသည် မိမိ၏ နောက်မှ အရိပ်ပမာ အမြဲ ကပ်ကာ လိုက်ပါလျက်ရှိနေကြသည်။ ထို့ကြောင့်—

- ကောင်းမှု ကုသိုလ် ပြုလုပ်သူများကို သုဂတိ (၇) ဘုံက စောင့်ကြိုလျက် ရှိသည်။
- မကောင်းမှု အကုသိုလ် ပြုလုပ်သူများကိုလည်း ဒုဂ္ဂတိ အပါယ် (၄) ဘုံက စောင့်ကြိုလျက် ရှိသည်။ ။ သို့ဖြစ်လျှင်—

သင့် အနေဖြင့် (၁) ကောင်းမှု၊ (၂) မကောင်းမှု နှစ်မျိုး အနက် မည်သည့် အလုပ်ကို ပြုလုပ်မည်နည်း၊ (၁) သုဂတိ၊ (၂) ဒုဂ္ဂတိ ဇာတ်နှစ်သွယ် အနက် မည်သည့် လမ်းကို ရွေးချယ် မည်နည်း။

ဤ မေးခွန်းသည် ဗုဒ္ဓအလိုကျ မေးခွန်း ဖြစ်သည်။ ‘ဗုဒ္ဓဇောတ် ကိုယ်တွေ တစ္ဆေဝတ္ထု ညွှန်ပေါင်း’ ကို ဗတ်ရှု လေ့လာပြီးပါက ဤမေးခွန်းကို ဗုဒ္ဓအလိုကျ ပြန်လည် အဖြေ ပေးနိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

ထုတ်ဝေသူ၏မှတ်ချက်

—

မန်လည် အမေး— မင်းကွန်း အဖြေ

မကာရလောပ အကျော် ဖြစ်တော်မူသော ကျေးဇူးတော် ရှင် မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက—

ပြောကြလျှင်၊

‘လောကတွင် တစ္ဆေ ရှိသတဲ့’

ဆွေ သိင်္ဂလား။

သိပါချင်၊

ရှိပါလျှင် ‘တစ္ဆေ’ ဆိုတဲ့၊

သည်ပုဂ္ဂိုလ် ကောင်သရုပ်ကို

ကျမ်းအုပ်လွှဲကြား—

ဟူသော အချိုးကဗျာဖြင့် မင်းကွန်းတောရ ဆရာတော်ဘုရား ကြီးအား မေးလျှောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ‘လောက၌ တစ္ဆေ ရှိမရှိ၊ ရှိလျှင် တစ္ဆေ သည် မည်ကဲ့သို့သော ဘုံဘဝက မည်ကဲ့သို့သော အကောင်မျိုး ဖြစ်ကြောင်း’ ဖြေကြားရန် မေးလျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထုတ်ဝေသူ၏ မှတ်ချက်

ယင်းမေးခွန်းကို မင်းကွန်းတောရ ဆရာတော် ဘုရား
ကြီးက—

ပြောကြလျှင်၊

‘လောကတွင် တစ္ဆေရှိသည်’—ဟု၊

နို့သိ ကျော်ကြား။

မျိုးထူးထွေ၊

သည်သစ္ဆေ ရှိသည် ဟုတ်ပါဘူး၊

‘မြေဘုတ်ကို တစ္ဆေ ပြောကြတယ်’

လောက လူများ။

ဟူသော အချိုးကဗျာဖြင့် ပြန်လည်ဖြေကြားတော် မူခဲ့သည်။
‘လောက၌ တစ္ဆေ ဟူ၍ တကယ် ရှိကြောင်း၊ သို့သော်
ယင်းတစ္ဆေမှာ ဂတိငါးပါးမှ သီးခြား တစ္ဆေဂတိ ဟူ၍
သီးသန့် တစ်ခုမရှိကြောင်း၊ ဂတိငါးပါး ရှိသည့်အနက် ပေတ
ဂတိသို့ လားရောက်ကြရသော မြေဘုတ် ပြိတ္တာများကိုပင်
တစ္ဆေ ဟူ၍ လောက၌ ခေါ်ဝေါ်နေကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း’
ဟူ၍ ဖြေကြားတော်မူလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မန်လည်ဆရာတော်-နှင့် မင်းကွန်းဆရာတော်

ဤ၌ မန်လည်ဆရာတော် ဆိုသည်မှာ ‘မဟာသုတကာရီ
ဗုဒ္ဓဝေဒ ဝိသုဒ္ဓိကြီး’ စသော ကျန်း ဂန် ပေါင်း
မြောက်မြားစွာကို ရေးသား ပြုစုတော်မူသဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံ၌

ထုတ်ဝေသူ၏ ခွတ်ချက်

အထူးထင်ရှားလှသော ဆရာတော်ကြီး ဖြစ်သည်။ ၁၉၁၇-ခုနှစ်၌ မြန်မာနိုင်ငံ အင်္ဂလိပ်အစိုးရတို့က လူဒါန်း ဆက်ကပ်သော ‘အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ’ ဘွဲ့တံဆိပ်ကိုလည်း ခံယူရရှိတော်မူသည်။ ထို့ကြောင့် အကျယ် ရှင်းလင်းပြဖွယ် မလိုပေ။

သို့သော် မင်းကုန်းတောရ ဆရာတော်မှာမူ မင်းကုန်းဆရာတော် အမည် အပြင် မြတောင်ဆရာတော် အမည်ဖြင့်လည်း ထင်ရှားသဖြင့် စာပေ သုတေသီများ နားမရှင်းစရာ ဖြစ်နေသောကြောင့် ဤ၌ အနည်းငယ်မျှ ရှင်းလင်း ဖော်ပြလိုပေသည်။

မင်းကုန်းဆရာတော်မှာ မူလက မင်းကုန်း ဥဒုဗ္ဗရချောင်၌ တောရ ဆောက်တည် သီတင်းသုံးတော်မူသော ဆရာတော် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် အောက် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ကြွရောက်ကာ ရန်ကုန်မြို့ ရွှေတိဂုံ စေတီတော်ကြီး၏ အရှေ့ဖက် ကျောင်းတော်ရာ ရွှေကျင်တိုက်ကြီး၌ ပထမဆုံး ရွှေကျင်သာသနာပိုင် ဖြစ်တော်မူသော ရွှေကျင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် အတူတစ်ဝါ သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့ဖူးသည်။

ထိုအခါ သီပေါမင်းတရားက ပင့်ဆောင်သဖြင့် မန္တလေးမြို့သို့ ပြန်ကြွလာကာ မင်းကုန်း ဥဒုဗ္ဗရချောင်၌ပင် ပြန်လည် သီတင်းသုံးတော်မူသည်။

ထို့နောက် သီပေါမင်း၏ မိဖုရားခေါင်းကြီးဖြစ်သူ စုဖုရားလတ်က မဏိရတနာရာမမြတောင်ကျောင်းတိုက်ကြီးကို တင်လှူ

တော်မူ၍ 'ငဏ္ဍဝံသာဘိဇဇေ ဓိပတိ ပဝရမဟ္တာမေရာဇာဓိ ရာဇ
ဂုရု' ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ကို ကင်လှူတော်မူသဖြင့် ဒုတိယ မြတောင်
ဆရာတော် အမည်ဖြင့်လည်း ထင်ရှားတော်မူသည်။ 'ဓာတုတ္ထ
ဒီပနီဋိကာ' စသော ကျမ်းဂန်များစွာ တို့ကိုလည်း ပြုစု ရေး
သားတော်မူခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် မင်း ကုန်း တော ရ ဆရာတော် ဟူ၍ လည်း
ကောင်း— ဒုတိယ မြတောင်ဆရာတော် ဟူ၍ လည်းကောင်း
အမည် နှစ်မျိုးဖြင့် ထင်ရှားတော်မူသည်။

ယင်းကဲ့သို့ မင်းကုန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး ဖြေကြားတော်
မူသည့် အတိုင်း ဂတိ ငါးပါးရှိသည့်အနက် ပေတဂတိသို့
လား ရောက် ကြ ရ သော ပြိတ္တာများကို ပင် ရှေးပဝေဏီ
အစဉ်အဆက်က စ၍ တစ္ဆေဟု လောက လူအများကလည်း
ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။ ပါဠိ အဋ္ဌကထာ ဋီကာများကို အနက်
မြန်မာ ပြန်ဆိုတော် မူခဲ့ကြသော ရှေးရှေး နိဿယ ကျမ်းပြု
ဆရာတော်ကြီးများကလည်း 'ပေတ' ကို တစ္ဆေ ဟူ၍လည်း
ကောင်း—ပြိတ္တာ ဟူ၍လည်းကောင်း မြန်မာမူ ပြုတော်မူခဲ့ကြ
သည်။

ပါရာဇိကဏ်ပါဠိတော်မှ တစ္ဆေ

ထို့ကြောင့်လည်း ပါရာဇိကဏ် ပါဠိတော် အဒိန္နဒါန
ဒုတိယ သိက္ခာပုဒ်တွင် သုသာန်သို့ သွား၍ ပုံသကူသင်္ကန်း
ကောက်ယူသော ရဟန်းတစ်ပါး အကြောင်းကို 'တေန

ခေါ်ပန သမဃန’ဟု အစချီကာ ‘တသ္မိ’ စ သရီရေ ပေတော အဓိဝဏ္ဏော ဟောတိ’ ဟု-ဖော်ပြထားရာ၌ ‘ပေတော’ ကို ‘ပြိတ္တာ တစ္ဆေ’ ဟု ရှေး ဝိနည်းနိဿယ ကျမ်းပြု ဆရာတော် ဘုရားကြီးများက မြန်မာ ပြန်ဆိုတော်မူခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှင်ဥက္ကံသမာလာနှင့် ရှင်ဥက္ကမသာရ

တစ်ခါက သောက ဓမ္မ ဉာဏဝယ်စုံ ကုံလုံ ကျမ်းကျင်တော် မူလှသော အရှင်ဥက္ကံသမာလာ ဆရာတော် နှင့် အရှင်ဥက္ကမ သာရ ဆရာတော် နှစ်ပါးတို့သည် ရွှေကြက်ယက် အရပ်၌ တွေ့ဆုံတော်မူကြသည်။ ထိုအခါ ‘ပြိတ္တာကို ပင် တစ္ဆေ ဟု ခေါ်ဝေါ် သုံးနှုန်းနေခြင်း စသော တစ္ဆေ ဆိုင်ရာ ပြဿနာ အရပ်ရပ်တို့ကို ဆွေးနွေးတော် မူခဲ့ကြသည်’ ဟု ‘အရိယသံသ အာဒိစ္စရံသီ’ ဘွဲ့ထူးချီသော ဒုတိယ မုံရှေး ဇေတဝန်ဆရာတော် ဘုရားကြီး အမိန့်ရှိတော်မူဖူးကြောင်းဖြင့် ဆရာတော်ဘုရား ကြီး၏ လက်ရင်းတပည့် ဖြစ်သူ လှေသင်းအတွင်းဝန် ဦးချိန်က သူ၏ ‘တဇ္ဇတ္ထဒီပနီ’ ၌ မှတ်တမ်း တင်ထားခဲ့သည်။

တဇ္ဇေ-တဇ္ဇေ-စဇ္ဇေ

ယင်း တဇ္ဇတ္ထဒီပနီ၌ ပင် လှေသင်းအတွင်းဝန် ဦးချိန်က ‘တဇ္ဇေကို ရှေး သူဟောင်းတို့က “တဇ္ဇေ-တဇ္ဇေ-စဇ္ဇေ” ဟု ရေးထိုး ၃ မျိုး ပြုခဲ့ကြကြောင်း၊ အဓိပ္ပာယ်မှာ အတူတူ ဖြစ်၍ “သံကွဲ ကြောင်းတူ” ဟု မှတ်ယူရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဖြင့်လည်း ရှင်းလင်း ဖော်ပြထားသေးသည်။

ထားသည်ကို တွေ့ရှိကြရပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် တစ်ပုဒ်၏ အဆုံးကျမှ ယင်းဝတ္ထု၏ ရည်ရွယ် ဦးတည်ချက်ကို မှတ်ချက်အနေဖြင့် ဖော်ပြသားခြင်း ဖြစ်သည်။

သင်ခန်းစာပေး-ပညာပေး ဝတ္ထုများ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဤ ‘ဗုဒ္ဓခေတ် ကိုယ်တွေ့ တစ္ဆေဝတ္ထု ညွှန်ပေါင်း’ကို ဖတ်ရှု လေ့လာကာ အကုသိုလ် ဒုစချိက်များကို ရှောင်ရှား၍ ကုသိုလ် သုစရိုက် ပုညကြိယာ တရားများကို ကြိုးစား ပြုလုပ် အားထုတ် နိုင်ကြမည် ဆိုပါက ဤ ‘ဗုဒ္ဓခေတ် ကိုယ်တွေ့ တစ္ဆေဝတ္ထု ညွှန်ပေါင်း’ ရေးသား ထုတ်ဝေရကျိုး နပ်ပြီဟု ယူဆရမည် ဖြစ်ပေသည်။

မင်္ဂလာပုံနှိပ်တိုက်-နှင့်
မြန်မာပြည်စာအုပ်တိုက်
၁၃ (အေ)၊ ၉၈-လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း- ၉၀၉၇၂။

ဦးကြီးခင် နှင့် ဦးမြင့်ဆွေ
ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေသူများ

ဗုဒ္ဓခေတ် ကိုယ်တွေ့တစ္ဆေဝတ္ထုသန်ပေါင်း

အမှတ်-၁

မာရာဏသီမင်းကို
လင်ယောကျ်ားပြုသောတစ္ဆေမ

[၁]

ကဿပဘုရားသခင် လက်ထက်တော်က ဖြစ်၏။ ကိမ္ဗိလမြို့၌ ‘ပုညကုသလ’ ဟူသော အမည်ဖြင့် ဘာသာရေး အသင်း တစ်သင်း ရှိ၏။ ကုသိုလ် ကောင်းမှုကို စိတ်တူညီမျှ ပြုလုပ်ကြ သောကြောင့် ‘ပုညကုသလ’ ဟူ၍ ထင်ရှားသော အသင်း ဖြစ်၏။ အသင်းသား ဦးရေမှာ ငါးရာ အထိ ရှိ၏။ ယင်း အသင်းကို သောတာပန် အဆင့်သို့ ရောက်သူ ဥပါသကာ သူကြွယ် တစ်ဦးက ခေါင်းဆောင်ခဲ့သည်။

သူတို့၏ ဆောင်ရွက်ချက်များမှာ အရာနှင့် ထင်ထင် အကျိုး သက်ရောက်လှပေသည်။

— ပျက်စီး ဟောင်းနွမ်းနေသော ဘုရားအို ကျောင်းအို တံတားအိုများကို သစ်လွင်အောင် ပြုပြင်ကြသည်။

ဗုဒ္ဓဓမ္မ ကိုယ်တွေ့ တစ္ဆေဝတ္ထိ ညွှန်ပေါင်း

- ရေရှားပါးသော ဒေသများတွင် အများ သောက် သုံးနိုင်ရန် အတွက် ရေတွင်း ရေကန် တူးဖော်ခြင်း- ဆည်မြောင်း ကာတမံများ ဆည်ဖို့ခြင်း- အရိပ် အာဝါသ ဖြစ်စေခြင်းငှာ လမ်းဘေး ဝဲယာတို့၌ သစ်ပင် စိုက်ပျိုးခြင်း- စသော ပုညကုသလ အမှု များကို တက်ညီ လက်ညီ ပြုကြကုန်၏။
- ကျောင်း ကန် မရှိသေးသော ဒေသများ၌လည်း သာသနာတော် တည်ဘုံပြန့်ပွားရေးကို ရှေးရှုကာ ကျောင်းသစ်များ တည်ဆောက်ကြပြီး- ထိုကျောင်း များ၌ ရဟန်း သံဃာများကို ပင့်ဆောင်၍ ကိုးကွယ် ကြကုန်၏။

သူတို့ သူတို့၏ ဇနီးများသည်လည်း သူတို့၏ စရိုက်နှင့် လိုက်ဖက်လှကုန်၏။ ကုသိုလ် ကောင်းမှု ပြုရေးတွင် သွေးညီ ကြ၏။ သူတို့လည်း ပုညကုသလ အသင်းသူများပင်တည်း။ အကျင့်သီလ အာစာရဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသူ အမျိုးသမီးများ အဖြစ်ဖြင့် အရပ်ထက်ဝန်းကျင်၌ ထင်ရှား၏။ သူတို့လည်း ကျောင်း ကန် ဘုရား နှင့် ယဉ်ပါးသူများ ဖြစ်သည်အား လျော်စွာ ကျောင်းသို့ သွားသော အခါများတွင် အပန်းဖြေ ကာ နားနားနေနေ သွားလေ့ ရှိကြ၏။

[၂]

တစ်နေ့သော အခါ ထိုအမျိုးသမီး တစ်သိုက်သည် ဘုရား
ကျောင်းမှ အပြန်တွင် နားနေကျ အေးရိပ်သာ၌ အပန်းဖြေ
နားနေကြကုန်၏။ ထိုနေ့တွင် သူမတို့ နားနေသော ရိပ်သာ
နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း သစ်ပင်အောက်၌ သေသောက်ကြူး တစ်စုံတို့
ဝိုင်းဖွဲ့၍ မူးနေကြ၏။ အတော် မူးနေသူ တစ်ဦးက ထို အမျိုး
သမီးများဘက်ကို လက်ညှိုး ဝဲကာ ဝဲကာ အရက်မူး အာလုပ်
သံကြီးနှင့်—

‘ဟေ့— ဟိုကောင်မတွေကို ပျက်စီးအောင် ဖျက်နှိပ်သူ
ထွက်’

‘ရှိုး— တိုးတိုး.... တိုးတိုး.... ကြားသွားပါ့မယ်၊ သူတော်
ကောင်း အမျိုးသမီးတွေပါကွာ....’

ထို အမျိုးသမီးများ၏ အကျင့် စာရိတ္တကို သိသူ တစ်
ယောက်က ဝင်၍ ဟောန်လိုက်၏။

‘အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ မယ်မင်းကြီးမတွေ အကျင့်
သီလ ခိုင်၊ မခိုင် လက်တွေ့ စမ်းချင်တာ....’

ဟု— ပထမလူက ဆိုလေသော် ဒုတိယလူက ဆိုပြန်၏။

‘သည်အမျိုးသမီးတွေကို ဘယ်လို ဖျက်ဖျက် မပျက်ဘူးကွ’

‘ပျက်စေမယ်’

‘မပျက်စေရဘူး’

၄ ဗုဒ္ဓခေတ် ကိုယ်တွေ တစ္ဆေဝတ္ထု၊ ညွန့်ပေါင်း

‘ကိုင်း.... ဒါဖြင့် လောင်းမလား’

‘လောင်းမယ်၊ ပျက်ယင် တစ်ထောင်ယူ၊ မပျက်ယင် တစ်ထောင်ပေး’

ငွေ တစ်ထောင်ကြေးဖြင့် အလောင်းအစား ပြုကြ၏။
ဤ အထဲတွင် ‘ပျက်အောင် ဖျက်ပြမယ်’ ဆိုသူကား- စောင်းသမား- ဂီတသမား ဖြစ်၏။

ဂီတ အားကိုးနှင့် ရဲဝံ့စွာ အလောင်းအစား ပြုခြင်း ဖြစ်လေသည်။

+

+

+

[၃]

တစ်နေ့သ၌ ထို စောင်းသမား သေသောက်ကြူးသည်
ထို အမျိုးသမီးများ အသွား အပြန် နားလေ့ ရှိသော
အေးရိပ်သာ၏ အနီးတွင် စောင်း တစ်လက်နှင့် အချက်
ကောင်းကို စောင့်နေ၏။ ထို အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ရောက်
လာကြပြီး အပန်းဖြေကြသည့် အခိုက်တွင် သမုဒယ ပြောင်း
ဆန်အောင် ရှေးဦးစွာ စောင်းသံ ပေးလိုက်ပြီးမှ သီချင်း
တစ်ကျော့ စောင်းတစ်ကျော့ တီးခြင်း- သီချင်းလည်း ဆို
စောင်းကိုလည်း တီး- ဆိုတီး၊ တီးခြင်း ပြုလေသော် အမျိုး
သမီး တစ်စုမှာ နားမခံသာသဖြင့် ထ၍ သွားကြကုန်လေ၏။

သို့သော်...သို့သော်....

ယင်း အမျိုးသမီး တစ်သိုက်ထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် ကား-မျောက်နဲ့ဆေး မိသည့်အလား ထို ဂီတ၌ မိန်းမောကာ ထိုင်ရာကပင် မထဘဲ ဂီတကိုသာ စွဲနေလေ၏။ ဤ အချက်ကို အကွက်ကောင်း စောင့်နေသော သင်္ကောင်သား စောင်း သမားသည် မိမိ၏ ညို့ကွင်း၌ လည်စဉ်း၍ မိနေသော ထို အမျိုးသမီးအား သိလျှင် ပျက်အောင် ကျူးလွန် ဖျက်ဆီး လိုက်ကာ လောင်းကြေး တစ်ထောင်ကို ချောင်ချောင် ကလေးနှင့် ရရှိသွားလေ၏။

+ + +

[၄]

နိုင်သူမှာ ပြုံး၍ ရှုံးသူမှာ မဲ့မြဲ ဖြစ်သော လောင်းကစား သမားတို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်း အမျိုးသမီး၏ သိလျက်မှုကြောင့် အသပြာ တစ်ထောင် အရှုံးခံလိုက်ရသော သေသောက်ကြူး တို့မှာ တရှူးရှူး တရှားရှားနှင့် မကျေမနပ် ဖြစ်ကုန်လေ၏။ ထို အမျိုးသမီးအပေါ်၌ အထင်ကြီးမိတဲ့အတွက် ငါတို့ ရှုံး ရသည် ဟူ၍ နာလုံးပေါက်ကာ သူ၏ ခင်ပွန်းလင်ထံ သွား ရောက်ကြပြီး ‘သင်၏ ဇနီးသည် မည်သည့်နေ့- မည်သည့် အချိန်က သေသောက်ကြူး တစ်ဦးနှင့် ကျူးလွန် ဖောက် ပြားကြောင်း’ ဖြင့် တိုင်ကြားကြကုန်လေ၏။

‘ ကျုပ်ဇနီး သည်လို မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ’

‘ခင်ဗျားကသာ မဖြစ်နိုင်ဘူး ပြောနေ- ကျုပ်တို့မှာတော့ ခင်ဗျားဇနီး အကျင့် စာရိတ္တ ကောင်းကြောင်း အလောင်း အစား ပြုမိတဲ့အတွက် လက်ငင်း အသပြာ တစ်ထောင် ရှုံးပြီဗျ’

ဤသို့ အတိအကျ ထောက်ပြ သော အခါတွင်မူ လင် ယောက်ျားမှာ မယားအပေါ်၌ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်လာသဖြင့် မယားကို စစ်မေးကြည့်သောအခါ- ‘ကြံကြီးစည်ရာတော်’ ဟူ၍ ကက်ကက်လန် ငြင်းဆန်ခြင်း ပြုလေသည့်အပြင် အနီး တွင် ရှိသော ခွေးနက်ကြီးကို ပြကာ ကျိန်ဆို ပြောပါလေ၏။

‘အရှင်၊ ကျွန်မကို မယုံကြည်ခဲ့သော် - ကျွန်မ ကျိန်စာ ဆိုပါအံ့၊ ဤသို့ ယောက်ျားတစ်ပါးနှင့် ကျူးလွန် ဖောက်ပြား မှုမျိုးကို ကျူးလွန် မိခဲ့ပါသော် ဤ နားရွက်ပြတ် ခွေးကြီး သည် ကျွန်မ ဖြစ်လေရာရာ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း ၌ ကျွန်မကို ကိုက်ဝါးလို့ ဘေးပါစေသား’

ဤသို့ ဂျိန်ဆိုသော် ငြားလည်း မယားအတွက် အဆိပ် တက်နေသော ယောက်ျားက မယုံကြည်သူ အပေါင်းအသင်း မိန်းမဖော်များကို စုံစမ်းဦးအံ့ ဟူ၍ ထို အမျိုးသမီးများထံ သွားရောက် စူးစမ်းလေသော အခါ ထိုအမျိုးသမီးများသည် ဖောက်ပြား ကျူးလွန်မှုန်း သိကြသော်လည်း မိမိတို့ အချင်း ချင်း ဂုဏ်သိက္ခာ ထိပါးမည်ကို ကာကွယ်ခြင်းငှာ ‘မသိပါ’ ဟူ၍ အညီအညွတ် တစ်သံတည်း ထွက်ဆိုကြကုန်သည့်အပြင် ထို အမျိုးသမီး နည်းတူပင် ကျိန်ဆိုကြပြန်ကုန်၏။

‘အကယ်၍ သိလျက်နှင့် မသိ ဟု လိမ်လည်၍ မုသားဆိုခဲ့ ပါသော် .. ကျွန်မတို့သည် ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်းတို့၌ ထို သင်္ခေမ ကျန်ချည်း ဖြစ်ရပါစေသား’

ဟူ၍ ဝံ့ရဲစွာ ကျိန်ဆိုကြလေသည်။

ထို ကျူးလွန် ဖောက်ပြား မိ သော မိန်းမ သည် လည်း စိတ်နှလုံးတွင် အပူပီး တဟုန်းဟုန်း တောက်ကာ မကြာမီ ထို ဝေဒနာဖြင့်ပင် ကွယ်လွန်ရှာလေ၏။ ကွယ်လွန်သော် ဟိမဝန္တာတောင် ကဏ္ဍမုဏ္ဍ အိုင်ကြီး၏ အနီးအပါး၌ ဝိမာန ပြိတ္တာမ(=တစ္ဆေမ) ဖြစ်လေ၏။ ဟိမဝန္တာတောင်၌ အိုင်ကြီး ၇ အိုင် ရှိ သည့် အနက် ကဏ္ဍမုဏ္ဍအိုင်မှာ တစ်ခု အဖြစ် ပါဝင်သည်။ ကြွင်းသော အပေါင်း အသင်း ရောင်းရင်း မိန်းမ ငါရာတို့သည်လည်း ကွယ်လွန်ကြသော် မိမိတို့ ကျိန်စာ သင့်ကာ ထို မိန်းမ၏ ကျန်မများ ဖြစ်ကြကုန်လေသတည်း။

ထို မိန်းမသည် ရှေး လူဖြစ်စဉ်အခါ ပြုခဲ့ပူးသော ကုသိုလ် အဟုန်တို့ကြောင့် နေ့အခါတွင် နတ်ဘုံ၌ ခံစားရဘိသကဲ့သို့ နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားရသော်လည်း ညအခါတွင် မူကား အမှန်တရားကို ဖုံးကွယ် ကျိန်ဆိုခဲ့သော ကျိန်စာကြောင့် ရေကန် အနီးသို့ ညတိုင်း ညတိုင်း သွား၍ ခွေးနက်ကြီး၏ စားခြင်းကို ခံရလေ၏။ စားပြီးသော် ခွေးနက်ကြီးသည် အရိုးများကို ရေကန်တွင်း ပစ်ချပြီး ကွယ်ပျောက် သွားလေ ၏။ ရေကန်ထဲ ပစ်ချလိုက်သော အရိုးများသည် ရေကန်ထဲ ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် မူလ ရုပ်သွင်အတိုင်း အသစ်

ပြန်၍ ဖြစ်ကာ ဗိမာန်ပေါ်သို့ တက်၍ အိပ်လေ၏။ နေ့မှ စံ၍ ညမှာ ခံရသော ပြိတ္တာမ (=တစ္ဆေမ ပေတကား၊ အပေါင်း အသင်း ငါးရာတို့သည်လည်း မိမိတို့၏ ကျိန်စာ အလျောက် ထို မိန်းမ အပါးတွင် ကျန်အဖြစ် ရံလျက် တည်ရကုန်လေ၏။

+ + +

[၅]

‘ရွှေဘုံပေါ်မှာ စံရသော်လည်း အချစ် မရှိက အချိုးနှီးသာ တည်း....’

ဤကား ထို အမျိုးသမီး ငါးရာတို့၏ ညည်းချင်း ဖြစ်၏။ ယောက်ျားသည် မိန်းမတို့၏ မွေ့လျော်ရာ ဖြစ်၏။ မွေ့လျော် ဖွယ်ရာ ယောက်ျားတည်းဟူသော အာရုံ မရှိလေသည့်အတွက် သူတို့ ငြီးငွေ့လာကြ ကုန်သည်။ ယောက်ျားကို တွေ့လို့ မြင်လို့- ယောက်ျားနှင့် မွေ့လျော်လိုကြကုန်သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ယောက်ျားနှင့် တွေ့ရာ- တွေ့ကြောင်း ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက် ထုတ်ကြကုန်လေ၏။

နေရာမှာ- ကဏ္ဍမုဏ္ဍ ရေအိုင်ကြီးမှ ဂင်္ဂါမြစ်သို့ တောက် လျောက် စီးဝင်သော မြစ် ဖြစ်၏။ ထို အမျိုးသမီးတို့သည် ဂင်္ဂါသို့ စီးဝင်သော မြစ်ကြောင်း အတိုင်း နတ်သရက်သီး များကို မျှောနေကြ၏။ သူတို့၏ စိတ်ကူးယဉ်ချက်မှာ—

‘ဤ နတ်သရက်သီးသည် လွန်စွာ အရသာ ရှိ၏။ စိတ်ပျို ကိုယ်နုပေ၏။ ဤ သရက်သီးကို စားမိသောသူသည် သရက်သီး ချိုသာ ဤ ဒေသသို့ မလာဘဲ နေနိုင်မည်ဟုတ်- မုချ လာ ရောက်သိမ့်မည်။ ထိုအခါ ငါတို့သည် ယောက်ျားကို တွေ့ရ ကုန်လတ္တံ့၊ ယောက်ျားနှင့် မွေ့လျော်ကြရကုန်လတ္တံ့။’

ဟူသော စိတ်ကူးဟပ် အကြံအစည် ဖြစ်၏။ ဤ စိတ်ကူးဖြင့် နတ်သရက်သီးများကို ချောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ စင်စစ် ဆိုသော်- ယောက်ျားနှင့် မွေ့လျော်ရရေး အတွက် နတ် သရက်သီးကို အောင်သွယ် အဖြ် အသုံးချခြင်းပင်တည်း။

နတ်သရက်သီးတို့သည် မြစ်ကြောင်း အတိုင်း ချောရာက- အချို့ ကိုတော့ ရသေ့ဘို့ ရကုန်၏။ အချို့ ကို မုဆိုးတို့ ရကုန်၏။ အချို့ မှာမူ သေဝင်ကမ်းများတွင် တင်နေကြကုန်သောကြောင့် သရက်သီးများသည် ထို မိန်းမများ မျော်သင့်သားကြသလို အောင်သွယ်ကိစ္စကို အောင်ချက်ခွင့် မရကြကုန်။

တစ်သုံးသော သရက်သီးကိုကား- ဂင်္ဂါမြစ်ဘွယ် ရေချိုး နေသော ဗာရာဏသီမင်း ရရှိလေ၏။ ချောပါလာသော ဤ သရက်သီးသည် သံကွန်ရက်၌ ငြိ၍ မင်းချင်း ယောက်ျား များက မင်းအား ဆက်ကြ၍ ဗာရာဏသီမင်း ရရှိခြင်း ဖြစ်၏။ ဗာရာဏသီမင်းသည် ထို သရက်သီး၌ တပ်မက်ခြင်း ပြင်းစွာ ဖြစ်၍ ‘မည်သည့် နေရာ၌ ရှိကြောင်း’ မုဆိုးများကို ခေါ်၍ မေးရာတွင်- ‘အထက် မြစ်ညာ ဟိမဝန္တာ တောင်မင်း၌

ရှိကြောင်း ကြားဖူးပါသည်။ ဟု လျှောက်တင်လေသော်—
ဗာရာဏသီမင်းသည် သို့ မုဆိုးအား အသပြာတစ်ထောင် ပေး၍
သရက်သီး ယူဆောင်ရန် ဟိမဝန္တာသို့ စေလွှတ်လေသတည်း။

+

+

+

[၆]

စိမ့်ကြီး- မြိုင်ကြီးအတွင်း တစ်ခုသော နေရာ၌ ကျောက်
ဂူကြီး ရှိ၏။ ထို ကျောက်ဂူ၌ ရသေ့သုမြတ်တစ်ပါး တရား
အားထုတ်နေ၏။ မုဆိုးသည် တောတောင် အထပ်ထပ်ကို
ဖြတ်ကျော်၍ ထို ကျောက်ဂူသို့ ရောက်သွားလေ၏။ အရှင်
ရသေ့အား မိမိ လာရောက်ရခြင်း၏ အကြောင်းကို လျှောက်
ထားပြီး ‘နတ်သရက်သီး ရှိရာသို့ သွားရာလမ်းကို ညွှန်ကြား
ပါရန်’ လျှောက်ထားသောအခါ—

‘ဤ ခြင်္သေ့ကလေးကို အမှီ ပြု၍ ရေညာသို့ လိုက်သွား
သည် ရှိသော် အကြင်အခါ တောင်ခေါင်းကို တွေ့မြင်ရလတ္တံ့။
ထို အရပ်မှ ရှေ့ ညဉ့်အခါ၌ မီးရှူးမီးစည်းကို ယူ၍ သွားလော့။
ဤ မြစ်သည်လည်း ညဉ့်အခါ၌ စီးခြင်း မရှိ။ ထို့ကြောင့်
သွားခြင်းငှာ ခန့်၏။ နှစ်ယူဇနာ- သုံးယူဇနာ လှန်သော်
သရက်သီးကို တွေ့မြင်ရလတ္တံ့’

ဟု ဆိုသည်။ ရသေ့သုမြတ်၏ လမ်းညွှန်ချက် အရ အားတက်
သရောပင် ဖဲ့ခွာခွဲပြီးနောက် ထို သရက်ပင်ဆီသို့ ဦးတည်၍
လျှောက်လာ၏။

[၇]

‘တို့ မျှောလိုက်တဲ့ သရက်သီးတွေ အလကား ဖြစ်ကုန် သလား’

‘မသိဘူး၊ ယောကျ်ားတစ်ယောက်မှ ပေါ်မလာဘူး’

‘မလာတာပဲ ကောင်းတယ်....’

‘ဘာဖြစ်လို့....’

‘လာယင် အဝေတည့်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ လေး၊ ငါး၊ ခြောက် ယောက် လာတယ်ပဲ ထား၊ တို့က အများကြီး...၊ ဘယ်မှာ အဝေတည့်နိုင်မလဲ၊ လင်လုပ်ကြီး ဖြစ်နေမှာပေါ့’

ထို အမျိုးသမီးတို့သည် အားအားရှိတိုင်း ယောကျ်ား အကြောင်းကို သာ အလေးပေး၍ ဆွေးနွေးနေကြ၏။ ယောကျ်ားကို မြင်ရနိုးနိုးနှင့် မျှော်ကိုးနေကြစဉ် ... သူတို့ အတွက် နတ်ဖက်သော ယောကျ်ား ဟု ဆိုရလေမည်လား၊ မုဆိုးသည် နတ်သရက်သီး ရှိသော ဥယျာဉ်သို့ ရောက်သွား လေ၏။ သရက်ပင်ပေါ်မှ သရက်သီးများကို မော်ကြည့်ကာ... ‘နိတ်ဟ... ဒီသရက်သီးတွေများ ဆက်သလိုက်ရယ် ဘုရင် မင်းတရား ငါ့အား ဆုတော်ငွေ များစွာ ချီးမြှင့်တော့ မှာပဲ’ ဟူ၍ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွား၏။

ထိုသို့ ဝမ်းသာနေခိုက်တွင် အမျိုးသမီး တစ်သိုက်၏ ကျွက်ကျွက်ညံ အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ— ‘သူ့လင်—

ငါ့လင်' ဟူ၍ ငြင်းခုံရင်း သူ့ဆီသို့ အဘင်း ပြေးလာကြ သည်ကို မြင်လျှင် မုဆိုးသည် လန့်ပြီး ကြောက်အားလန့်အား နှင့် ကဆုန်ချ၍ ထွက်ပြေးလေသောကြောင့်- ထိုအမျိုးသမီး ဘယ်သိုက်မှာ လင်မရဘဲ မောဟိုက်ခြင်းသာလျှင် အဖတ်ဘင် ကာ ကျန်ရစ်ကြလေ၏။

+

+

+

[၁]

ဗာရာဏသီမင်းလည်း နတ်သရက်သီးကို မှီဝဲလိုလှသော ဆန္ဒ ဖြင့် မုဆိုးအလာကိုသာ မျှော်လင့်နေခဲ့ရာ မုဆိုး ရောက်လာ သော်လည်း နတ်သရက်သီး ပါမလာလေဘဲ- 'သရက်သီးကို တွေ့ရှိခဲ့ကြောင်း၊ သို့သော်- ထို သရက်သီးကို လူလား- နတ်လားမလိ- အမျိုးသမီးများ စောင့်ရှောက်ကြ ဟန် တူကြောင်း' သတင်းများကိုသာ ကြားရလေ၏။

ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်းသည် နတ်သရက်သီးကိုသာမက 'လူလား- နတ်လား' သို့သော အမျိုးသမီးများကိုပါ စိတ် ဝင်စားလာရကား- ထို မုဆိုးကို ရှေ့ဆောင် လမ်းပြပြု၍ နတ်သရက်သီး ရှိရာ ဟိမဝန္တာ အရပ်သို့ ကိုယ်ဘိုင် သွားပါ လေသတည်း။

ဆန္ဒ ပြင်းထန်သူအား မပြီးမြောက်သော အရာတို့၍ မရှိပေ။

ဆန္ဒစွဲ အားကြီးလှသော ဗာရာဏသီမင်းသည် အဆိုပါ သရက် ဥယျာဉ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်၍ ဝမ်းမြောက် သည်နှင့်အမျှ မုဆိုးမှာမူ လန့်နေ၏။ ထိုနေရာသို့မလိုက်ဝံ့အောင် ရှံ့နေ၏။ ထို့ကြောင့် ‘ဤဥယျာဉ်တွင်းမှာ နတ်သရက်သီး ရှိပါသည် ဘုရား’ ဟူ၍ သံတော်ဦး တင်ကာ ဗာရာဏသီမင်း သည် သရက်ပင်သို့ ရွှေ့၍ စိတ်ဝင်စားသွားနေစဉ်တွင် မုဆိုး သည် မင်းကို ထားခဲ့ပြီး နောက်သို့ပြန်ပြေးလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဗာရာဏသီမင်းမှာ တစ်ပါးတည်း ထို သရက်ပင်အောက်သို့ ရောက်သွားလေသောအခါ— ဒေဝရွာရာ နတ်ကညာကဲ့သို့ လှပ သော အမျိုးသမီးများကို အံ့သြစွာ တွေ့ရလေ၏။

ဤသည့် နောက်ပိုင်း အချိန်တွင်မူ ဗာရာဏသီမင်းမှာ ထို အမျိုးသမီး ငါးရာတို့၏ သခင်မ ဝိမာနပြိတ္တာမ၏ ဗိမာန် တွင် ဗိမာန်ရှင်မများနှင့် အတူ ခံစားလေ၏။ ဗာရာဏသီမင်း မှာ မိမိ တပ်မက်နေသော နတ်သရက်သီးကိုလည်း မှီဝဲရသဖြင့် အသားအရေ ကြည်လင်၍ အားအင် ခွန်အား ဗလလည်း သန်စွမ်းလာ၏။ ဗိမာန်ရှင် ဝိမာန၏ နတ်အတွေ့၌လည်း မွေ့နေ၏။ ထို့ကြောင့် ဗာရာဏသီ ရွှေထီး ရွှေနန်းကိုပင် မေ့ခမန်း ဖြစ်၍ နေပြီတည်း။

‘ဪ...လောကမှာ ဤသို့သော မွေ့လျော်ဖွယ်ရာများ လည်း ရှိပါသေးကလား’၊ မိမိ ခံစားရမှု အပေါ် အခြေခံ၍

- 4 -

+

+

[e]

ဥတု သုံးပါးသည် ချားရဟတ်ကဲ့သို့ လည်နေ၏။ နွေ
ရောက်လာလိုက်- လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားလိုက်၊ မိုး ရောက်လာ
လိုက်- လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားလိုက်၊ ဆောင်း ရောက်လာလိုက်-
လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားလိုက်၊ သည်လိုနှင့်ပင် ရာသီဥတုတွေ
တစ်ခုပြီးတစ်ခု များသည်ထက်များ- ပွားသည်ထက် ပွား၍
နှစ်ပရိစ္ဆေဒကြာညောင်းသော်လည်း ဗာရာဏသီမင်းမှာဝိမာန
ထံမှ ရွှေ့ပြောင်းခြင်း မရှိလေဘဲ ဝိမာနနှင့်သာလျှင် အမြဲ
ပျော်နေ၏။ ယခုလည်း ဝိမာနသည် ဗာရာဏသီမင်းအား ရွှေမှုန်
ဝတ်ဆံ ကြာမျိုးစုံသည့် ရေကန်သို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် သာယာ
သော ရှုခင်းများကို ပြလေ၏။ ဗာရာဏသီမင်းလည်း ရွှေနေဘက်

ဝိ၊ယာ ဖိလာထုတ်သန်း တင့်ဆန်း လှပုံများကို ကြည့်ကာ
မချီးကျူးဘဲ မရနိုင်အောင် ဖြစ်လာ၏။

‘ဝိမာန.... သင်၏ ဘုန်းသမ္ဘာကား ကြီးမားလှပါပေစွ၊
ကန်တော်တွင်း ဆင်းတဲ့ စောင်းတန်းတွေကလဲ ရွှေနှင့် တဝင်း
ဝင်း- ပန်းရနံ့တွေ ဆိုတာကလဲ တသင်းသင်းနဲ့ - တယ်
သာယာတဲ့ ရှုခင်းပါလား.... ဒီကနေ ဟိုကို လှမ်းကြည့်လိုက်
တော့လဲ သင်စံစားတဲ့ ဗိမာန်ဆောင်က ရတနာရောင်တွေဟာ
မျက်တောင်ခတ်သလို တလျှပ်လျှပ် မြူးလို့ပါလား၊ ဘုန်းထူး၊
ကံ့ထူး၊ ပါရမီ ထူးသူတို့ နေထိုင်ရာ ဒေသပါကလား’

ဗာရာဏသီမင်းသည် ဝိမာနနှင့် ကန်တော် မင်္ဂလာတွင်
အတူ လျှောက်ရင်း ချီးကျူးလေ၏။

‘မောင်ဘုရား ခံစားတဲ့ ဗာရာဏသီနိုင်ငံ ဆိုတာနဲ့ ဘယ်
ဟာက သာယာပါသလဲ’

ဝိမာနက မေးသောအခါတွင်မူ ရုတ်တရက် အဖြေ
ပေါ်မလာဘဲ ခဏကြာမှ....

‘ဒါက ဒီလို ရှိတယ် ဝိမာန....၊ ဟိုက သာတယ်- ဒီက
သာတယ် လို့ ပြောဖို့ ခက်ပါတယ်၊ လိမ္မော်သီးမှာလဲ သူ့
အရသာနဲ့သူ၊ ရှောက်သီးမှာလဲ သူ့အရသာနဲ့သူ ရှိကြသလို
ပေပ၊ ဘယ်သင်းက ဘယ်လိုဟု ပြောဖို့ မလွယ်ပါဘူး’

‘မောင်ဘုရား စကားထဲမှာ နေပြည်တော်ကို လှမ်းသံတွေ
ပါနေပါကလား’

‘လွမ်းတယ်၊ မလွမ်းဘူးရယ်လို့ ဘယ် ဟုတ်ပါ့မလဲကွယ်၊ သိထား ဖူးတဲ့ အရာတစ်ခုကို စိတ်ထဲမှာ ပျက်မသွားသလိုပေါ့’

ဤသို့ အတုံ့ အလွယ် ချစ်ခွန်း သွယ်ရခြင်းသည် ပင်လျှင် သူတို့၏ ချစ်ခရီးရှည်ကြီး လျှောက်ဖို့အတွက် တံတားဆောက် ပေးသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ ဗာရာဏသီမင်း၏ အသည်း၌ ဝိမာန စွဲနေ ဘိသကဲ့သို့ ဝိမာန၏ နှလုံးပလ္လင်တွင်လည်း ဗာရာဏသီဘုရင် အမြဲ စံစားလျက် ရှိနေလေသည်။

ကာလ အတန် ကြာညောင်းလာသောအခါ ဝိမာနနှင့် ပတ်သက်၍ ဗာရာဏသီမင်း အဖို့မှာ သဘိ ထားစရာများ ဖြစ်ပေါ်လေ၏။ ညဉ့်သန်းခေါင် ကျော် လောက် တွင် ဝိမာန ပျောက်ပျောက်သွားသောကြောင့် ဖြစ်၏ ။

ထိုညတွင်မူ- ဗာရာဏသီမင်းသည် ဝိမာနနှင့်အတူ သလွန် ညောင်စောင်းတွင် ခါတိုင်းကဲ့သို့ အိပ်စက်တော်မူ၏။ သို့သော် ကော်ပျော်ယောင် ဆောင်ကာ ဝိမာန၏ အရိပ်အခြေကို သတိ ရှိရှိနှင့် အကဲခပ်နေ၏။

ညသန်းခေါင် ရောက်သောအခါ ဝိမာနသည် ဗာရာဏသီ မင်း အိပ်ပျော်၊ မပျော် အသာ စောင်းငဲ့၍ ကြည့်၏။ ဤ သည်ကို ဗာရာဏသီမင်းက သိ၍ အိပ်ပျော်ဟန်ဖြင့် တခေါ်ခေါ် ဟောက်ပြလျှင် ဝိမာနသည် စက်ရာမှ အသာကြွ၍ ထပြီးလျှင် စက်ခန်းဆောင်မှ ထွက်သွားလေသော် ဗာရာဏသီမင်းသည် နောက်ယောင်ခံ၍ ချောင်းလေ၏။

အကာလ ညဉ့်လွှာရုံအောက် ရေနံစောင်းတွင် ခွေး
နက်ကြီး တစ်ကောင်သည် လျှာကြီးကို ထုတ်ကာ၊ ထုတ်ကာ
နှင့် ရှိနေ၏။ ဗာရာဏသီမင်းသည် ပန်းချုံ တစ်ခုတွင်း ဝင်၍
ချောင်းနေစဉ် ခွေးနက်ကြီး ရှေ့သို့ စွေ့ခနဲ ရောက်လာသော
ဝိမာနအား ခွေးနက်ကြီးက ကျပ်ကျပ် ဝါး၍ စားလေသော်
ဗာရာဏသီမင်းသည် လန့်၍ သွား၏။

ခွေးနက်ကြီးသည် ဝိမာနအား တစ်ကိုယ်လုံး ဝါး၍
စားပြီးသော အခါ အရိုးများကို ခါတိုင်းကဲ့သို့ ကန်ထဲသို့
ပစ်ချ၏။ အရိုးများ ကန်ထဲ ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်
မယုံကြည်နိုင်အောင် အဆန်းအပြားကို တွေ့ရပြန်လေ၏။
ထို အရိုးများက တစ်ဖန် ဝိမာန နဂိုရုပ်သွင်အတိုင်း အကောင်း
ပကတိ ဖြစ်လာပြီး ဗိမာန်သို့ ပြန်သွားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

‘ဟယ်.... ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်....’

ဗာရာဏသီမင်းသည် မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့ရသော
ဖြစ်ရပ်ဆန်းများကို မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေ၏။

ဒုတိယနေ့ လိုက်၍ ချောင်း၏ ပထမနေ့က အတိုင်းပင်
တွေ့ရ၏။

တတိယနေ့ လိုက်၍ ချောင်း၏ ပထမနေ့က အတိုင်းပင်
တွေ့ရ၏။

ဝိမာန ည သန်းခေါင်ကျော်လျှင် ထသွား၊ ရေနံဘေး
တွင် ခွေးစား ခံ၊ အရိုးကို ကန်ထဲချ၊ အရိုးက တစ်ဖန် ပြန်၍
အသက် ရှင်၊ အကောင်း ပကတိ ဖြစ်။

ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်းမှာ သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။ ‘မယားထိ ခေးကြည့်’ ဆိုသကဲ့သို့ မိမိ ချစ်မြတ်နိုးသူ ဝိမာနကို စားသော ခွေးအပေါ်တွင် အမျက်ဒေါသ ခြောင်းခြောင်း ထလာလေတော့သည်။

‘ဒီခွေးဟာ ဝိမာန၏ ရန်သူ ဖြစ်နေမည်။ ဝိမာန၏ ရန်သူသည်လည်း ငါ့ရန်သူပင်တည်း။ ရန်သူကို ငါ လက်ပိုက်၍ ကြည့်နေမည်လော’

လေးရက်မြောက်သော ညဉ့်ကား— ဗာရာဏသီမင်းသည် ဝိမာန ထွက်သွားလေသောအခါ လေး လက်နက်ကို စွဲကိုင်၍ လိုက်လေ၏။ ချောင်းနေကျ ပန်းချိုတွင်းမှ လေးကို အသင့်ပြင်၍ စောင့်နေ၏။

လမင်းကြီးက ထိန်ထိန် သာနေသည်။ ထိန်ထိန်သာသော လရောင်အောက်တွင် ခွေးနက်ကြီး၏ အမွေးများမှာ မည်းနက် ချိပ်မှောင်၍ ပိတုံးရောင် တောက်နေ၏။ မကြာခင် ဝိမာနသည် ခွေးရွှေ့သို့လာနေစဉ် ဗာရာဏသီမင်းသည် ပန်းချိုတွင်းမှ လေးနှင့် ချိန်ထား၏။ ဝိမာန ရောက်လာ၍ ခွေးနက်ကြီး ကိုက်စားလေသော ခဏ၌ ဗာရာဏသီမင်းက မြားနှင့် ခွင်းလိုက်လေရာ ချက်ကောင်းကို ထိမှန်ချက်ကြောင့် ပြင်းထန်စွာ အော်မြည်လျက် ခွေးနက်ကြီးရော ဝိမာနပါ ရေကန်ထဲသို့ စိုက်ကျသွားလေ၏။ သို့သော် အသက်ရှင်လျက် ပကတိ

အသွင်အတိုင်း ကုန်းပေါ်သို့ ပြန်တက်လာသော ဝိမာနကိုသာ မြင်ရပြီး ခွေးနက်ကြီးကား မြားချက်ဖြင့် အသက် ထွက်သွား ရှာလေပြီတည်း။

ဗာရာဏသီမင်းမှာ ဤ တောထဲ ရောက်ခါမှ စိတ်ကူးယဉ် ထက် ဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ရပ်များနှင့် မျက်ဝါးထင်ထင် ရင်ဆိုင် တွေ့ကြုံ နေရလေသောအခါ ဝိမာန၏ ဘဝ ဖြစ်အင် အတွက် ကရုဏာ သက်မိလာသည်။

‘ဝိမာန၏ ဘဝကား နေ့မှာ စံ၍ ညမှာ ခံရသော ပြိတ္တာ (- တစ္ဆေ) မျိုးပါကလား၊ ဘာကြောင့် ဤ အဖြစ်မျိုး- ဘဝမျိုးသို့ သူ့ခမျာ ရောက်နေရရှာပါလိမ့်’

ဗာရာဏသီမင်းသည် ဝိမာနအား မေးလေသော အခါ ဝိမာန သည်လည်း သူ၏ ဘဝ ဖြစ်အင်ကို မှန်သည့်အတိုင်း ဤသို့ အစီရင်ခံရှာလေ၏။

‘အသက်တမျှ မြတ်နိုးရပါသော ဗာရာဏ ပြည်ကြီးရှင် သခင် မောင်တော်ဘုရား...၊ ဝိမာန- ဝိမာန ဟူ၍ ချစ်စနိုး စွာ ခေါ်ဝေါ်ခြင်း ခံရပါသော ကျွန်တော်မသည် ဟို ရှေးသရောအခါက ကိမိလ မည်သော မြို့တွင် သူကြွယ်တစ်ဦး ၏ ဇနီး ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ ကျွန်တော်မ၏ ခင်ပွန်းလင်မှာ အကျင့် သီလနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်၍ သူတော်စင် ဟူ၍ ထင်ရှားပါသည်။ ကျွန်တော်မလည်း သူတော်စင်၏ ချစ်ဇနီးပီပီ အကျင့်သီလ အာစာရဂုဏ် လောက်လုံ ပြည့်စုံစွာ နေထိုင်လာခဲ့ရာက

တစ်နေ့သောအခါတွင် ဂီတနှင့်မြူဆွယ်လာသော သေသောက်ကြွေး၏ အလိုသို့ ပါမိသည့်အတွက် သူ၏ အဓမ္မ ကျင့်ကြံ ဖျက်ဆီးခြင်းကို ခံရပါ၏။

‘ ပြည်ကြီးရှင်....၊ ထိုအကြောင်းကို အတွင်းသိ၊ အစင်းသိ ဖြစ်သော သေသောက်ကြွေး တစ်စုက ကျွန်တော်မ၏ ခင်ပွန်းအား တိုင်ကြား ပြောဆို ကြသော အခါ ခင်ပွန်းလင်က ကျွန်တော်မကို မမေးရက်၊ မေးရက်နှင့် မလွဲသာ၍ မေးခြင်း ပြုပါသည်။ ထိုအခါ မိန်းမသားတို့၏ ဇဝနဉာဏ်ဖြင့် စဉ်းစားခဲ့၏။ ခင်ပွန်းလင် ဖြစ်သူမှာ မြို့ မျက်နှာဖုံး ဂုဏ်ကြီးရှင် သူတော်စင် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဟုတ်မှန်သောအတိုင်း ဝန်ခံလိုက်ချေက ခင်ပွန်းလင်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း ထိခိုက်အံ့၊ ငါ့မှာလည်း လူတော သူတောထဲ မဝင်ဆန့်အောင် အရှက်ကြီးကွဲ- အကျိုးနည်းလေအံ့- ဟူ၍ အရှက်နှင့် ဂုဏ်သိက္ခာကို ငဲ့သော အားဖြင့်- မဟုတ်မမှန်ပါ။ ယောက်ျားတစ်ပါးနှင့် ဖောက်ဖောက်ပြားပြား မရှိခဲ့ပါ- ဟူ၍ ဤသို့ အမှန်ကို ဖုံးကွယ်ခဲ့သည်သာမက အကယ်၍ မယုံခဲ့သော်- ကျွန်မ ကျိန်ဆိုပါအံ့၊ ဖောက်ပြားခြင်း မှန်လျက်နှင့် မမှန်ဟု ငြင်းဆိုချေက ကျွန်မသည် ဖြစ်လေရာရာ ဘဝတိုင်း၌ ခွေးနက်ကြီး၏ ကိုက်ဝါး၊ စားသောက်ခြင်းကို ခံရပါစေသား ဟူ၍- ကျိန်ဆိုမိခဲ့ပါ၏။ ဤကျိန်စာသင့်လေ၍ ယခုဘဝတွင် ရှေးက ရှိခဲ့သော သီလအကျိုးကြောင့် နေ့အခါမှာ ဗိမာန်၌ ခံစားနေရသော်လည်း ညအခါတွင် ခွေးနက်ကြီး၏ စားခြင်းကို ခံနေရပါ၏။

‘အရှင်သခင် ပြည်ကြီးရှင်....သခင် မောင်ဘုရား၏ ကျေးဇူး တရားကား ကြီးမားလှပါပေစွ အနှစ်နှစ် အလလ-ညအခါ များတိုင် ခွေးစား ခံလာခဲ့ရသော ဝဋ်မှ သခင်ချစ်၍ လွတ်မြောက်ရပါပြီ’

ထို စကားကို ကြားလျှင် ဗာရာဏသီမင်းမှာ များစွာ ဓမ္မ သံဝေဂ ရလာမိ၏။

‘မမှန်မူသား ဆိုမိငြားရုံနှင့် ဤမျှ ဆိုးဝါးသော အဖြစ်သို့ ရောက်ရပါကလား၊ ငါတို့သည်လည်း လူသားဖြစ်တုံလျက်နှင့် ပြိတ္တာ (=တစ္ဆေမ) နှင့် စပ်ယှက် ပေါင်းသင်း မိချေသည် တကား၊ လူသည် လူချင်းသာလျှင် နေသင့်သည် တကား၊ ငါသည် လူနှင့်ကင်းကွာကာ နေပြည်တော်မှ ခွာလာခဲ့သည် မှလည်း ကြာညောင်းလေပြီ တကား၊ ဤ၌ နေခြင်းငှာ မသင့်တော်တော့ပြီ...’

ဗာရာဏသီမင်း၏ သန္တာန်၌ ဤသို့သော အသိစိတ်များ တဖွားဖွား ပွက်၍ပွက်၍ ထလာကုန်တော့သည်။ ဝိမာနကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း မျက်ရည်ကလေး တစစနှင့် သနား စရာ ဖြစ်နေသည်။ သူနှင့် ကြာမြင့်စွာ မေတ္တာ ကူးယှက် ကျင်ပေါင်းဖက်လာခဲ့သည် များကို တွေးမိပြန်တော့လည်း ‘ပစ်ရမှလည်း အဆီနှင့် ရဲ့ရဲ့၊ စားရမှလည်း သဲနှင့် ရှပ်ရှပ်’ ဆိုသကဲ့သို့ ခွဲရမှလည်း ခက်လျက် - ဗာရာဏသီမင်းမှာ မင်းနေပြည် နှင့် ဝိမာနပြိတ္တာ အကြားတွင် ဗျာ များနေမိ၏။

သို့သော် ဗာရာဏသီမင်းသည် လူသား ယောကျ်ား မဟုတ်လေသလော၊ လူအများတို့ထက် သာလွန် ထူးချွန်သော ဘုန်းကံ ပါရမီ အာဇာနည်စိတ်ဓာတ်မျိုးကြောင့် တိုင်းပြည် အုပ်စိုးသော မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီ။ ဤတော ဤတောင် ဤလျှိုမြောင်သို့ ရောက်လာခြင်းမှာလည်း သူ၏ ယောကျ်ား မြတ် ပီသသော စိတ်ဓာတ်များ၏ လှုံ့ဆော် တွန်းပို့ချက် အရ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

‘ယောကျ်ားကောင်း မည်သည် သင့်သည်ကို တိုး၍ လုပ် အပ်၏၊ မသင့်သည်ကို နောက်သို့ ဆုတ်အပ်၏’။

‘ငါကား ယောကျ်ားမြတ် ဖြစ်ပါလျက် မနေအပ်သော အရပ်၌ မပြုအပ်သော အမှုကို အဘယ့်ကြောင့် ဆက်၍ ပြုမည်နည်း၊ ငါတစ်ဦး တပ်ယောက်အတွက်နှင့် ယောကျ်ား မြတ်တို့၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို မသိပါးစေသင့်၊ လူသား တစ်ဦး အနေဖြင့် နေခြင်းငှာ မသင့်လျော်သော ဤ အရပ်မှ ငါ ခွာအံ့၊ ဝိမာန အပေါ်၌ အသက်နှင့် ထပ်ဘူ မေတ္တာ အောင်လံတလူလူ လွှင့်ခဲ့သည်ကား မှန်၏၊ သို့သော် အမျိုး ဇာတ်ချင်း ခြားနေသည်တကား’

ဗာရာဏသီပင်းသည် ဝိမာန၏ အပြစ်မှန်ကို သိလာသည့် အချိန်မှ စ၍ မိမိ၏ အမှားများကို မြင်သာပြီး နေပြည်တော် သို့ ပြန်လိုသော စိတ်များ လျှော့ဖျော့ ပေါ်နေ၏၊ ယင်း စိတ်များက သူ့အား သွေးဆောင်လျက် ရှိနေချေပြီတည်း။

ထို့ကြောင့်လည်း ဗာရာဏသီမင်းသည် အမှန်တရားကို ကျင့်သုံးရန် ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် ဝိမာနထံ ပြန်ခွင့် တောင်းကာ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ပြန်ခဲ့လေသတည်း။

+

+

+

[၁၀]

အထက်ပါ ဖြစ်ရပ် ဝိမာန၏ အတ္ထုပ္ပတ်ကား— ကဿပ ဘုရားသခင် လက်ထက်တော်က ဖြစ်၍ ‘အမှန်ကို အမှား— အမှားကို အမှန်’ ဆိုပြောမှု ဒဏ်ချက်ကား ဤရွှေ ဤမျှ အထိ ပြင်းထန်လှ၏။ ကဿပ ဘုရားသခင် လက်ထက်တော်က ကျိန်စာ သင့်၍ ခံရသော ဝိမာန ပြိတ္တာ (=ဝိမာနတစ္ဆေ) ၏ အဖြစ်မှာ ဤ ဂေါတမ ရှင်တော် မြတ်ဘုရား၏ လက်ထက် တိုင်အောင်ပင် ထို ပြိတ္တာ အဖြစ်မှ မလွတ်မြောက်သေး။

တစ်ခါသော်— အရှင် မောဂ္ဂလာန် ဒေသစာရီ ကြွချီ တော်မူစဉ် တစ်ခုသော နေရာတွင် ဤ ဝိမာန ပြိတ္တာ (=ဝိမာနတစ္ဆေမ) ကို တွေ့လေ၍ ထို အကြောင်း အရာကို ဘုရား သခင်အား လျှောက်ထား၏။ ထိုအခါ ဘုရားသခင်က—

‘မောဂ္ဂလာန်— ဤ အဖြစ်မျိုး ရှိ၏။ ရှိကြောင်း ငါသိ၏။ ဤရွှေ ဤမျှ အဖြစ် ဆိုးလှသော ဘဝမျိုးကို မရောက်ရလေအောင် မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်ရာ၏။ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံး— ဤ သုံးပါးကို လုံခြုံအောင်

ဆိုပိတ် ထားက မည်သည့် အဖြစ်ဆိုး- မည်သည့်
ဘဝဆိုးမျှ ဖြစ်လေမည် မဟုတ်’

ဟူ၍ အချုပ်အားဖြင့် ဟောကြားတော်မူလေသတည်း။

[မှတ်ချက် - ဤ ဝတ္ထုမှာ ပေတဝတ္ထု၊ အဋ္ဌကထာ ဥဗ္ဗရိဝဂ်
ကဏ္ဍမုဏ္ဍပေတိ ဝတ္ထုကို မြန်မာပြန်ဆို ထားခြင်း ဖြစ်
သည်။ ။ ‘ကျိန်တွယ် ပြောဆိုမှု မုသား စကားကြောင့်
ပြိတ္တာဖြစ်ရခြင်း- ပြိတ္တာဘဝ၌ ညတိုင်း ညတိုင်း ခွေးစား
ခံရခြင်း’သည် ဤဝတ္ထု၏ ရည်ရွယ် ဦးတည်ချက်ဖြစ်သည်။]

လူသား မိန်းမကို မယားပြုသားသော

ဝိမာနပြိတ္တာ

[၁]

ဂေါတမ ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မမူမီ နှစ်ပေါင်း ၇၀၀ အထက်က ဖြစ်၏။ သာဝတ္ထိပြည်၏ အနီး ရွာတစ်ရွာတွင် လူငယ် ဥပါသကာ တစ်ဦး ရှိလေသတည်း။

ထို လူငယ်သည် ရခဲလှစွာ ရရှိလာသော မိမိ၏ ဘဝကို တန်ဖိုးရှိရှိ အသုံးချ၏။ ရှိသေထိုက်သူကို ရှိသေ၏၊ ပူဇော်ထိုက်သူကို ပူဇော်၏။ မိခင်ကြီးကို သမ္မာအာဇီဝ အလုပ်ဖြင့် လုပ်ကိုင် ကျွေးမွေးကာ ချမ်းသာစွာ ထား၏။ အထူးသဖြင့် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ တစ်ပါးအား ဒါယကာ ပြု၍ လုပ်ကျွေး၏။

သားအမိ နှစ်ယောက် ခေါင်းဝင် ကိုယ်ဆန့် လုပ်ကိုင် စားသောက် နေထိုင်လာခဲ့ကြရာက မိခင် ဖြစ်သူသည် အရွယ်ရောက်လာသော သားကို တစ်ရွာတည်းနေ ရက်ကန်း အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးသူ အမျိုးသမီး တစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ပေးလိုက်လေသည်။

ပွင့်သစ်စ ဇနီးမောင်နှံတို့မှာ ‘ချစ်သမျှကို မြင်းမိုရ် ရွှေ
တောင်လုံးသာပလေ....’ ဟူ၍ ဆိုရလောက်အောင် ဘဝ
လွင်ပြင်ပေါ်ဝင် တရွှင်ရွှင် ဖြစ်နေ၏။ တပြုံးပြုံး ပျော်နေ
ကြ၏။ တစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက် မျှီထားချင်တော့
မလောက် အချစ်မျိုးဖြင့် ကြားလေသွေးသည်ကိုပင် ဝေးသည်
ဟု ထင်နေကြ၏။

သို့သော်— လူတို့၏ ကံကြမ္မာကား ဆန်းကြယ်လှသည်
တကား၊ ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်မလာဘဲ မဖြစ်ချင်တာတွေက
ဖြစ်ဖြစ်လာ၏။ ‘ညားစ လင်မယားပါကလား’ ဟူ၍ ကံကြမ္မာ
က ထောက်ထား ငဲ့ကွက်ခြင်း မရှိ၊ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံအား
လက်သပ်ပြီးစ ဖြစ်သော ထိုနေ့မှာပင် ကံကြမ္မာက ခဲ့ပစ်
လေ၏။ ရှင်ကဲ့ မကဲ့- သေကဲ့ ခဲ့ပစ်ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုနေ့က အိမ်ထောင်ရှင် လောကသဲသို့ ခြေချကာစ ဖြစ်
သော ထို လူငယ် ဥပါသကာသည် သူငယ်ချင်းများနှင့် အတူ
ရေချိုးသွားလေသော် လမ်းခရီး အကြားတွင် မြေကိုက်၍
ကွယ်လွန်သွားခြင်းပင်ဖြစ်၏။ သူ့ခမျာ ညားကာစဇနီးကလေး
နှင့် ခွဲခွာရသဖြင့် အဘယ်မှာ အသေ ဖြောင့်ပါမည်နည်း၊
မြေဆိပ်တက်နေသည့် ကြားက ဇနီးမယားကို တမ်းတသော
စွဲလမ်းချက်နှင့် ကွယ်လွန်လေသောကြောင့် အထွတ်အထိပ်
နတ်ဘုံ၊ နတ်ဘဝသို့ ရောက်ထိုက်ပါလျက်နှင့် မရောက်ရလေဘဲ
လူ့ဘုံနှင့် တစ်စပ်တည်း ဝိမာနပြိတ္တာ (= တစ္ဆေ) ဖြစ်ရ
လေ၏။

လူဖြစ်ခဲ့စဉ်က အချုပ်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား လုပ်ကျွေးခြင်း၊ အမိကို ပြုစုခြင်း၊ ရိုသေထိုက်သူကို ရိုသေခြင်း၊ ပူဇော်ထိုက်သူကို ပူဇော်ခြင်း စသော ကုသိုလ် ကောင်းမှုတို့၏ အဟုန်ကြောင့် တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်ကား ကြီးမားလှစွာ၏။ သို့သော် သေခါနီး ကာလ၌ မယားစွဲ၊ တဏှာပေမစွဲနှင့် ခန္ဓာ စဲရှာလေသည့်အတွက် အမည်းစက် ဇွန်းထင်းကာ ပြိတ္တာ (= တစ္ဆေ) ဖြစ်နေရရှာ၏။

+

+

+

[၂]

ပျော်စရာ ဆိုသည်မှာ ဘာကို ဆိုလေသနည်း....။

နတ်၌ဖြစ်သော ဘုံဗိမာန်- နတ်၌ဖြစ်သော အစားအစာ- နတ်၌ဖြစ်သော အဆင်း တန်ဆာတို့ကို ပျော်စရာ ဟု ဆိုခဲ့သော် ထို အဆိုကို သူ့အနေဖြင့် လက်မခံ၊ ထိုအရာများကား သူ့အား ပျော်မေ့အောင် မတတ်နိုင်၊ မစွမ်းဆောင်နိုင်ကုန်။

သူ၏ ပျော်မေ့ဖွယ်ကား လူ့ပြည်မှာ ထားခဲ့ရသော ဇနီးကလေး ဖြစ်၏။ ချစ်သူ ကင်းသော နေထိုင်ခြင်းဖြင့် ရွှေဘုံပျံ့တွင် စံစားနေရသော်လည်း သူ့အဖို့ တစ်နေ့တစ်ရက်မျှ ပျော်မေ့သည် ဟူ၍ မရှိ၊ တမိုင်မိုင်-တတွေ့တွေ့နှင့်သာ နေ့ရက်တွေ ဖြုန်း- အချိန်တွေ ကုန်ဆုံးခဲ့ရ၏။

‘ဤ ဗိမာန်တွင် ချစ်သူနှင့် အတူခံရအောင် မည်သို့ ကြံရပါမည်လဲ၊ ချစ်သူကို ဤ ဗိမာန်ပေါ် ရောက်အောင် ငါ

ဘယ်လို ခေါ်ဆောင်ရပါမည်လဲ'.. လူသားနှင့် ပြိတ္တာ ဘဝ
ချင်းက ကွာခြားလေသောကြောင့် အကြံရ ကျပ်တည်းကာ
တဟင်းဟင်းနှင့် သက်ပြင်း တချချ ဖြစ်နေမိ၏။

ချစ်သူနှင့် ကွေကွင်းခဲ့ရသဖြင့် သူ့ဘဝမှာ စိပ်ပြည်ခြင်း
မရှိ၊ ခြောက်သွေ့နေ၏။ စိတ်ပြေ လက်ပျောက် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ
ကျောင်းတော်သို့ ရောက်သည့်အခါ ရောက်သွားပြီး နှလုံး
ဆွေးကို တရားရေအေးဖြင့် ဖျန်းကာ ဖျန်းကာ သက်သာရာကို
ရှာခဲ့၏။ အပူ သက်သာအောင် အေးရိပ်သာသို့ ချဉ်းကပ်ခြင်း
ဖြစ်၏။ ထို ဝိမာန ပြိတ္တာသည် ထိုနေ့၌လည်း ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏
ကျောင်းတော်သို့ ရောက်သွား၏။ သူ့ရောက်သွားသော အချိန်၌
ပစ္စေကဗုဒ္ဓါမှာ သင်္ကန်းအတွက် သင်္ကန်းလျှာ ပုဆိုးကို ဖြတ်
တောက်နေ၏။ သူသည် သင်္ကန်းစများ ဖြတ်တောက်နေသည်
ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ပြီး နောက် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြံ
ဖြစ်လာ၍ လူ့အသွင် ဖန်ဆင်းကာ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ ရှေ့သို့
လက်အုပ်ချီလျက် ဝင်သွားလေ၏။ အပိုင်းအပိုင်း ဖြတ်ထား
သော သင်္ကန်းစများကို ကြည့်ပြီးလျှင်....

‘အရှင်ဘုရား၊ ချည်ဖြင့် ပြုဖွယ်များ အလိုရှိပါသလား
ဘုရား’

‘သင်္ကန်းချုပ်ရန် အတွက် အပ်ချည်တော့ လိုတယ် ဒကာ’

ထိုအခါ ဝိမာန ပြိတ္တာသည် ရုတ်ချည်း အကြံ ရလာပြီး
ချစ်ဇနီးသည်၏ မျက်နှာကိုလည်း မြင်ယောင်လာလေသည်။

‘ငါ့ ဇနီးကို သည်ဗိမာန်ပေါ် အရောက် ငါ ခေါ်ချင်၏။ သို့သော် ဘုံအမြင့်သို့ တက်ရာ၌ ဒါန လှေကားကိုထောင်၍ တက်မှ ရောက်နိုင်၏။ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၌ သင်္ကန်းချုပ်ရန် အပ်ချည် လိုနေ၏။ ငါ့ဇနီးသည် ရက်ကန်းသည် ဖြစ်၍ လှူစရာ အသင့် ရှိ၏။ ထို ချည်ဖြင့် ရင်းနှီး၍ သူ့ကို ငါ့ဗိမာန် သို့ ခေါ်အံ့’... ဤသို့ ကြံ၍ ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား လျှောက် ထားလေ၏။

‘အရှင်ဘုရား....။ ဤသို့ ချည် လိုအပ်နေပါက ရွာတောင် ဖျားမှာ ရက်ကန်းသည် အိမ်တစ်အိမ် ရှိပါ၏။ ထို အိမ်သို့ ချည်ဆွမ်း အလှူခံ ကြွတော်မူပါဘုရား’ ဟူ၍ ပင့်လျှောက်၏။ ထို အိမ်ကား— သူ့ဇနီး၏ အိမ်ပေ တည်း။

အချိန်မှာ နေဝင်ဆည်းဆာ အချိန် ဖြစ်လေသည်။

ထို အချိန်တွင် အိမ်ရှေ့၌ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ သပိတ် ပိုက် လျက် ရပ်လာသည်ကို သူ့ဇနီးက မြင်လေသော် ‘ဪ.... ညနေချမ်း အခါ သပိတ်ပိုက်လျက် အလှူခံ ကြွလာခြင်းမှာ ဆွမ်းအတွက် မဟုတ်၊ သင်္ကန်း ချုပ်လုပ်စရာ ရှိ၍ ချည်အလို ရှိသည့်အတွက် ကြွလာခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်’ ဟူ၍ ချည်လုံး တစ်လုံးကို ထက်သန်သော စေတနာဖြင့် ရိုသေစွာ လှူလေ၏။

ထို ဝိမာနပြိတ္တာကား— အစွဲ ပြင်းလှ၏။ မိမိ၏ မျက်စိ ရှေ့တွင် ချစ်သူကို တွေ့ရသောအခါ ပို၍ အစွဲ ပြင်းလာသည်။

မခွဲနိုင်၊ မခွာရက် တန်းတန်းစွဲ ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ‘ချစ်မရှက်- ကြိုက်မရှက်’ ဆိုသော အတိုင်း အရှက်ကို သတိမရတော့ချေ။ အရဲစွန့်ကာ ချစ်သူ၏ မိခင်ထံ ချဉ်းကပ်၍ သမီးကို တောင်းပါလေ၏။

တစ်ဦးတည်းသော သမီး ဖြစ်၍ မိခင်က အဘယ်မျှ ချစ်ရှာမည်ကို ပြောရန်ပင် မလို၊ မိခင်သည် ဖူးဖူး မှတ်ထားသော ချစ်သမီးကို ဟင်းသီး ဟင်းရွက်ပမာ တောင်းလာသော ထို ဝိမာန ပြိတ္တာအား ‘ဘယ်လို အကောင်စားလဲ၊ ငါ့သမီးကို များ ဟင်းရွက်ကန်စွန်း မှတ်နေလား....’ ဟူ၍ နှုတ်မြှက်၍ မဆို၊ သို့သော်လည်း အလိုမကျ ဟန်ဖြင့် အမိ ပွယ် ရှိရှိ စိမ်းစိမ်းကြီး ကြည့်နေ၏။

ဤတွင် ဝိမာန ပြိတ္တာက ရိပ်စားမိလာ၏။ ‘တောင်းရမ်းတိုင်း ပေးခြင်းမှာ ထုံးတမ်း မဟုတ်- သဘာဝလည်းမကျ၊ ပေးထိုက်၍ ပေးခြင်းသည်သာ သင့်၏။ မိခင်၏ အပြုအမူမှာ သဘာဝ ကျလှ၏။ မင်း တောင်းတိုင်း ငါ့သမီးကို ပေးရမှာ လား သဘောပင်တည်း။ မျိုးနွယ်ဝံသနှင့် စွမ်းရည် သတ္တိကို မသိရပါဘဲလျက် အဘယ်မိဘသည် တောင်းတိုင်း ပေးလေ မည်နည်း’ ။

ဝိမာန ပြိတ္တာမှာ အကြံရ ခက်နေ၏။ ချစ်သူနှင့် နေချင်၏။ ‘မိခင်၏ ကြည့်ရှုပုံ ထောက်သော် မလွယ်ပါကလား’ ဟူ၍ စဉ်းစားလေ- စိတ်ဆင်းရဲလေ ဖြစ်လာသည်။

‘ဪ... ငါ့ဘက်မှာ ချို့ယွင်းချက် တစ်ခု ရှိနေပါကလား၊ အရည်အချင်း ပြသဖို့ လိုနေပြီ၊ အရည်အချင်းကို သိလျှင် သဘောမတူနိုင်စရာ မရှိ၊ သမီး၏ ကြီးပွား၊ ကောင်းစားမှုကို မိခင်တစ်ယောက် အနေဖြင့် လိုလားမည်သာ ဖြစ်၏’

ဝိမာန ပြိတ္တာသည် ဤသို့ စိတ်ကူး ပေါက်လာပြီး ‘သူ့သမီးကို လိုချင်လျှင် သူ့အမေကို ဖျာလိုလိပ် ထိပ်ပေါ်တင်’ ဆိုသကဲ့သို့ သူ့မိခင်ကိုလည်း ချီးမြှောက်ရာ ရောက်စေငါ့အလို ဆန္ဒလည်း ပြည့်ဝစေ’ ဟူ၍ ထိုအိမ်ရှိ အိုးခွက်အားလုံးကို ရွှေငွေ အပြည့် ထည့်ပေးလိုက်၏၊ ‘ဤ ပစ္စည်းများကား နတ်ပေးသော ပစ္စည်းတည်း၊ ဤ အိမ်ရှင်မူ တစ်ပါး အခြား မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မယူရ’ ဟူ၍ ကမ္ပည်းများ ထိုးထား၏၊ ထိုအခါ အိုးခွက် အားလုံး ရွှေအိုး-ရွှေခွက်တွေ ဖြစ်ပြီး ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် တလက်လက် ဝင်းထိန်နေ၏။

ထိုအခါ အိမ်ရှင် မိခင်သည် ရုတ်တရက် တဝင်းဝင်း တလက်လက် ရွှေအိုး ငွေအိုးများနှင့် ရေးထိုးထားသော ကမ္ပည်းကို ကြည့်ကာ များစွာ အံ့အားသင့်နေ၏၊ သူ၏ မျက်နှာ အသွင်မှာလည်း ယခင်ကလို ညစ်ပုပ်ပုပ် မဟုတ်တော့ဘဲ ရှင်ပျသော မျက်နှာနှင့် ဝိမာန ပြိတ္တာကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏၊ အဓိပ္ပာယ်မှာ ‘သမီးနဲ့ သဘောတူပါသည်’ ဟူသော သဘောပင် ဖြစ်၏။

ဝိမာန ပြိတ္တာသည် ထို အိမ်တွင် ဇနီးဟောင်းနှင့် နှစ်ရက်-
သုံးရက်ခန့် ပေါင်းသင်း နေထိုင်ပြီးနောက် ချစ်ဇနီးအား
မထားခဲ့ရက်သဖြင့် မိမိ ဗိမာန်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ဤသည့် နောက်ပိုင်း အချိန်တွင်မူ ဝိမာန ပြိတ္တာ၏
ယောက္ခမအိမ်၌ အလှူအဘန်းများဖြင့် အထူး စည်ကားနေ၏။
သမက်က ပေးခဲ့သော ဥစ္စာများကို စားရမဲ့- သောက်ရမဲ့
များ- သူတောင်းစားများ- အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်များအား လှူဒါန်း
လေ၏။ သမီးနှင့် ကွဲကွာ၍ စိတ် မချမ်းမသာ ဖြစ်ရသော်
လည်း တစ်ဖက်တွင်မူ အလှူဒါန ကောင်းမှု ကုသိုလ်များ
ပြုရခြင်းများဖြင့် အစားထိုးကာ ဖြေဖျောက်နေရှာ၏။

‘တစ်နေ့မှာ ပြန်ရောက်လာနိုး’ နှင့် သမီးကို မျှော်ကိုးနေဆဲ
မှာပင် အသက်က ရင့်ရင့်လာ၏။ သမီးရေး နှင့် သုံးစွဲ မကုန်
နိုင်သော ဥစ္စာပစ္စည်းများကြောင့် သောက ဖြစ်နေ၏။ ထို့
ကြောင့်လည်း သူသည် ဆွေမျိုးများအား ဤသို့ မှာကြား
ထား၏။

‘အကယ်၍ သမီး ပြန်လာခဲ့သော် ဤပစ္စည်း အရပ်ရပ်ကို
သမီးလက်သို့ အပ်ရစ်ကြပါ’

ဤသို့ မှာထားခဲ့ပြီးနောက် အသက်အတိုင်း နေ၍ ထို
မိခင်သည် ကွယ်လွန်လေသတည်း။

[၃]

ဘဝ သံသရာ ရထားကြီးသည် ရပ်နားသည် မရှိ၊ တကျွက် ကျွတ်နှင့် မရပ်မနား တသွားတည်း သွားနေ၏။ နေ့ရက် အချိန် ပြက္ခဒိန်ဘို့သည် နောက်တွင် အသိတ်ဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့ ကုန်၏။

သံသရာ တည်းဟူသော ပေတံနှင့် တိုင်းတာသော် အနှစ် ၇၀၀ ဟူသော နှစ်၊ လ အချိန် ပြက္ခဒိန်မှာ တစ်ခဏမျှသာ တည်း။ နှစ်ပေါင်း ၇၀၀ ကုန်လွန်လေသော အခါ လောက သုံးပါးတွင် ပြိုင်ဘက်မပြု တစ်ဆူတည်းသော ဂေါတမ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား ထင်ရှား ပွင့်တော်မူလာ၏။ အရပ် ထက် ဝန်းကျင်၌ တရားစည်ကြီး ရိုက်ခတ်တီး၍ လှည့်လည်တော် မူရာက - ယခု အချိန်တွင်မူ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌ ကိန်းအောင်း စံပျော် မွေ့လျော်တော်မူလျက် ရှိပေ၏။

ထို အချိန်တွင် လူသား၏ သမီးဖြစ်သူ ဝိမာန ပြိတ္တာ၏ ဇနီးမှာ သဘာဝချင်း မတူသော ဒေသတွင် နေရ၊ ထိုင်ရ သည်မှာ ငြီးငွေ့စရာဖြစ်လာ၏။ လူနှင့် မဆက်ဆံရခြင်း- လူသံ မကြားရခြင်းသည် ငြီးငွေ့ခြင်း၏ အကြောင်းအရာများပေ တည်း။ စိန်ကြောင်နီလာ ရတနာရောင်တို့ဖြင့် ပြောင်တဝင်း ဝင်း ဘုံဗိမာန်တွင်း၌ နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားနေရပါလျက် မိခင်ကြီးကိုလည်း ခဏခဏ သတိရလာ၏။ ဤမှ တစ်ပါး လူသားများကို မမြင်ရသည်မှာလည်း ကြာပြီ ဖြစ်သော

ကြောင့် လူသားတို့၏ ပုံသဏ္ဌာန်ရိပ် မျက်နှာ နိမိတ်များက
လည်း သူ့အား သွေးဆောင်လာ၏။

တစ်နေ့သော ညအခါတွင် ဗိမာန်ရှင် နတ်ပြိတ္တာ၏ မယား
ဖြစ်သူ လူသား ဇနီးသည် ငြီးငွေ့သဖြင့် သလွန်ထက်တွင်
စက်ပါသော်လည်း မပျော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရှာ၏။ အတွေး
သံသရာသည် သူ့ဦးနှောက်ထဲတွင် ချာချာ လည်နေ၏။

‘သံသရာသည် ရှည်လျားလှ၏။ ဤဘဝတစ်ခုနှင့်
ပြတ်သွား- ရပ်သွားမည် မဟုတ်။ ရှေ့ဆက်၍ အတော
မသတ်နိုင်သော ခရီးရှည်ကြီးကို ငါဆက်၍ သွားရ
ပေဦးမည်။ ဤဘဝ- ဤခန္ဓာ အတွက်မှာ ဗိမာန်ရှင်
ခင်ပွန်းလင်၏ ကျေးဇူးကြောင့် ပူပင် တောင့်တ-
ကြောင့်ကြစရာ ဘာမျှမရှိ။ ချမ်းသာလှပါ၏။ သို့
သော် ဘဝသံသရာ ခရီးရှည်ကြီး ဆက်သွားရန်
အတွက် ရိက္ခာများ လိုအပ်၏။ ဘဝကူး လှစေသော
ရိက္ခာကား ဒါနသာ ဖြစ်၏။ ဒါနသည် ကောင်းသော
သုဂတိ နတ်ရွာသို့ သွားရာ စောင်းတန်းကြီး ဖြစ်
ကြောင်း ငါ ကြားနာ၊ မှတ်သားခဲ့ရဖူး၏။ ဤမှာ
နေခြင်းဖြင့် ငါ့အား ဒါနလည်း ဆိတ်သုဉ်း၏။ ဒါန
မျိုးစေ့ကို စိုက်ပျိုးရာ စိုက်ခင်းနှင့် တူသော အလှူခံ
ပုဂ္ဂိုလ်များသည်လည်း မရှိ။ လူ့ပြည် လူ့ရွာမှာသာ
ရှိပေ၏။ အချိန် မနှောင်းမီ ဒါနမျိုးစေ့ကို ငါ ချ
ကောင်း၏။ ချသင့်၏။ စိုက်ပျိုးသင့်၏။ ဤမှာကား

ဒါနမျိုးစေ့ စိုက်ပျိုးစရာ နေရာ မရှိ၊ ဘဝရှိက္ခာ ဒါန
မျိုးစေ့ စိုက်ပျိုးရန် ငါ လူ့ရွာသို့ ပြန်သင့်၏’

ဤသို့ အိပ်စက်မပျော်လေတိုင်း အတွေးလှိုင်းလုံး စီးကာ
တအိအိ ဖြစ်နေစဉ်—

‘ ရှင်မ ...ဘောက်မဲ့ကြောင့် မအိပ်စက်သတည်း ’

ဟူသော ခွန်းကျူသံနှင့်အတူ မိမိအပါးတွင် တိုင်လာသော
ခင်ပွန်းလင် နတ်ပြီတ္တာကို တွေ့ရလေ၏။ သည်တော့လည်း
သူ့ဘဝင်မှာ တဒုတ်ဒုတ် လှုပ်လာ၏။ မည်သို့ အပြေပေးရ
ပါမည်နည်း၊ ဖြေရန် ခက်ခဲလှသော ပြဿနာက သူ့ကို ဖိစီး
လာလေသည်။

‘ ဒီဗိမာန်မှာ နေရတာ မပျော်ပိုက်လို့လား ’

‘ မပျော်ပိုက်လို့ ရယ်တော့ မဟုတ်လှပါဘူး ’

ဤမျှဖြင့် တုံးတုံးတိတိနှင့် ရပ်သွား၏။ ရှေ့ကို သူ မဆက်
ရက်- မဆက်ချင်။

အမှန်မှာ သူ့အနေဖြင့် ခင်ပွန်းလင်အား မချစ်၍ စွန့်ပစ်
ခြင်းမျိုး မဟုတ်၊ စင်စစ် အသည်းနှစ်အောင် ချစ်၏။ ဤ
တစ်ဘဝချမ်းသာမှု အတွက် မပူပင်- မကြောင့်မကြာရအောင်
ဘဝ အာမခံချက် ပေးနိုင်သော ကျေးဇူးရှင် ခင်ပွန်းလင်
ဖြစ်ကြောင်းကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်၏။

သို့သော်- ဘဝဟူသည် ဤဘဝနှင့်မပြီး၊ ဘဝတွေ အများ
ကြီး ကြုံရဦးမည်၊ ထိုဘဝ များစွာ သံသရာ အတွက်ကိုကား

ခင်ပွန်းလင် အနေဖြင့် အာမခံချက် မပေးနိုင်၊ ကိုယ့်ဘဝ ရိက္ခာ အတွက် ကိုယ်တိုင် ရှာမှ ဖြစ်မည်၊ ရှာရာ၌ လူ့ပြည်မှာ ရှာမှသာ ရနိုင်ပေသည်၊ လူ့ပြည်သည်သာလျှင် ပုညတိတ္ထ ဖြစ်သည်၊ ထို့ကြောင့် ဘဝရိက္ခာ ဒါနမှ စုံဆောင်းရန် အတွက် လူ့ပြည်သို့ ပြန်ချင်လျက်နှင့် ချစ်သူကိုလည်း မခွဲနိုင်၊ မခွာရက်မှုက အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လာ၍ စကားကို အရှည် မဆိုလေဘဲ ‘မပျော်ပိုက်လို့ ရယ်တော့ မဟုတ်လှပါဘူး’ ဟူ၍ တိုတိုနှင့် ငှုံးတိတိ ရပ်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဤ တုံးတိတိ ဖြစ်ရပ်ကို ခင်ပွန်းလင်က ကျေနပ်မှု မရှိ၊ ‘ဘာကြောင့်တုန်း၊ ညာကြောင့်တုန်း’....စသည်ဖြင့် မေးခွန်း တွေ တောက်လျှောက် ဗုံးပေါက်ကဲ့သို့ ပေါ်ပေါက်လာ လေရကား ရှောင်လွှဲ၍ မရတော့သည့် အဆုံးတွင် လိုရင်းကို ဘွင်းဘွင်းကြီး ပြောချလိုက်လေ၏။

‘အရှင့်သား....အကျွန်ုပ် တောင်းပန်ပါ၏၊ အကျွန်ုပ်အား လူ့ပြည် လူ့ရှာ အိမ်ဂေဟာသို့ ပြန်ပို့ပေးပါတော့၊ ဤသို့ ပြောရခြင်းမှာ အရှင့်သား အပေါ်၌ မေတ္တာရေချမ်း ခန်း ခြောက်သွားသောကြောင့် မဟုတ်ပါ’

ဤ စကားကလည်း ခင်ပွန်းလင်၏ အသည်းနှလုံးကို တုန် ခါ သွားစေလေ၏၊ ရုတ်ခြည်းပင် မျက်နှာနှမ်းညှိုး ကြိမ်ရိုး မီးအုံး နှလုံးသားတွေ ကြွေပြုန်းကုန်တော့မလောက် မျက်နှာ ပေါက် ပြောင်းလဲသွားပုံကို မြင်ရသောအခါ သူ့အပေါ်၌

အထင်မလွဲသင့်ကြောင်း ခင်ပွန်းလင်၏ ကျေးဇူးဂုဏ်များကို ထုတ်ဖော်ချီးကျူးကာ သာယာ ညင်းပျောင်းစွာ ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်ကို ရှည်လျားစွာ ဤသို့ တင်ပြလေသတည်း။

‘အရှင်သား....ကျွန်တော်မ အပေါ်တွင် အရှင်သား၏ ကျေးဇူးတရား လွန်စွာ ကြီးမားလှပါ၏။ အရှင်သား၏ လမ်းညွှန်မှုအရ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား သင်္ကန်း ချုပ်ရန် အတွက် လိုအပ်နေသော အပ်ချည်ကို လှူခွင့် ရခဲ့ပါ၏။ ဤ လှူခွင့်ရသော ဗိဇ္ဇဓမ္မ ဒါန အကျိုးကြောင့် အရှင်၏ ဗိမာန်သို့ ရောက်ရပြီး လူသားနှင့်မတန် နတ်၌ ဖြစ်သော စည်းစိမ် ချမ်းသာများကို လက်တွေ့ ခံစားရပါ၏။ စိန်ကြောင်နီလာ ရတနာရောင်တို့ဖြင့် ပြောင်တလျှပ်လျှပ် တဖျပ်ဖျပ်နှင့် မျက် ခတောင်ခတ်နေသော နတ်ဘုံ နတ်နန်းကြီးပေါ်တွင် အရှင် သားနှင့် တူပျော်ပျော် စံစားခွင့်ကိုလည်း ရရှိခဲ့ပါ၏။

‘အရှင်သား....၊ မေးစရာ ရှိပါ၏။ စောကြောနိုင်ပါ၏။ ဤရှေ့ ဤမျှသော နတ်စည်းစိမ် - နတ်ချမ်းသာကို စွန့်၍ အဘယ့်ကြောင့် လူ့ရွာသို့ပြန်ချင်ရသနည်း ဟု မေးဖွယ်ရှိပါ၏။ မေးနိုင်ပါ၏။ သို့သော် အရှင်သား....၊ အနာဂတ်ဘဝအတွက် ရိက္ခာများ အချိန် ရှိခိုက်မှာ စုဆောင်းလိုပါသေး၏။ ဘဝ ရိက္ခာ ဒါနအပင်မျိုး ဤအရပ်တွင် စိုက်ပျိုး၍ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဤ ဒေသတွင် လူသောပုဂ္ဂိုလ်နှင့် လူ့ဗျူဟာစည်းများ ရှိပါ သော်ငြားလည်း ဘုရား၊ ရဟန္တာ အစရှိသော အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ် များ ကင်းဆိတ်နေပါ၏။

- (၁) ပေးလှူသော ပုဂ္ဂိုလ်၊
- (၂) လှူဖွယ် ပစ္စည်း၊
- (၃) အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်၊

ဤ သုံးခု စုပေါင်းမိပါမှ ကောင်းမှုဒါန ဖြစ်မြောက်နိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ပါသောကြောင့် ရဟန္တာ စသော အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်များ ရှိရာ လှူရှာသို့ ပြန်၍ ဒါနပြုကာ ဘဝ ရိက္ခာများ စုဆောင်းလိုပါသဖြင့် အရှင်သားအား ငန်ကြားခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ကျန်တော်မအား လှူရှာသို့ ပြန်ပေးပါလော့....

ဤသို့ လူသား ဇနီး ရှုမငြီးက အနူးအညွတ် သူ့ကို လှူပြည်သို့ ပြန်လွှတ်ပေးပါရန် တပူဆာဆာ တောင်းဆိုသ်များကို မကြားလို၍ ခင်ပွန်းလင် နတ်ပြိတ္တာ သူ့နားကို ရုတ်တရက် ပိတ်ပစ်လိုက်လေ၏။ ခဏမျှ အကြာတွင် မာထန်ထန် အသံဖြင့် ရှုံ့ကြောက်လောက်အောင် ဤသို့ ခြိမ်းခြောက်သတည်း။

‘အဘယ်ရှင်မ....၊ သင် အသို့ ဆိုဘိသနည်း၊ သင် ရူးနေသလော၊ သင် ဤ ဗိမာန်သို့ ရောက်လာသည့် ရက် အချိန် ပြက္ခဒိန်ကို သင် မေ့နေပြီလော၊ သင် ငါ့ထံသို့ ရောက်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း ၇၀၀ ရှိချေပြီကော၊ သင်၏ မိခင်နှင့် တကွ သင်၏ ဆွေမျိုးဉာတိ အပေါင်းကို ရှာပြန်လျှင် အလောင်းကိုပင် သင် တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်၊ သင် ကိုယ်တိုင်လည်း ဤ ငါ၏ နတ်ဘုံ ချမ်းသာ - နတ် အရိပ်အာဝါသမှ

ခွာသွားခဲ့သည် ရှိသော်...တုန်ချိချိနှင့် ခါးကလည်း ကိုင်း၊ နားကလည်း ထိုင်းသော အဘွားအိုကြီး ဖြစ်လတ္တံ့။ ငါ့ထံတွင် ငါနှင့် နေက သင်၏ ရှုပ်ကယာသည် အလှလဲ ပျက်မည် မဟုတ်၊ ပျိုပျိုနုနု ရှုမငြီးအောင်ပင် လုပ်၍ နေလတ္တံ့။ လူ့ ပြည် ပြန်၍ ဘာအကျိုး ရှိအံ့နည်း ရှင်မ....’

ဤသို့လျှင် ခြောက်လုံး လှန့်လုံးများဖြင့် မိမိ မျက်စိ အောက်မှ ချစ်သူ ပျောက်ဆုံးသွားမည် စိုးသောကြောင့် ‘မပြန်ပါနှင့်’ ဟူ၍ အကြောင်း ပြ၍ တားချက်ကို ချစ်ဇနီးက လက်မခံ၊ အယုံအကြည် မရှိ၍ ကော်နေပြန်လေ၏။

အတန်တန် တားသော်လည်း မချ၊ ‘ပြန်ပို့ပါ-ပြန်ပို့ပါ...’ ဟူ၍ နားပူနားဆာ လုပ်နေသဖြင့် ကြာသော် ‘အချစ်ကြီး လျှင် အမျက်ကြီး’ ဆိုသကဲ့သို့ အမျက်ဒေါသ ခြောင်းခြောင်း ထလာ လေတော့သည်။ ‘ချင်း စိမ်း နှင့် မိသလင်’ သဘော ထား၍ သူ့စိတ်ကို ချုပ်တည်း ထားရ၏။

သို့သော် အရက်အိုးကြီး ကဲ့ရာတွင် အရက် မရှိတော့ သော်လည်း အရက်နံ့ကား ပြယ်ခြင်း မရှိသကဲ့သို့ ဒေါသကို မည်သို့ ချုပ်တည်းစေကာမူ ဒေါသ အရှိန် အဟုန်က မကုန် လေသောကြောင့် ချစ်ဇနီး၏ လက်ရုံး နှစ်ဖက်ကို ဗလက္ကာရ အတင်း ဆွဲကိုင်ကာ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ချစ်ဇနီး နေထိုင်ရာ ရွာသို့ ရောက်သွား၏၊ ‘ငါ့အသည်းကို သင်း ခွဲရက်လေခြင်း’ ဟူ၍ စိတ်ဆိုး မာန်ပေါက် ရွာလယ် ကောင်တွင် ချပြီးသော်—

‘အဘယ်ရှင်မ...လူ့ပြည် ပြန်ချင်လှတဲ့ မယ်မနုဿ၊ သင့် ရွာကို ရောက်ပြီ နေရစ်လော့၊ ရွာရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် သင်းလဲ အဘွားအို ဖြစ်လတ္တံ့၊ အဘယ်ရှင်မ ...သည်လူ့ပြည်၌ ခုနစ်ရက်ထက် ပို၍ အသက် မရှင်နိုင်ပြီ၊ ထို့ကြောင့် သင့် မိခင်အား ငါပေးထားခဲ့သော ပစ္စည်းဥစ္စာများဖြင့် ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏားတို့အား လှူဒါန်းကာ သင် ရှင်မ စုဆောင်းလိုသည် ဆိုသော ကောင်းမှု ရိက္ခာကို စုလေလော၊ ငါ၏စံရာ ဗိမာန် ဌာနသို့ တစ်ဖန် ပြန်ဖြစ်လာအောင်လဲ ဆုတောင်းပါလော၊ ထို့ပြင် သူတစ်ပါးတို့အားလည်း ဒါန၏ အကျိုးတရားကို သင် လက်တွေ့ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဟောကြားပါလော’

ဤသို့ ပြောဆို မှာကြားခဲ့ပြီးနောက် အသည်း နှစ်အောင်
ချစ်ခဲ့ရပါသော လူသား ချစ်ဇနီးကို မခွဲချင်ချင်-မခွာရက်
ရက် နှင့်ပင် ခင်ပွန်းလင် ပြိတ္တာမှာ လူ့ပြည် လူ့ရွာ ၊ သူ့
ဂေဟာ၌ ထားခဲ့ပြီး သူ၏ ဗိမာန်သို့ ပြန်ခဲ့လေသတည်း။

+

[9]

‘သင်လဲ- အဘွားအိုကြီး ဖြစ်လတ္တံ့’

ရှာလယ်ကောင်မှာ ချထားခဲ့ပြီး ဝိမာန ပြိတ္တာ ပြောကြား
သွားသည့် စကားမှာ မှန်သောစကား- ကောင်းစွာ ဆိုသော

စကား ဖြစ်ကြောင်း သူ့ဇနီးမှာ လက်တွေ့ ဖြစ်နေ၏။ မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ခင်ပွန်းလင်နှင့် နေရစဉ်ကကဲ့သို့ နုနု ဂျို ဂျို မဟုတ်တော့ဘဲ မကြာခဏပင် အမယ်အို ဖြစ်သွားပါပြီကော။

ပြိတ္တာလောကမှ ပြန်ရောက်လာသူ ဖြစ်သောကြောင့် လူထူးလူဆန်း ဟူ၍ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူနှင့် တင်းကျပ် ဖြစ်နေ၏။

သွားကလည်း ကျိုး- ဆံကလည်း ဖြူး- ပါးကလည်း ပိန်ပိန်- အားအရှိန် ချို့ယွင်းချက်များကြောင့် စကားပြောရာတွင် အားယူ၍ ပြောနေရ၏။ သူသည် ဤသို့အနက် ထူးလည်း ထူးဆန်း အသက်လည်း အကြီးဆုံးသော အဘွားကြီး ဖြစ်၏။ ပြိတ္တာ လောကမှ ပြန်ရောက်လာသူ ‘ပြိတ္တာပြန် အဘွားကြီး’ ဖြစ်သောကြောင့် ပြိတ္တာလောက အတွေ့အကြုံများကို သူ့ဆွေမျိုး နှင့် သူ့ အပေါင်းအသင်းများအား ဤသို့ ပြန်လည် ပြောကြားနေ၏။

‘အချင်းတို့ ...၊ သူငယ်ချင်းတို့...၊ ကုသိုလ်ကောင်း မှုကို ကြိုးစား၍ ထုတ်နိုင်သမျှ ပြုကြကုန်လော့၊ ကုသိုလ်ဒါန မပါသော တစ္ဆေ (=ပြိတ္တာ) တို့၏ ညည်းတွားသံကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ကြားခဲ့ရ၏။ ငါ့ကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့ရ၏။ တစ္ဆေ (=ပြိတ္တာ) အချို့တို့သည် ငါ့ကုသိုလ် မပြုမိခဲ့လေခြင်း ဟူ၍ ညည်းတွားကာ ဒုက္ခကြီးစွာ ရောက်နေကြကုန်၏။ အချို့သော တစ္ဆေ

(= ပြိတ္တာ) တို့လည်ကား မပြုအပ်၊ မပြုသင့်၊ မပြုထိုက်သော ဒုစရိုက် အကုသိုလ်မှုများကို ငါ ပြုမိခဲ့လေခြင်း ဟူ၍ ယူကျုံးမရ- ဒုက္ခ ရောက်နေကြကုန်၏။ လူတို့သည်လည်း ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်၏။ ငါကုသိုလ် မပြုမိလေခြင်း ဟူ၍ နောင်တ တစ်ဖန် ပူပန်သကဲ့သို့ အချို့မှလည်း ငါ အကုသိုလ် တရားကို ပြုမှားလေစွ ဟူ၍ တအံ့နွေးနွေး ဆွေးပူနေကြကုန်၏။

‘အချင်းတို့...၊ သူငယ်ချင်းတို့...၊ သံသရာ ခရီးသွား မှန်သမျှ ဒါန နှင့် သီလ မပါ သေခါမှ သိဆိုသော အတိုင်းပင် ဒါနမှု သွေခြောက်နေပါက သံသရာ တစ်လျှောက်လုံး ဒုက္ခရောက်၍ မဆုံးအောင် ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ ထို့ကြောင့် ဒါနရိက္ခာ ကောင်းကို အချိန်မီ သိမှီး စုဆောင်းကြပါကုန်လော့’။

ဤကား ‘ပြိတ္တာပြန် အဘွားဒို့’ ၏ လက်တွေ့တရား ဖြစ်ပါ၏။ သူမ ကိုယ်တိုင်လည်း ခင်ပွန်းလင်က သူမ၏ မိခင်အား ပေးခဲ့သော ပစ္စည်းများဖြင့် (၇) ရက်ပတ်လုံး ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏားတို့အား အလှူကြီးပေးကာ ဘဝရိက္ခာကို နေ့စဉ် ရှာမှီးလေသတည်း။

လူ့ရှာသို့ ပြန်ရောက်၍ (၇) ရက်မြောက်သော နေ့ဖြစ်၏။ ဝိမာန ပြိတ္တာ၏ စကားသည် မှန်နေပြန်လေပြီ။ ထိုအဘွားအိုသည် (၇) ရက် မြောက်သော နေ့တွင် ကွယ်လွန်၍

ပြုခဲ့သော ဒါန ကောင်းမှု အစုစုတို့ကြောင့် တာဝတိံသာ၌ နတ် ဖြစ်လေ၏။

ထို သတင်းဆန်းသည် တောမီးကဲ့သို့ ကူးစက်ကာ လူတို့မှ တစ်ဆင့် ရဟန်းတော်များ၏ နား အထိ ပေါက်ကြားသွား လေရာ ရဟန်းတော်များထံမှ တစ်ဖန် ဗုဒ္ဓ မြတ်ဘုရား၏ နား တော်သို့ လျှောက်ထားကြလေကုန်၏။

ထို အချိန်တွင် ဘုရားသခင်အား ပရိသတ် သေးပါး ဝန်းရံ ခစားလျက် ရှိ၏။ ထို ‘ပြိတ္တာပြန် အဘွားကြီး’ ၏ အကြောင်းကို အတ္ထုပ္ပတ် ပြု၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ထို ပရိသတ် လေးပါးအား တရား ဟောတော်မူ၏။ အထူးသဖြင့် ထို အဘွားအိုမှာ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား အပ်ချည် လှူခဲ့သော ဒိဋ္ဌဓမ္မ ဝေဒနိယ ဒါနကံ အကျိုးကြောင့် နတ်စည်းစိမ်ကို ယခုဘဝ မှာပင် လက်တွေ့ ခံစားရသော အကျိုးကို သာဓက ဖြစ်စေ လျက်—

‘အရှင်ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါတို့၌ ဖြစ်စေအပ်သော ဒါန၏ အကျိုးမှာ အလွန် ကြီးမြတ်ကြောင်း၊ အာနိသင် ထူးခြားကြောင်း’—

မြွက်ကြားတော်မူ၏။ ထို တရားတော်ကို ကြားနာကြရသူတို့ သည် မစ္ဆေရ တည်းဟူသော အညစ်အကြေးမှ ကင်းဝေး ကုန်လျက် ဖြူဆွသဒ္ဓါ စေတနာဖြင့် ဒါန ကုသိုလ်ကို ဥဒဟို ပြုကြလေကုန်သတည်း။

[မှတ်ချက် - ဤ ဝတ္ထုမှာ ပေတဝတ္ထု၊ အဋ္ဌကထာ ဥဗ္ဗရိဝဂ် သုတ္တံပေတဝတ္ထုကို မြန်မာပြန်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။
 ‘ဇနီးမယားအား စွဲလမ်းမှုနှင့် ကွယ်လွန်သွားသောကြောင့် ပြိတ္တာဖြစ်ရခြင်း- အရှင်ပစ္ဆေကဗုဒ္ဓါအား လှူဒါန်းရသောကြောင့် ဒိဋ္ဌဓမ္မ လက်ငင်း အကျိုး ခံစားရခြင်း’ တို့သည် ဤ ဝတ္ထု၏ ရည်ရွယ် ဦးတည်ချက် များပင် ဖြစ်သည်။]

ပင်လယ်တွင်းက

ဝတ်လစ်စလစ်ရွှေဗိမာန်ရှင်

[၁]

လွန်ခဲ့သော အတိတ် လူ့သမိုင်း၏ အရိပ်အောက်တွင်
ဗာရာဏသီပြည်၌ ထူးခြားသော အမျိုးသမီး တစ်ဦး ပေါ်
ပေါက်ခဲ့၏။ ထူးခြားသည်ကား သူမ၏ ဆံပင် ဖြစ်၏။ အချိန်
ကား ကဿပဘုရားရှင်၏ ရွှေလက်ထက်တော်အခါ ဖြစ်၏။

သူမ၏ အမည်မှာ ခလ္လောဋ္ဌိယ ဖြစ်၏။ သူ့ကို ခလ္လောဋ္ဌိယ ဟု
အများက ခေါ်ကြ၏။ ခလ္လောဋ္ဌိယသည် လှ၏။ ရင်သပ်ရှုမော
ငေး၍ ကြည့်လောက်အောင် ချော၏။ အလှကေရီ- အလှ
ပိုင်ရှင် ဟု ဆိုထိုက်၏။

မိန်းမမြတ်တို့၏ ငါးရပ်သော ကောင်းခြင်း လက္ခဏာများ
အနက် ဆံပင်၏ ကောင်းခြင်းကား အခြားသူတို့ထက် အလွန်
ထူးခြား၏။ ပိတုံးရောင်ကဲ့သို့ ညိုမှောင် နေသည့်အပြင် အလွန်
လည်း နူးညံ့၏။ ရှည်လည်း ရှည်လျား- များလည်း များ၏။
လက်ဖြင့်ဆုပ်လျှင် လက်နှစ်ဆုပ်စာလောက် ရှိလေ၏။ နောက်
သို့ ဖြန့်ချလိုက်သော် ခြေသလုံးကို ဖုံးလေ၏။

နွဲ့နွဲ့နောင်းနောင်း ဆံကေသာ ကောင်းလှသောကြောင့် အချို့က သူ့ကို ‘သုကေသီ’ ဟူ၍ပင် ဂုဏ်တင် ချီးပ၍ ခေါ်ကြ၏။ သူမ၏ အလှကို မိန်းမ အချင်းချင်းပင် ငေး၍ ကြည့်ရသည် ဖြစ်ရာ အဖို့ သက္ကဝါ ကာလသားများအဖို့တွင်မူ အဘယ်မှာလျှင် ဆိုဖွယ် ရှိတော့မည်နည်း ‘ခလ္လော - ခလ္လော’ ဟူသော ခွန်းကျူစကားမှာ ကာလသားများ၏ နှုတ်ဖျားတွင် အထူး ရေပန်းစားသည့်စကား ဖြစ်၏။

ဤ လောကကြီး၏ သဘာဝကား ကရုဏာ ဖြစ်ရန် လွယ်ကူသလောက် မုဒိတာ ဖြစ်ရန် ခဲယဉ်းလှ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ခလ္လောဋီယ ကို ကိုယ့်ထက်သာ၍ မနာလိုသူများ ပေါ်ပေါက်လာကြ၏။

‘သည်ကောင်မ ကြည့်ရတာ ငါတော့ တစ်နေ့တခြား မျက်စိ နောက်လာပြီ’

‘ညည်းက သူ့လိုမှ ဆံပင် မကောင်းဘဲ- မျက်စိနောက်မှာ ပေါ့’

‘ငါက မနာလိုလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကြားလွန်းလို့ အမြင် ကတ်တာ သိလား’

‘ကြားလို့- ဟုတ်လား၊ ဘယ်လို ကြားတာလဲအေ့၊ ပြောစမ်းပါဦး’

‘ဘယ်နှယ်အေ... ဆံပင် ထုံးထားလဲ အပြီးသား၊ လှတောင် လှသေး၊ ဒီကောင်မက သူ့ဆံပင် ကောင်းကြောင်း

မောင်းခတ် ကြော်ငြာသလိုပဲ၊ ဆံပင်ကို ဖားလျားချပြီး
လတ်လျား လတ်လျားနဲ့၊ ငါ တယ်လေ... ပြောလိုက်ရ....’

ဤကား အမျိုးသမီး တစ်စု၏ စကားဝိုင်းမှ ပွက်ထလာ
သည့် လှိုင်းဂယက် ဖြစ်၏။ ဤသည်ကို ထောက်သဖြင့် ခန္ဓာ-
ဋိယအား မနာလိုသူများ ရှိကြောင်း ထင်ရှား၏။

+

+

+

[၂]

လက်ဆောင် ပစ္စည်းသည် အောင်မြင်ခြင်း၏ လက်နက်
တစ်မျိုး ဖြစ်၏။ မက်မောလောက်သော လက်ဆောင်ပစ္စည်း
နှင့် ခွင်းလျှင် ဗုံးမှန်သည့်အလား တိုးခနဲ လဲကျသည်က
များ၏။

ခန္ဓာဋိယ၏ ဆံပင် ကောင်းခြင်းအပေါ် မနာလို - မရှု
ဆိတ်သူ အမျိုးသမီး တစ်သိုက်က အဆိုပါ လက်ဆောင်ဗုံးကို
အသုံးပြုလေကုန်၏။ ခန္ဓာဋိယ၏ အစေအပါး ကျွန်မအား
လက်ဆောင် ထိုး၍ ဆံပင် မျိုးပြုတ်အောင် သုတ်သင်ခိုင်းပါ
လေ၏။

‘ရော့-ဟောဒီဆေးကို ညည်းကောင်မ ရေချိုး-ခေါင်း
လျှော်တဲ့ အခါ ခေါင်းလျှော်ရေထဲ ထည့်မွှေပေးလိုက်၊
ဟောဒါက ညည်းအတွက် လက်ဆောင်....’

ခလ္လာဋ္ဌိယ၏ ကျွန်မထံ ဆံပင်ကျုတ်ဆေးကို အပ်ကာ ခပ်နည်းကိုပါ အသေးစိတ် ညွှန်ကြားကုန်လေ၏။ ကျွန်မမှူးလက်ဆောင်ပစ္စည်းကို ကြည့်ကာ ကြည့်ကာ ပီတိ ဖြာနေ၏။ ပီတိဖြစ်နေ၏။

တင်နေသော အခါ ခလ္လာဋ္ဌိယသည် ဂင်္ဂါမြစ်ဆိပ်သို့ ရေချိုး ဆင်းလာရာ သူမ၏ အစေခံလည်း ပါလာ၏။ ခလ္လာဋ္ဌိယ မသိအောင် ပေးထားသော ဆေးကို ခေါင်းလျော်ရေထဲ ထည့်မေ့ပြီး ခလ္လာဋ္ဌိယအား ပေးလိုက်၏။ ခလ္လာဋ္ဌိယလည်း ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ဦးခေါင်းကို ခေါင်းလျော်ရေများ ပွတ်လျော်၍ ကြေးညော် သန့်စင်အောင် ရေတွင် ငိုတုံ-ပေါ်တုံ ပြု၏။

ထိုအခါ ဆံပင်တို့မှာ အမြစ်ပါ မကျန် ကျုတ်၍ သူ့လက်ထဲ၌ အထွေးလိုက် ပါလာကုန်လေ၏။ ဦးပြည်း ခေါင်းတုံး-ရွှေခေါင်းပြောင် ဖြစ်သွားလေ၏။

‘ဟင် - ဆံပင်....ဆံပင်.... ငါ့ဆံပင်တွေ ကျုတ် ကုန် ပြီ - ကျုတ်ကုန်ပြီ’

ခလ္လာဋ္ဌိယသည် လက်ထဲ၌ အထွေးလိုက် ပါလာသော ဆံပင်ထွေးကို ကြည့်ကာ ငို၍ မဆုံး ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေလေ၏။

ယခင်အခါက ‘သုကေသီ’ ဟူ၍ ဂုဏ်ယူ ချီးပင့်-အတင့်ကြီး တင့်ခဲ့သော ခလ္လာဋ္ဌိယကား - ယခုအခါတွင် ကျီးကန်း

အမေး နုတ်ထားဘိသကဲ့သို့ ဦးပြည်းခေါင်းတုံးနှင့် လူလုံးမလှ
ဖြစ်သွားလေ၏။ သူမ၏ ဦးခေါင်းမှာ ဗူးခါးသီးနှင့် တူနေ၏။
ထို့ကြောင့် ရှက်လှ၍ အိမ်ကို မပြန်ဝံ့တော့။ ခေါင်းပြောင်
ကြီးကို အဝတ်ဖြင့် စည်းနှောင် ရစ်ပတ်၍ မြို့ပြင် တစ်နေရာ
တွင် တိမ်းရှောင်နေရလေ၏။

တစ်ရက်

နှစ်ရက်

သုံးရက်....

တစ်သက်လုံး ရှောင်ပုန်း နေ၍ မဖြစ်သောကြောင့် ‘ငါ့ရဲ့
ကံကြမ္မာပေး’ ဟူ၍ ဖြေသိမ့်ကာ ခေါင်းတုံး ပြောင်ပြောင်
နှင့် ဘဝသစ် တစ်ဖြစ်လဲ ခလ္လာဌိယ သည် အိမ်သို့ ပြန်လာ
ခဲ့၏။

စားဝတ် နေရေး ဘဝ သက်မွေးမှုကလည်း ရှိလေသေး
သောကြောင့် ကျပန်း အလုပ်ကို လုပ်ရလေ၏။ ဆီကြိတ်၍
ဆီကုန်သည် ဖြစ်သည့်အခါ ဖြစ်၊ ဆီကုန်ကူး၍ အကျိုးအမြတ်
မရှိသဖြင့် အရက် ရောင်းလို ရောင်း၊ သက်မွေးမှု သံသရာ
ချာချာ လည်နေ၏။

သူ့အဖို့ အရက်နှင့် အကျိုးပေးသလို ဖြစ်နေ၍ အရက်ကို
သူ့လက်မလွှတ်ဘဲ ဆုပ်ကိုင်ထား၍ ရောင်းနေ၏။ ထို့ကြောင့်
ခလ္လာဌိယ အမည်မှာ ပျောက်ခမန်း ဖြစ်ပြီး ‘အရက်သည်

ကတုံးမ' ဟု ရေပန်း စားနေ၏။ အရက်သမားများက ဆိုလျှင် သူ့ကို 'ကတုံးမ' ဟူ၍ ခေါ်လာကြတော့၏။

တစ်နေ့သော အခါ အမူးသမား သုံးလေးယောက်သည် မူးလောက်အောင် သောက်ကြပြီး သူ့အရက်ဆိုင်ထဲ လဲနေ၏။ ပုဆိုး မနိုင်း၊ ပဝါ မနိုင်း ဆိုသကဲ့သို့ မလုံမလဲ ဖြစ်နေကြ၏။

ခလ္လောဠိယ၏ ဘဝသည် အပြောင်းအလဲ မြန်ဆန်လှ၏။ ရုပ်ဝတ္ထု အနေအားဖြင့် ဆံပင်ရှည်မှ ရှေ့ခေါင်းပြောင် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ယခု သူမမှာ ရုပ်ပိုင်း ဆိုင်ရာတွင်သာ ပြောင်းလဲသည် မဟုတ်၊ နာမ်ပိုင်း ဆိုင်ရာလည်း ပြောင်းစ ပြုလာ၏။ စိတ်ကူးမျှ မထည့်ခဲ့ဖူးသော ခိုးမှု အဒိန္နဒါန်ကို သူမ ကျူးလွန်လိုက် ပါပြီကော....။

ကိုယ်မှ လွတ်၍ ကျွတ်လုဒတတ် ဖြစ်နေသော အမူးသမားများ၏ ပုဆိုးကို တိတ်တခိုး ဝှက်ယူသားပါလေ၏။ သူမ၏ ဘဝတွင် မဖြစ်စဖူး စွန်းထင်းသော အမည်းစက်ကြီး ဖြစ်၏။

သို့သော်.... 'ဟယ် ခလ္လောဠိယ၊ နင် စိတ်မှ ကောင်းသေး ရဲ့လား' မေးယူရလောက်အောင် ပြောင်းလဲမှု တစ်ရပ် ထပ်၍ ဖြစ်လာပြန်၏။ ဤ ပြောင်းလဲခြင်းကား ကောင်းသော ပြောင်းလဲခြင်း - သုစရိုက် ပြောင်းလဲခြင်း ဖြစ်၏။

သူမ၏ အိမ်ရှေ့မှ ဆုမ်းခံသော ရဟန္တာတစ်ပါး ဖြတ်ကြွ သွားသည်ကို မြင်လေသော် ခလ္လောဠိယ၌ ကြည်ညို သဒ္ဓါစိတ်များ ဖိတ်ဖိတ်လျှမ်း ဖြစ်လာသဖြင့် မိမိအိမ်သို့ ပင့်ကာ နေရာ

ပေး၏။ ရဟန္တာ အရှင်မြတ်လည်း ခင်းထားအပ်သော နေရာ၌ ထိုင်၏။

ထိုအခါ ခလ္လာဋိယ သည် ဆီဖြင့် ရဲ့ရဲ့စို ယိုကျသောက်သော ဆီထွေးမုန့်များကို အရှင်မြတ်အား ရိုသေစွာ ဆက်ကပ် လှူဒါန်းလေ၏။ အရှင်မြတ်လည်း သူ့ကို ချီးမြှင့်လိုသောကြောင့် လှူဒါန်းသော ဆီထွေးမုန့်ကို သူမ၏ ရွှေမှောက်တွင်ပင် ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။ သူမ၏ သဒ္ဓါတရား ပို၍ ပွားများလာအောင် အနုမောဒနာလည်း ပြုကာ ချီးမြှောက်တော်မူ၏။ အနုမောဒနာ ပြုလေသော အခါတွင် သူမ၏ ဆံပင်များကို သတိရလာသဖြင့်-

‘ဤ ကောင်းမှုကြောင့် ငါ၏ ဆံပင်ဘို့သည် ရှည်လျား နူးညံ့ သွယ်ပြန့် ကော့တက်သော အဖျားရှိသည် ဖြစ်ရပါလိမ့်’

ဟု ဆုတောင်းလိုက်လေ၏။

အသက်အတိုင်း နေ၍ ကွယ်လွန်လေသောအခါ ခလ္လာဋိယသည် သမုဒ္ဒရာအလယ် ရေညိုရစ်သန်းလျက် ရှိသည့် ကျွန်းပေါ်တွင် ရွှေဗိမာန်နှင့် တစ်ဦးတည်းသော ပြိတ္တာမ ဖြစ်လာလေ၏။

— ကုသိုလ် နှင့် အကုသိုလ်၊

— သုစရိုက်နှင့် ဒုစရိုက်၊

— ဆီထွေးမုန့် လှူခြင်း နှင့် အမူးသမားများ၏ အဝတ်ကို ခိုးယူခြင်း

ဟူသော ကောင်းမှု နှင့် ဆိုးမှုများသည် ဒွန်တွဲကာ သူ့ဘဝ အတွက် အဆင်တန်ဆာသဖွယ် ဖြစ်လာသည်။

— စေတနာ သုံးတန် ပြတ်၍ ရဟန္တာ အရှင်မြတ်အား ဆီထွေးမုန့်ဆွမ်း ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခဲ့သော ကောင်းမှုကြောင့် ရွှေဗိမာန်တွင် ခံစားရသော်လည်း—

— အရက်မူးသူတို့၏ အဝတ်ပုဆိုးကို ခိုးယူခဲ့လေသောကြောင့် အဝတ်အထည် ထဘီ မရှိဘဲ ကိုယ်လုံးတီး ပြိတ္တာမ ဖြစ်နေရလေ၏။

ကဿပဘုရားရှင် နှင့် ဂေါတမဘုရားရှင် ဟူသော ဘုရားနှစ်ဆူတို့၏ အကြား ရှည်လျားလှစွာသော ကာလတို့ပတ်လုံး ရွှေရောင်ဝင်းလျှံသည့် ရွှေဗိမာန်ကြီးပေါ်တွင် အဝတ်ထည်လွှာ ကိုယ်မှာ မကပ်သည့် ပြိတ္တာမ အဖြစ်ဖြင့် နေရလေသတည်း။

+

+

+

[၄]

ကာလရက်ချိန် ပြက္ခဒိန်များသည် တရှိန်ရှိန် ရွေ့လျားနေ၏။

မွှောင်ထူကြီးအောက်သို့ ကျရောက်နေသော ကမ္ဘာကြီး အမွှောင်ကိုခွင်းလျက် လင်းရောင်ခြည်ကြီး ပေါ်ထွန်းလာ၏။

ထို အလင်းရောင်ကား ဂေါတမ ရှင်တော် မြတ်ဘုရား
ဖြစ်လေသည်။

လောက သုံးပါးတွင် ဂေါတမ ရှင်တော် မြတ်ဘုရား
ပွင့်ထွန်းတော်မူလာပြီး အဝိဇ္ဇာမှောင်တိုင်းမှ သတ္တဝါများကို
ကယ်တင်လျက် ရှိနေ၏။ အမြို့မြို့ အနယ်နယ်သို့ လှည့်လည်၍
တရားစည်ကြီး ရိုက်တီး ဆော်ရွမ်းတော်မူရာမှ ယခု အချိန်
တွင်မူ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ရွှေကျောင်း၌ ကိန်းအောင်း
ကာ အပန်းဖြေလျက် ရှိနေ၏။

ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်သား ကုန်သည် ခုနစ်ရာတို့သည်
ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်နေကြရာ ထို ကုန်သည်များ အနက်တွင်
ဘုရားရှင်ကို ကြည်ညို ကိုးကွယ်သော ဥပါသကာ ကုန်သည်
များလည်း ပါဝင်၏။ ထို ကုန်သည်တို့ကား ခရီးမထွက်ခွာမီ
ဘုရားကျောင်းတော်သို့ သွားရောက်၍ ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်အား
ဖူးမြော်ကြကုန်၏။ ကူးသန်း ရောင်းဝယ်မှု အတွက် သူတို့
ထွက်ခွာကြမည့် ခရီးမှတ် ရေကြောင်းခရီး ဖြစ်၏။ သုဝဏ္ဏဘူမိ
တိုင်းသို့ ရွက်သင်္ဘောဖြင့် ဦးတည် ထွက်ခွာကြမည် ဖြစ်လေ
သည်။

သမုဒ္ဒရာ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကား ကျယ်ဝန်းလှဘိစွာ မျက်စိ
တဆုံး ကြည့်သော်လည်း ကမ်းကို မမြင်ရ။ သာဝတ္ထိပြည်သား
ကုန်သည်များ၏ သုံးပင်တိုင် ရွက်သင်္ဘောသည် လေပြင်း
မုန်တိုင်း၏ တိုက်ခတ်ခြင်း ဒဏ်ချက်ကြောင့် လှိုင်းလုံးကြီးများ

ကြားဝယ် ကဲ့ကဲ့သို့ လူးနေ၏။ အချို့ အရွက်တို့မှလည်း
လေပြင်းတိုက်ခိုက်သဖြင့် စုတ်ပြတ်ကုန်လေ၏။

သို့သော်... သူတို့၏ ကံကြမ္မာကား အဆိုးဝါးဆုံးသော
အခြေအနေသို့ မရောက်၊ အတန် ကြာသော် မုန်တိုင်းများ
စဲသွားသောကြောင့် လှိုင်းလုံးများကြားတွင် လူးနေသော
ထို သင်္ဘောမှာ တည်ငြိမ်စွာ ပြုလာ၏။ သုဝဏ္ဏဘူမိတိုင်းဆီသို့
ရှေးရှု ခုတ်မောင်းနေ၏။

ရွက်သင်္ဘောသည် ပြာလဲ့လဲ့ ပင်လယ်ပြင်တွင် လှိုင်းလေ
ငြိမ်သဖြင့် ညင်သာစွာ သွားနေ၏။ သင်္ဘောဦးပိုင်း အလံ
တိုင်တွင် ရပ်လျက် ကုန်သည် သုံးလေးယောက်တို့သည် ရှေ့သို့
ကြည့်ကာ ကောင်း တပြောပြောနှင့် လိုက်ပါလာကြ၏။

‘ဟို- ရှေ့က ညို့ညို့ ဟာ...’ ဟု တစ်ဦးက လက်ညှိုး ညွှန်၍
ပြောရာ တစ်ဦးက ထင်ကြေး ပေး၏။

‘ကျွန်းလား- ပင်လယ် ကမ်းရိုးတန်းလား မသိဘူး’

‘ပင်လယ် ကမ်းရိုးတန်းတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ ပင်လယ်
ကမ်းရိုးတန်း ဆိုယင် ဒီလို စုစုကလေး မဟုတ်ဘူး’

‘ကျွန်းပဲဖြစ်ဖြစ်- ကမ်းရိုးတန်းပဲဖြစ်ဖြစ်- ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
တို့ အပန်းဖြေဖို့တော့ ရပြီ’

ကုန်သည် အချင်းချင်း ရှေ့ တူရူကို ကြည့်ကာ ဝမ်းသာ
နေကြသည်။

စင်စစ် သူတို့ မြင်ရသော မြင်ကွင်းကား— ပင်လယ် ကမ်း ရိုးတန်း မဟုတ်၊ ခလ္လာဌိယ ပြိတ္တာမ နေထိုင်ရာ ရေညှိဝန်း သည် ကျန်း ဖြစ်လေသည်။ ထို ကျန်းပေါ်၌ ရွှေတောင် ပေါက်သကဲ့သို့ ရွှေရောင် တဝင်းဝင်း- တလှုပ်လှုပ်နှင့် ရွှေ ပြာသာဒ်ကြီး ရှိ၏။ ထို ရွှေဗိမာန်၏ ပိုင်ရှင်ကား ခလ္လာဌိယ ဖြစ်၏။ ရွှေဗိမာန်ရှင်- ရွှေဘုံသို့တွင် စံရသော သခင်မ ဖြစ် သော်ငြားလည်း သူ့ခမျာမှာ ပျော်မွေ့ခြင်း မရှိရှာချေ။

အဘယ်မှာလျှင် ပျော်နိုင်ပါမည်နည်း။

သတ္တဝါတို့ မည်သည်မှာ လူဖြစ်စေ၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်စေ အဖော်ရှိမှ- အဖော်နှင့် နေရမှသာ ပျော်ရွှင်မှု သုခကို ခံစား ကြရမည် ဖြစ်၏။ သူမ အဖို့တွင်မူ ရေလယ်ကောင်တွင် ရွှေ ပြောင်ပြောင် ဗိမာန်ကြီးနှင့် နေရကောမူ အဖော်မမှီး တစ်ကိုယ်တည်းသာ နေရသဖြင့် မပျော်နိုင်၊ မမွေ့နိုင်- တငြီးငွေ့ငွေ့နှင့်သာ နေလာခဲ့ရသည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ခလ္လာဌိယ ပြိတ္တာမသည် အမြဲတစေ အဖော်ကို တောင့်တကာသာ နေ၏။

အံ့ဩဖွယ် ကောင်းသည်ကား— သူ့ဘဝ... သူ့အဖြစ်... ။

သူမ၏ မျက်နှာ အဆင်းမှာ ဝင်းနေပါ၏၊ လှနေပါ၏။ အံ့ဩလောက်အောင် မျက်စိကို တုတ်ထောက်ကြည့်ရလောက် အောင် ချောသည်ကား မှန်ပါ၏။ သို့သော်... သူမမှာ ထဘီ မပါ- အင်္ကျီ မပါ- ကိုယ်တုံးလုံး ဖြစ်နေ၏။ အရှက်ကို လုံအောင် မည်းမှောင်၍ ရှည်လျားသော ဆံပင်များဖြင့်

ဖုံးထားရရှာလေ၏။ ရွှေဗိမာန်နှင့် လားလားမျှ မတန်၊
သို့ပါလျက် ရေလယ်ကျွန်းက ရွှေဗိမာန်ရှင် သခင်မ ဖြစ်နေ
သည်မှာ အံ့ဖွယ် ကောင်းလေစွ။

ခလ္လာဠိယသည် ရွှေဗိမာန်ပေါ်မှ ရွှေ တူရူသို့ မျှော်ကြည့်
လျက်မှ သူမ၏ မျက်တောင်များသည် တဖျပ်ဖျပ် ခတ်ပြီး
ရွှေသို့ ပို၍ အာရုံ စူးစိုက်စွာ ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

‘ဟာ- သဘော.... သဘော....၊ ငါ လူနဲ့ တွေ့ရတော့မယ်’

ခလ္လာဠိယမှာ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာစွာ သဘောကို စောင့်
ကြိုလေ၏။ ‘ငါ့ကျွန်းသို့ ဆိုက်ပါစေသား’ ဟူ၍လည်း တဖူဖူ
တောင့်တနေမိလေ၏။

+

+

+

[၅]

ကျွန်းညိုညိုတွင် ကွန်းခိုလိုကြသော ကုန်သည်တို့၏ ဆန္ဒ
လည်း ပြည့်ဝလေပြီ။

လူနှင့် မတွေ့ရ၊ လူသားကို မမြင်ရသည်မှာ နှစ် ပရိစ္ဆေဒ
ကြာညောင်းပြီ ဖြစ်၍ လူနှင့် တွေ့လိုသော ဆန္ဒ- ခလ္လာဠိယ
ပြိတ္တာမ၏ တောင့်တမှု သည်လည်း ပြည့်ဝသွား လေပြီ။
ကုန်သည်တို့၏ ရှက်သဘောသည် ထို ကျွန်းသို့ ဆိုက်မိလေ
ပြီတည်း။

သို့သော်....

ကုန်သည်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ခလ္လာဌိယ ပြိတ္တာမသည် လည်းကောင်း သူတို့ မျှော်လင့်သလို ပျော်ခွင့် မရကြကုန်။

ကုန်သည်တို့သည် သင်္ဘောမှ နေ၍ ကုန်းပေါ်ကို မော် ကြည့်ကြသောအခါ ရွှေမိမာန်ကြီးထဲတွင် ဆံပင်ဖားလျားနှင့် ပုံသဏ္ဌာန်ကို မပြတ်မသား ဝိုးဝါးဝါး မြင်ရသဖြင့် အံ့အား သင့်ကုန်လေ၏။

‘လူလား- နတ်လား- တစ္ဆေလား- သရဲလား’

ဝမ်းသာဖွယ် နေနေသာသာ မြင်ရသော ဆံပင်ဖားလျား ဝိုးကဝါး အာရုံကြောင့် လန့်ကုန်ကြ၏။ ကြက်သီး ဖြန်းသူက ဖြန်း၊ ကျောချမ်းသူက ချမ်း ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

‘အဏ္ဏဝါ နဒီမြစ်၊ ရေနစ်၍ မသေ၊ ဒီကျွန်း ရောက်ခါမှ အူပေါက်၍ သေကုန်တော့မယ်’

ကြောက်ရွံ့ရပ်နှင့် နောက်ဆုတ်သူက ဆုတ်၊ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကုန်၏။

ခလ္လာဌိယမှာလည်း ကုန်သည်များအား ဝမ်းပန်းတသာ ထွက်၍ နှုတ်ဆက်ချင်၏၊ တွေ့ချင်၏၊ မမြင်ရသည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်သော လူသားတို့၏ အသွင်ကို မြင်ချင်၏ သို့သော် အဝတ် မပါ၊ ဗလာ ကိုယ်ဘုံးလုံး ဖြစ်နေ၍ အပြင် မထွက်ဝံ့၊ မတွေ့ဝံ့။

‘မိမာန်သခင်၊ အို- ရှင်မ....၊ အပြင် ထွက်ခဲ့ပါလော....’

ကုန်သည်များက သင်္ဘောပေါ်မှ တကြောင်ကြောင် အော်၍ ခေါ်ပြောသော အသံကို ကြားရလေလေ- ခလ္လာဌိယမှာ စိတ် ဆင်းရဲလေလေ ဖြစ်နေ၏။ ‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထွက်ပြီး တွေ့မယ်’ ဟူ၍ ခြေကို လှမ်းလိုက်သောအခါ ဆံပင်များဖြင့် အုပ်ဖုံး ထားသည့် ကြားမှ သူ့ ပေါင်သားက ဖွေးခနဲ ပေါ်လာ သောကြောင့် ရှုံ့သွား၏။ ထွက်ရမှာကို ရှက်နေ၏။

ကုန်သည်များသည် ‘ထွက်များ လာလေမည်လား’ ဟူ၍ လည်တံ တမော့မော့နှင့် ဗိမာန်ပေါ်ကို မော့ကြည့်နေကုန် စဉ်- ဗိမာန်ပေါ်က ပြောသော အသံကို သဲသဲ ကြားကြရ လေ၏။

‘ထဘီ မပါ၊ ကိုယ်တုံးလုံး ဖြစ်နေပါ၍ ကျွန်မ အပြင် မထွက်ဝံ့ပါဘူး ရှင်....’

ထို အသံကြောင့် အားလုံး အံ့သြကုန်ပြန်လေ၏။

‘ဟယ် ကိုယ်လုံးတီး ဆိုပါကလား....’

ကိုယ်တုံးလုံး ဆိုသော အသံ ကြားလေသော် အချို့ ကုန်သည်တို့မှာ အချင်းချင်း တိုးကာ၊ ဝှေ့ကာ ဗိမာန်ပေါ်ကို မျှော်လေကုန်၏။ အချို့ကမူ ကရုဏာ ထန်ပြင်း မေတ္တာရင်း ဖြင့် မိမိတို့၏ အင်္ကျီ၊ ပုဆိုးများကို ဗိမာန်ပေါ်ကို ပစ်၍ ပေး ကြကုန်၏။

‘အို-ဗိမာန်ရှင်မ ဤ အဝတ်များကို ဝတ်ပါလော့၊ ဝတ်၍ ထွက်ခဲ့ပါလော့....’

ဤသို့ အော်ပြောရင်း အင်္ကျီပုဆိုးများကိုလည်း ပစ်ပေးကြ ကုန်လေသော် ခလ္လာဋီယသည် ‘ငါ လူသားများနှင့် တွေ့ရ တော့မည်’ ဟူ၍ ပီတိဖုံးသော အပြုံးဖြင့် ပစ်ပေးလိုက်သည့် အဝတ်များကို လှမ်းယူလေ၏။

သို့သော် အဝတ်များကို စိတ်က ယူသော်လည်း လက်ကမူ မလှုပ်၊ စိတ်ဆန္ဒ၏ စေစားရာကို ရုပ်ဝတ္ထု ဖြစ်သော သူ့ လက်များက နာခံခြင်း မရှိ၊ ငြိမ်နေ၏။

‘ငါ့ကံနယ် ဆိုးလိုက်လေခြင်း....’

ဤသို့ ညည်းတွားခြင်းမှ တစ်ပါး သူသည် အသို့ တတ် နိုင်လေမည်နည်း။

ခလ္လာဋီယ အနေဖြင့် လူသားများနှင့် တွေ့ရန် ကြံတောင့် ကြံခဲ ကြံလာသော ဤအခွင့်အရေးကြီးကို လက်လွှတ် မခံ ချင်၊ ယောက်ျားသားတွေ့ရုံ ရှေ့ ကိုယ်တုံးလုံးနှင့် ထွက်ပြရ မှာလည်း ရှက်၊ အခက် ကြုံနေ၏။

‘ငါ ဘယ်လို လုပ်ရပါမည်လဲ....’

ခလ္လာဋီယသည် အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စဉ်းစားကာ အကြံ ထုတ်၏။ သူမသည် အကြံ ရလာဟန်ဖြင့် ကုန်သည်များထံ ဗိမာန်ပေါ်မှ နေ၍ ဤသို့ စကား ပြန်လေသတည်း။

‘ဦးကြီးတို့...မောင်ကြီးတို့...၊ ကျွန်မအား ကရုဏာ ရွှေ ထား၍ အဝတ်အစားများ ပေးသည့်အတွက် ဝမ်းသာလှ’

ပါ၏။ ကျေးဇူး တင်မဆုံး ဖြစ်ရပါ၏။ သို့သော်...ကျွန်မအား အကုသိုလ်က ဒဏ်ခတ်ထားသဖြင့် ထို အဝတ်များကို ကျွန်မ လက်ဖြင့် မယူနိုင်ပါ။ ထိရုံမျှပင် မထိနိုင်ပါ’

ထို စကားကို ကြားရလျှင် ကုန်သည်တို့သည် အချင်း ချင်း ကြည့်ကာ ဗိမာန်ရှင်အား ပို၍ သနားလာကုန်လေ၏။

‘ဦးကြီးတို့-မောင်ကြီးတို့ ပေးသော အဝတ်အစားများ ကို ကျွန်မ အနေဖြင့် ရယူ ခံစားနိုင်သော နည်းလမ်းမှာ ဦးကြီးတို့-မောင်ကြီးတို့ အထဲတွင် ရတနာ သုံးပါးကို လှိုက် လှိုက် လဲ့လဲ့ ကြည်ညိုမှု ပါရှိပါလိမ့်မည်။ ကျွန်မကို ပေးသော ဤ အဝတ်များကို လိုလူအား ပေးပါကုန်၊ ပူဇော်ကြပါကုန်၊ ပေးလူ ပူဇော်ကြပြီး ကျွန်မကို ရည်ညွှန်း၊ ရေစက် သွန်း၍ အမျှ ပေးငွေကြပါကုန်။ ဤသို့ ပြုလျှင် ထို ကုသိုလ်အဖို့ ဘာဂကို ကျွန်မ ရရှိ၍ ကောင်းကျိုး ချမ်းသာကို ခံစားရ ပါလိမ့်။ ကျွန်မအား ချီးမြှောက်လိုလျှင် ထို ဥပါသကာ အား ပူဇော်ပြီး အမျှ ဝေကြပါလော...’

ကုန်သည် ခုနစ်ရာတို့တွင် ရတနာ သုံးပါးအား လှိုက်လှိုက် လဲ့လဲ့ ကြည်ညို ဆည်းကပ်သူ ဥပါသကာ တစ်ဦး ပါရှိလေ၏။ ကုန်သည်တို့သည် ထို ဥပါသကာအား ရေချိုးစေကာ နံသာ တို့ဖြင့် လိမ်းကျံစေပြီးလျှင် ဗိမာန်ရှင်မ ညွှန်ပြသည့်အတိုင်း သင်း အဝတ်အစားများကို ထို ဥပါသကာအား ပူဇော်ကြပြီး အမျှ ဝေခြင်းအမှု ပြုကြလေသော် ဗိမာန်ရှင်မ ခလ္လောဋ္ဌိယ

ပြိတ္တာမသည် ‘သုဓု’ ခေါ်ဆဲမှာပင် ကာ သိ တိုင်း ဖြစ်
အဝတ်သစ်ထက်ပင် ကောင်းမြတ်သော အဝတ်ထဘီများကို
ဝတ်ဆင်ရပြီးလျှင် တောက်ပသော ကိုယ်ရောင် ကိုယ်ဝါဖြင့်
ဒေဝစွရာ နတ်ကညာအလား ဖြစ်သွားလေသတည်း။

+ + +

[၆]

‘ဟော-ဟော-ဟိုမှာ နတ်သမီး ထွက်လာပြီ....’

ကုန်သည်တို့ တအံ့တဩ ဖြစ်နေဆဲမှာပင် ရွှေရောင် ဝင်း
နေသော အဆောင်တွင်းမှ ခလ္လာဌိယ ထွက်လာပြီး လူသား
များနှင့် အတွေ့ ခံလေ၏။

ကုန်သည်များသည် ဒါန၏ အစွမ်းအားကြောင့် အံ့ဖွယ်
ဘုန်း ထူးဆန်းလှသည့် အကျိုးကို လက်ငင်း ခံစားရသော
ခလ္လာဌိယကို မြင်ရသောအခါ အပူဇော်ခံ ဥပါသကာအပေါ်
ပိုမို ရိုသေခြင်း ဖြစ်ကာ ဆည်းကပ်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ အပူ
ဇော်ခံ ဥပါသကာလည်း ကုန်သည်များအား တရား ဒေသနာ
များဖြင့် ရှင်းလင်း ဟောပြောကာ သရဏဂုံ သုံးပါး၌လည်း
တည်စေ၏။ သီလတို့၌လည်း တည်စေကုန်၏။

ခလ္လာဌိယလည်း ကုန်သည်များနှင့် တွေ့ဆုံကာ စကား
စမြည် ပြောကြရင်းမှ ခလ္လာဌိယ၏ ဘဝပြဿနာကို ကုန်သည်

များက သုတေသန ပြုကြသည်အထိ တရင်းတနှီး ရောက်ရှိ သွားကြလေ၏။

‘အဘယ် ကောင်းမှုကြောင့် ရွှေဗိမာန်မှာ စံရပြီး ထိုသို့ ရွှေတုံပျံဝယ် စံရပါလျက် အဘယ်ကြောင့် အဝတ်မပါ၊ ဗလာ ကိုယ်ထီး အချီးနှီး ဖြစ်ရပါသနည်း’ ဟုလည်း ကုန်သည် များက မေးမြန်းကြကုန်၏။

ခလ္လာဌိယကလည်း အစဉ် ဖော်ပြခဲ့ပြီးသောအတိုင်း ဆွမ်းခံ ရဟန္တာအား ဆီထွေး မုန့်ဆွမ်း လှူခဲ့သော ကောင်းမှုကြောင့် ရွှေဗိမာန်တွင် စံပုံနှင့် အရက်မူးသမားများ၏ အဝတ် ပုဆိုးကို ခိုးယူခဲ့မိသောကြောင့် ကိုယ်တုံးလုံး ဖြစ်ရပုံများကို ကုန်သည် တို့အား ပြန်လည် ပြောပြလေ၏။

ဤသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ခလ္လာဌိယ၏ ရှင်ပျသော မျက်နှာ အသွင်မှာ တဖြည်းဖြည်း ညှိုးခြောက်လာလေ၏။ နေထိုင်သော ပန်းပမာ မိမိတို့ မျက်စိအောက်တွင် ညှိုးခြောက် လာသည်ကို အံ့သြစွာ တွေ့ရလေသော ခလ္လာဌိယအား....

‘အဘယ်ကြောင့် ရှင်လန်းရာမှ ချက်ချင်းညှိုးနွမ်းသွားပါ သနည်း’

ဟူ၍ ကုန်သည်များက ဝိုင်း၍ မေးကြကုန်၏။ ထိုအခါ ခလ္လာဌိယ က တုန်ရီ ဆို့နှစ်သော အသံဖြင့် ဤသို့ ပြန်လည် ဖြေကြားလေသတည်း။

‘အို-ဦးကြီးတို့...၊ အို-မောင်ကြီးတို့...၊ ကျွန်မ၏ အကုသိုလ် ဝဋ်ကြွေးကား မကုန်သေးပါ။ ယင်း အကုသိုလ် အကျိုးကြောင့် ယခုမှ လေးလကျော်လျှင် ဤ ဘဝမှ စုတေကာ အဝီစိငရဲ၌ ချိုးကပ်အောင် ကြာမြင့်စွာ ခံရပါဦးမည်။ ဦးကြီးတို့ - မောင်ကြီးတို့၏ ကျေးဇူးကြောင့် အဝတ်မပါ ဗလာကိုယ်ထီး ဝဋ်မှ လွတ်မြောက်သော်ငြားလည်း ငရဲဘေးနှင့် ကျွန်မ ရင်ဆိုင်ရပါဦးမည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်မအဖို့ အဘယ်မှသာလျှင် ရှင်လန်းနိုင်ပါမည်နည်း’

တစ်ဆက်တည်းပင် ခလ္လာဒ္ဓိယ က သူ ကျရောက်ရမည့် အဝီစိငရဲကြီး၏ အနေအထားကို မျက်စိ၌ မြင်ယောင်လာအောင် ကုန်သည်များအား အသေးစိတ် ရှင်းလင်း ပြောပြလေ၏။

ဤသို့ သနားစဖွယ် မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် ပြောပြသောအခါ ကုန်သည်တို့လည်း ‘ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ’ ဟူ၍ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ကုန်ကြလေ၏။

+

+

+ ’

[၇]

ယင်းကုန်သည်များ အနက် ခလ္လာဒ္ဓိယအတွက် ကရုဏာသက်နေသူကား အပူဇော် ခံရသူ ဥပါသကာ ကုန်သည်ဖြစ်၏။ ‘သူ့ကို ငရဲမကျအောင် ငါ ဘယ်လို ကယ်တင်နိုင်မလဲ...’ ဟု စဉ်းစား၏။ ထို့နောက် ထို ဥပါသကာသည်

ဒါနကို သတိရလာ၏။ ဒါနနှင့် ဆွဲ၍ သူ့ကို ငရဲမှ ကယ်တင်အံ့။ ဤသို့ အကြံဖြစ်လာပြီး ဒါန ပြုရန် တိုက်တွန်းလေ၏။

‘အဘယ်ဒေဝီ... သင်သည် အကျွန်ုပ်ပြုသော ကုသိုလ်တစ်ခု၏ အစွမ်းကြောင့် လိုရာပြီးမြောက် သိဒ္ဓိပေါက်၍ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရလေပြီ။ အဘယ်ဒေဝီ... စိတ်ညစ်နွမ်းခြင်း မဖြစ်လင့်။ သင့်အား ကျွန်ုပ် ကယ်တင်အံ့။ ငရဲငဋ်မှ လွတ်မြောက်နိုင်သော နည်းလမ်းကို သင့်အား ငါ ညွှန်ကြားအံ့။ ဒါနမှုကိုပြုရန် ကြိုးစားပါလေ။ ဤ ကုန်သည်ဥပါသကာတို့အား လှူဒါန်းပါလော့။ ဤသို့ အလှူဒါန ပြု၍ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ ဂုဏ်တော် ကျေးဇူးတော်များကို ယုံယုံကြည်ကြည် နှလုံးသွင်းလော့။ ငရဲငဋ်မှ လွတ်မြောက်လတ္တံ့’

ဤသို့ တိုက်တွန်းလေသော် ခလ္လာဋိယလည်း ‘ကောင်းပါပြီ’ ဟူ၍ ဝန်ခံပြီးလျှင် ကုန်သည် ဥပါသကာတို့အား လှူဒါန်းလေ၏။ နတ်၌ဖြစ်သော အာဟာရများကို ကျေးမွေး၍ နတ်၌ ဖြစ်သော အမျိုးမျိုးသော အဝတ် ပုဆိုးများကို ပေးလှူလေ၏။ အထူးထူးသော ရတနာများကိုလည်း ပေးလှူလေ၏။ ထို့ပြင် ဘုရားသခင်ကို ရည်မှန်း၍ နတ်၌ ဖြစ်သော သင်္ကန်း ဒွိစုံကိုလည်း ထို ကုန်သည်တို့၏ လက်သို့ အပ်ကာ ဤသို့ မှာကြားလိုက်၏။

‘အို- မောင်ကြီးတို့... ဦးကြီးတို့...။ ဘုရားသခင်အား လှူဒါန်းရန် အတွက် ဤ သင်္ကန်း ဒွိစုံကိုလည်း ယူဆောင်သွားပါလေ။ ဘုရားသခင်၏ ရွှေတော်မှောက်သို့ ရောက်သော

အခါ ကျန်မ၏စကားဖြင့် ဤသို့လည်း လျှောက်ထားပေးပါလေ။ “ဘုန်းဘော် ကြီးလှသော မြတ်စွာဘုရား....၊ ပင်လယ်ရေများ ရစ်ဝန်းသည့် ကျန်း၌ နေသူ ဝိပာန ပြိတ္တာမ တစ်ဦးက သင်္ကန်းဒို့စုံကို လှူဒါန်းလိုက်ပြီး အရှင်ဘုရား၏ ခြေတော်အစုံကို ဦးတိုက်၍ ရှိခိုးလိုက်ပါသည်ဘုရား....” ဟူ၍ လျှောက်ထားပေးပါလေ....’

ဤသို့ မှာကြားပြီးလျှင် ဘုရားသခင်အား လှူဒါန်းရန် ရည်မှန်း၍ သင်္ကန်းဒို့စုံကို ထို ကုန်သည်တို့၏ လက်သို့ အပ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကုန်သည်တို့လည်း သာဝတ္ထိပြည်သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာရာ ယင်း ခလ္လာဠိယ၏ တန်ခိုးကြောင့် ထိုနေ့၌ပင် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်သွားကြလေ၏။ ထိုအခါ ထို ကုန်သည်တို့သည် ဘုရားသခင် ထံတော်မှောက်သို့ သွားရောက် ဖူးမြော်၍ ဒို့စုံသင်္ကန်းကို ပြိတ္တာမ၏ ကိုယ်စား ကပ်လှူလျက် ပြိတ္တာမက မှာကြားလိုက်သော ဝန္တနာ စကားကိုလည်း ဘုရားသခင်အား လျှောက်ထားကြကုန်၏။

5 ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်ကလည်း” ယင်း ပြိတ္တာမ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ
ဇာတ်ကြောင်းကို ရောက်လာသော ပရိသတ် များအာ

အကျယ်တဝင့် ဟော ပြတော် မူရာ ယင်း ဒေသ နာ တော်
ကြောင့် လူအပေါင်း အကျိုးများစွာ သက်ရောက်ကြလေ
သတည်း။

[ဗုဒ္ဓဇောတ် - ဤဝတ္ထုမှာ ပေတဝတ္ထု အဋ္ဌကထာ ဥရဂဝဂ်မှ
လောဘိယ ပေတဝတ္ထုကို မြန်မာ ပြန်ဆိုထားခြင်းဖြစ်သည်။
'ရဟန္တာ အရှင်မြတ်အား ဆီထွေးမုန့် လှူဒါန်းရသည့်
အနည်းငယ် မျှသော ကုသိုလ်ကြောင့် ရွှေဗိမာန်ပိုင်ရှင်
ဖြစ်ရသော်လည်း အရက်မူးသော သူများ၏ ပုဆိုးကို
ခိုးယူမိသော အကုသိုလ်ကြောင့် ဘုရား နှစ်ဆူတို့၏
အကြား ရှည်လျားလှစွာသော ကာလပတ်လုံး အဝတ်
မပါ-ဗလာ ကိုယ်ထီး အဖြစ် နေရခြင်းသည် ' ဤဝတ္ထု၏
ရည်ရွယ် ဦးတည်ချက် ဖြစ်သည်။ ကျန်ရှိနေသေးသော
အဝီစိငရဲ၌ ခံရမည့် အကုသိုလ် အကျိုးဆက် ကိုလည်း
'အလှူဒါန ပြုလုပ် လှူဒါန်းကာ ကုသိုလ်လိုက်ခြင်းကြောင့်
ယင်း အကုသိုလ် အကျိုးဆက်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရခြင်း'
မှာလည်း ဤဝတ္ထု၏ ဦးတည်ချက်၌ ပါဝင်သည် ဟု ပင်
ဆိုရပေမည်။]

လူ့ကိုယ် နှင့် ဝက်နှုတ်သီး
ရဟန်းပြိတ္တာ

[၁]

ကမ္ဘာမြေ ကျယ်သရွေ့မှာဖြင့်....။

ထို ကျယ်သော ကမ္ဘာမြေပေါ်ဝယ် နေထိုင်ကြကုန်သော
ထို သတ္တဝါ ဤ သတ္တဝါ အနီးသို့သော သတ္တဝါတွေလည်း
ကမ္ဘာမြေကြီးနှင့် တင်းကျပ်ပြည့် ရှိကုန်၏။

ထို အထဲတွင် မိမိ မြင်ဖူးသော သတ္တဝါ- တွေဖူးသော
သတ္တဝါ- မတွေ့ မမြင်ဖူးသော်လည်း ရှိ၏ ဟု ကြားဖူးသော
သတ္တဝါများ ရှိသကဲ့သို့ မိမိ အနေဖြင့် မမြင်ဖူး- မတွေ့ဖူး-
မကြားဖူးသော သတ္တဝါ အထူးအဆန်းတွေလည်း တင်းကျပ်
ပြည့်ပင် ကမ္ဘာမြေကြီးနှင့် အပြည့် ရှိကုန်၏။

မိမိ မမြင်ဖူး၍- မတွေ့ဖူး၍- မကြားဖူး၍- မရှိဟု မဆိုအပ်။
ထိုသို့ သတ္တဝါ အထူးအဆန်းတွေကို မိမိအနေဖြင့် မမြင်ဖူးသေး
ခြင်း- မတွေ့ဖူးသေးခြင်း- မကြားဖူးသေးခြင်း သာ ဖြစ်သည်။
မရှိခြင်းကား မဟုတ် 'နာနတ္ထ ကာယ နာနတ္ထ သညီ' ဆိုသော
အတိုင်း တစ်ဦး နှင့် တစ်ဦး ပုံသဏ္ဌာန်ချင်းလည်း မတူ-

အမျိုးအစားချင်းသည်း ခြားနားသော သတ္တဝါ အဆန်း အပြားတို့သည် ရှိကုန်သည်သာတည်း။

ဥပမာ— ဤ သတ္တဝါကောင်ကို ကြည့်ပါ။ သူ့မှာ ခြေ ပါး၊ လက် ပါး၊ လှုပ်ရှား သွားလာနိုင်၏။ လည်ပင်းမှ အောက်ပိုင်း ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး လူနှင့် တူ၏။ လူအတိုင်း ဖြစ်၏။ သူ၏ အသားအရေမှာ ရွှေကဲ့သို့ ဝင်းနေ၏။ ရွှေအဆင်း ရှိ၏။ ထိုမျှသာ မက။ သူ့ကိုယ်မှ ရွှေရောင် ဟပ်သောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး တလျှပ်လျှပ် လင်းနေ၏။ ကိုယ်ရောင် ကိုယ်ဝါနှင့် သတ္တဝါပေတကား....။

သို့သော်— အံ့ ဖွယ် ဘနန်း ဆန်း နေ သည် ကား သူ၏ ဦးခေါင်း ဖြစ်၏။ အောက်ပိုင်း ခန္ဓာကိုယ် အားလုံးမှာ လူ ဖြစ်နေပါလျက် ဦးခေါင်းမှာ ဝက်ခေါင်း ဖြစ်နေ၏။ မျက်စိ က စွေမွေးမွေး— နားရွက်က မာခေါက်ခေါက်— အမွေးက ကြမ်းထော်ထော်— နှုတ်သီးက စလောင်းလန်ကြီးနှင့် ဖြစ် သောကြောင့် ဤကမ္ဘာမြေပေါ်ဝယ် ‘လူးထွေသည့် အံ့ရာ သော်’ သတ္တဝါ တစ်ကောင် ဖြစ်နေပါ၏။

ထိုကဲ့သို့သော—

— လူ့ ကိုယ်နှင့် ဝက်ခေါင်း သတ္တဝါကို ဘယ်လို ဆိုမည် နည်း။

— သည်သတ္တဝါကို ဘာသတ္တဝါဟု ခေါ်မည်နည်း။

— သူ့အား အမည်သညာ ခေါ်စရာ ဘာကောင်ဟု အမည် ပေးမည်နည်း။

ဤရှေ့ ဤမျှ ဝိသေသ ဆန်းပြားလှသော- ထိုလူ့ကိုယ်
နှင့် ဝက်ခေါင်း သတ္တဝါကို မိမိ အနေဖြင့် မမြင်ဖူးသေးခြင်း-
မတွေ့ဖူးသေးခြင်း သာ ဖြစ်၏။ မရှိခြင်း မဟုတ်။ ကေန် ရှိသည်
သာတည်း။

စောဒက တက်နိုင်ပါ၏။ မေးခွန်း ထုတ်နိုင်ပါ၏။ ပြဿနာ
ပြုနိုင်ပါ၏။ ‘ထို လူ့ကိုယ်နှင့် ဝက်ဦးခေါင်း သတ္တဝါ ဘယ်
မှာ ရှိသနည်း’ ဟူ၍....။

ထို မေးခွန်း ပုစ္ဆာကို ပေတဝတ္ထု အဋ္ဌကထာ၌ ဖြေထား၏။
‘ထို ထူးဆန်းသော သတ္တဝါသည် ဤ လူ့ပြည်တွင် ရှိ၏’—
ဟူ၍ ...။

‘လူ့ပြည်ကား ကျယ်ဝန်းလှစွာ၏။ တိုင်း အသည်တည်-
ပြည် အစိုစို- မြို့ အဖြာဖြာ- ရွာ အတန်တန် ရှိလေသည့်
အနက်တွင် ထို လူ့ကိုယ်နှင့် ဝက်ဦးခေါင်း ထူးဆန်းသော
သတ္တဝါကား အဘယ်နိုင်ငံ- အဘယ်အရပ်- အဘယ်ဒေသမှာ
ရှိလေသနည်း—’ ဟူ၍ ပြဿနာ ပြုလာခဲ့ပြန်သော်....

+

+

+

[၂]

ကမ္ဘာ့ အရှေ့ဘက်စွန်းမှ နီရဲရဲ အသုံးကြီး ထွက်ပြုလာ၏။
ရင်းကို လူတို့က နေ ဟု ခေါ်ကုန်၏။ ‘ရောင်ခြည် တစ်ထောင်-
အလင်းဆောင်သည့်’ ဟူ၍ ဂုဏ်တင် ချီးပကြကုန်၏။

နံနက်ခင်း ထွက်ပြုလာသော ထိုနေမင်း၏ အရောင်ကြောင့် ဂိဇ္ဈကုဋ် တောင်ကြီး ထီးထီးမားမား ပေါ်လာလေပြီ။ ဤ နံနက်ခင်း ကာလကား ရဟန်းတော်များ ဆွမ်းခံထွက်ကြသည့် အချိန်ကာလတည်း။

နာရဒ ဟူ၍ အမည်တွင် ထင်ရှားသော ရဟန်းတော် တစ်ပါးသည် ထို ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ တရား ဓလေ့ဖြင့် မွေ့လျော်ကာ နေ၏။ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ကို ဂေါစရဂါမ် ဆွမ်းခံရာ ပြု၍ နေ့စဉ် ဆွမ်းခံတော်မူ၏။ ဤနေ့တွင်လည်း အရှေ့ကျွန်းမှ နေဝန်းနီကြီး တက်လာလျှင်ပင် အရှင်နာရဒမှာ ဆွမ်းခံကြွရန် အတွက် အဆင်သင့် ဖြစ်နေ၏။ သင်္ကန်းကို ပြင်၍ ဝတ်ခြင်း- သင်္ကန်းကို သပ္ပာယ်စွာ ဝတ်ရုံခြင်း- သပိတ်ကို ယူဆောင်ခြင်း စသည့် အားလုံး ပြီးစီးပြီ ဖြစ်သည့် အလျောက် တောင်ပေါ်မှ တောင်အောက်သို့ သပိတ်ပိုက်လျက် ဆင်းလာ၏။

ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်နှင့် ရာဇဂြိုဟ်မြို့ အကြားရှိ လမ်းမှာ အရှင် နာရဒ အတွက် ဆွမ်းခံလမ်း ဖြစ်နေ၏။ အသွားမှာလည်း သည်လမ်းက သွား- အပြန်မှာလည်း သည်လမ်းက ပြန်- လူးလာ စုံနီဆန် သွားဖန် များသောကြောင့် ထိုလမ်းအကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိ၏။ ဘယ်နေရာမှာ ဘာပင် ရှိသည်- မည်သည့် နေရာတွင် အကွေ့အကောက် ရှိသည် ဤသို့ စသည် စသည်ဖြင့် ထိုလမ်းနှင့် စပ်လျဉ်းသမျှ ခရေစေ့ တွင်းကျ သိနေ၏။

ထို အရှင် နာရဒသည် ထိုလမ်းအတိုင်း စိုက်စိုက် စိုက်စိုက် နှင့် သပိတ်ပိုက်လျက် ဆွမ်းခံ ကြွလာစဉ် တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ လက်ခနဲ လက်ခနဲ မြင်ရသော အာရုံကြောင့် ခြေလှမ်းများ တန့်သွား၏။ ထို အာရုံကား အရှင်နာရဒနှင့် ဝါး တစ်ရိုက်ခန့် လောက်သာ ကွာ၏။ ယင်းအာရုံကား ရွှေတူရူ မျက်နှာချင်းဆိုင် အရပ်တွင် ရွှေတိုး၍ လာတော့မယောင်ယောင်၊ လမ်းဘေးသို့ ရှောင်သွားတော့မယောင်ယောင် ဂနာမငြိမ်-ဆူရွှေမရ ချီတံ့ချီတံ့ အနေအထားမျိုးမှာ ရှိနေသည်။

အရှင်နာရဒသည် ထို အရာကို စိုက်ကြည့်ရင်း ဤသို့ စဉ်းစား၏။ ‘ဤလမ်းသို့ ငါ လူးလာစုန်ဆန် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် သွားလာခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ ဤ အရာမျိုးကို ငါ တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးခဲ့-မမြင်ဖူးခဲ့ပေ။ ဤ အရာကား ဆန်းဘိစွာ၊ ကြုံတောင့် ကြုံခဲ အရာပါတကား၊ ပြောယေ့ ကြုံမှ သိမည့် အရာမျိုးပါကလား’ ဟူ၍ စဉ်းစားနေစဉ် ထို အရာသည် လမ်းဘေးသို့ ရှောင်ကွင်း၍ မသွားလေဘဲ သူ့ဆီသို့ ဦးတည်၍ လာနေသည်ကို တွေ့ရလေသောအခါ အံ့သြရပြန်လေသည်။

ထို အရာသည် ပျောက်သွားခြင်း မရှိဘဲ ရှိကြောက်ခြင်း ကင်းစွာဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ရွှေသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီး အနီးသို့ ရောက်သော် လက်အုပ်ချီကာ ဦးညွတ်ပါလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကား အရှင်နာရဒသည် ထိုအရာ၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို အနီးကပ်

သဲကဲ့စွာ မြင်ရလေပြီ၊ သူ၏ ကိုယ်မှ ရွှေကဲ့သို့ ဝင်းနေသော အရောင်များ တလျှပ်လျှပ် ထွက်နေသည်ကို လည်းကောင်း၊ ဦးခေါင်းမှာ လူ၏ ဦးခေါင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဝက်ဦးခေါင်း ဖြစ်နေသည်ကို လည်းကောင်း မြင်ရလေသော် ‘ဪ...ဆန်းကြယ်တိစ္ဆာတကား၊ လောကမှာ သည်သတ္တဝါမျိုးလဲ ရှိပါသေးကလား’ ဟူ၍ ကရုဏာ သက်ခံလာ၏။

ဆွမ်းခံလမ်းပေါ်ဝယ် အရှင်နာရဒကား သပိတ်ပိုက်ကာ ရပ်လျက် ထို အရာက လက်အုပ်မိုးကာ ရှိခိုးလျက် ရှိနေ၏။ အရှင်နာရဒက စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ကာ ‘ဤ သတ္တဝါကား မည်သည့် သတ္တဝါမျိုး ဖြစ်ကြောင်း၊ အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ ဆိုးဝါးလှသော အဖြစ်သို့ ရောက်ရကြောင်း သိထိုက်၏၊ သိစကောင်း၏၊ အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ဖြစ်နေရပါလိမ့်မည်နည်း’ ဤသို့ အကြံဖြစ်သည့် နောက်ပိုင်း အချိန်တွင်မူ-အရှင်နာရဒ၏ စူးစမ်း မေးမြန်းချက်အရ ထွက်လာသော အဖြေစကားရပ်များသည် အရပ် ထက်ဝန်းကျင်သို့ ပဲ့တင်ထပ်ပျံ့လွင့်သွားလေသတည်း။

[၃]

လူ့ကိုယ်နှင့် ဝက်နှုတ်သီး သူကရံပေတ ဖြောင့်၏
လျှောက်ထားချက်

အရှင်သူမြတ်ဘုရား....

အရှင်ဘုရား၏ အမေးကို ရှိသေ လေးစားသောအား
ဖြင့် တပည့်တော်၏ ဘာဖြစ်အပ်ကို တင်လျှောက်ပါအံ့။

အရှင်သူမြတ်ဘုရား....၊ ကဿပရှင်တော် မြတ်ဘုရား
လောက သုံးပါးတွင် ထင်ရှား ပွင့်တော်မူသောအခါက
ဘုရား တပည့်တော်သည် အရှင်ဘုရားကဲ့သို့ပင် သာသနာ့
ဝန်ထမ်း ရဟန်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ၏။ ဘုရားသခင်၏ သားတော်
ဖြစ်သော ရဟန်း မည်သည် ဘုရားသခင် ပညတ်တော်မူ
သော အဆုံးအမ - ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တော်များနှင့် အညီ
နေထိုင်ရမည် ဖြစ်ပါလျက် ဘုရား တပည့်တော်မှာ ချို
ယွင်းချက် အမည်းစက်ကြီး တစ်ခု စွန်းထင်းခဲ့ပါ၏။

သည်လိုပါ အရှင်သူမြတ်ဘုရား....

— ကာယသံဝရ - ကာယိန္ဒြေ စောင့်စည်းမှု -

— ဝစီသံဝရ - နှုတ်စောင့်စည်းမှု -

ဟူ၍ နှစ်ပါး ရှိသည့် အနက်တွင် တပည့် တော်သည်
ကာယကံနှင့် ပတ်သက်၍ မွဲတစ်ပေါက်မျှ ပြောက်ကျား
စွန်းထင်းခြင်း မရှိအောင် အကြွင်းမဲ့ စောင့်ထိန်း နိုင်ခဲ့

ငြားသော်လည်း ဝစီကံ ခေါ်သော နှုတ်ကို လုံခြုံအောင် မစောင့်စည်းနိုင်ခဲ့ပါဘုရား။

အရှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် ပုထုဇဉ်မျှသာ ဖြစ်သေးသည့် အလျောက် စိတ်တိုတတ်ပါသည်။ စိတ်ဆတ်ပါသည်။ ကြီးသည်၊ ငယ်သည် မရွေးဘဲ စိတ်၌ စနိုးစနောင့် အောင်သက်သက် ဖြစ်လာလျှင် နှုတ်ကြမ်း အာကြမ်းနှင့် ဆက်ဆံမိခဲ့ပါ၏။ ပိမိထက် အသက်သိက္ခာကြီးသော ထေရ်ကြီး ဝါကြီး အရှင်များကိုပင် နှုတ်လှံထိုးမှု-ဆဲရေး မှု-တိုင်းထွာမှုများကို လွန်ကျူး ပြုမူမိခဲ့ပါ၏။

အရှင်သူမြတ်ဘုရား တပည့်တော်၏ ကိုယ်က ယ အသွင်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် အရှင်ဘုရား မြင်တော်မူသည့် အတိုင်း တပည့်တော်၏ အသားအရေများမှာ ရွှေကဲ့သို့ ဝင်းသော အရောင်များ တပြောင်ပြောင် တလက်လက် နှင့် အရပ် ထက်ဝန်းကျင်၌ တောက်ပ လင်းထိန်နေခြင်း မှာ ကာယသံဝရ - ကာယိန္ဒြေကို သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ စောင့်ထိန်းနိုင်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်ဘုရား။

အရှင်သူမြတ်ဘုရား တပည့်တော်၏ လည်ပင်းမှ အောက်ပိုင်း ခန္ဓာကိုယ် အားလုံးမှာ လူနှင့် တစ်ထေရာတည်း၊ လူနှင့် တူသော်လည်း တပည့်တော်၏ဦးခေါင်း-တပည့်တော်၏မျက်နှာမှာ ဝက်ဦးခေါင်း-ဝက်မျက်နှာကြီး ဖြစ်နေပါ၏။

ဤသို့ လူ၏ခန္ဓာကိုယ် နှင့် ဝက်မျက်နှာ-ဝက်ဦးခေါင်း :
ဖြစ်နေရသည်မှာ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ အာကြမ်း၊ လျှာကြမ်းနှင့်
နှုတ်သရမ်းမိခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည် အရှင် ဘုရား။

တောင်းပန်ပါ၏ အရှင်သူမြတ်ဘုရား....၊ တပည့်တော်
သည် အရှင်ဘုရားကဲ့သို့ သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်း ဖြစ်ခဲ့
ပါသော်လည်း ရဟန်းကျင့်ဝတ် တစ်ပါး ချွတ်ယွင်းခဲ့မိ
လေသည့်အတွက် ဘုရားတပည့်တော်သည် ဘုရား နှစ်ဆူ
အကြားတွင် ငရဲ၌ ကျက်ခဲ့ရပါ၏။

ဤဘုရားသခင် လက်ထက်တော်၌ ငရဲမှ လွတ်မြောက်
လာပါငြားသော်လည်း ဝစီဒုစရိုက် ကံကြွင်းက မကုန်
သေးလေသည့် အတွက် အရှင်ဘုရား မြင်တော်မူသည့်
အတိုင်း တပည့်တော်မှာ လူ့ ကိုယ် နှင့် ဝက် ခေါင်း
ပြိတ္တာကြီး ဖြစ်နေရပုံကို ထောက်ပြီး ဝစီကံ မကျူးလွန်မီ
အောင် စောင့်ရှောက်တော်မူပါ။ အကယ်၍ နှုတ်စောင့်
စည်းခြင်း မရှိပါက တပည့်တော်ကဲ့သို့ပင် ဝက်ပြိတ္တာ
ဖြစ်မည်မှာ သေချာလှပါသည်။ ဝက်ပြိတ္တာ မဖြစ်ပါစေ
နှင့်ပါ ဘုရား....။

ထို လူ့ ကိုယ်နှင့် ဝက်မျက်နှာ ပြိတ္တာက-သူ၏ ဘဝဖြစ်စဉ်
ဇာတ်လမ်းကို ဤသို့ နိဒါန်းသွယ်၍ လျှောက်ထားပြီးနောက်
အရှင်နာရဒကိုပါ ကိုယ်ချင်း စာနာကာ ယခုကဲ့သို့ ဝက်ပြိတ္တာ
ဖြစ်မည်စိုး၍ ‘သိက္ခာပုဒ်တော်များကို မကျိုး မပေါက်
မပြောက် မကြားအောင် စောင့်ရှောက်ပါရန်’ ပန်ကြားပြီး
ဖဲခွာ ကွယ်ပျောက်သွားလေ၏။

[၄]

ထိုနေ့တွင် အရှင်နာရဒသည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့၌ ခါတိုင်းကဲ့သို့ ပင် ဆွမ်းခံခဲ့၍ မိမိ နေထိုင်ရာ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်သို့ ပြန်ရောက်သည့် တိုင်အောင် သူ့ဘဝတွင် သည်တစ်ခါသာလျှင် မြင်ဖူး၊ တွေ့ဖူးသော ဝက်ပြိတ္တာလူး၏ အသွင်နှင့် သူ၏လျှောက်ထားသွားချက်များကိုသာ ကြားယောင်နေ၏။

ဤ ဝက်ပြိတ္တာအကြောင်းကို အခြားသူတို့အား ပြောပြသော်လည်း မည်သူကမျှ ယုံကြည်မည် မဟုတ်၊ လက်ခံကြမည်လည်း မဟုတ်၊ ‘ယုံတမ်းစကား’ ဟူ၍သာ ပြက်ရယ်ပြုကြကုန်လိမ့်မည်။ ဤ အကြောင်းကို ဘုရားသခင်အား လျှောက်ထားရလျှင် ဤ သတ္တဝါမျိုးလည်း လောက၌ ရှိကြောင်း ထင်ရှားစေသည့် အပြင် ‘ဤ အဖြစ်ဆိုး- ဘဝဆိုးသို့ မကျရောက်ရအောင် ဆိုးမတော်မူပေလိမ့်မည်’ ဟူ၍ အကြံဖြစ်လာပြီး ဘုရားသခင်၏ ရွှေတော်မှောက်သို့ ဝင်ကာ ထိုဝက်ပြိတ္တာကို ဆွမ်းခံသွားရာ လမ်း၌ တွေ့ခဲ့ပါကြောင်း လျှောက်ထားလေ၏။

ထို အချိန်တွင် ဘုရားသခင်မှာ ပရိသတ် လေးပါးတို့၏ အလယ်၌ စံနေတော်မူနေခိုက် ဖြစ်သဖြင့် အရှင်နာရဒ၏ လျှောက်စကားကို အားလုံးက ကြားသိရလျှင် လွန်စွာ အံ့သြထိတ်လန့်ကုန်လေ၏။ ထိုအခါ ဘုရားသခင်က—

‘ချစ်သား နာရဒ ...၊ ဤသတ္တဝါမျိုးကို ရှေးကပင် ငါ တွေ့ခဲ့ဖူးပြီ’

ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် လေးပါးသော ပရိသတ် တို့အား
'ကိုယ်၊ နှုတ် စောင့် ထိန်း ခြင်း' ကာယသုစရိုက်- ဝစီ
သုစရိုက်နှင့် စပ်သော ဓမ္မကထာကို ဟောကြားတော် မူလေ
သော် ပရိသတ်များအတွက် များစွာ အကျိုး သက်ရောက်
သွားလေသတည်း။

၂ မှတ်ချက် - ဤဝတ္ထုမှာ ပေတဝတ္ထု အဋ္ဌကထာ ဥရဂဝဂ်
သုကရမုခပေတဝတ္ထုကို မြန်မာပြန်ဆိုလာခြင်း ဖြစ်သည်။
အရှင်နာရဒ အရှင်မြတ်၏ ကိုယ်တွေလည်း ဖြစ်သည်။ ။
ရဟန်းပင် ဖြစ်သော်လည်း 'ကြီးညူးငယ်ငယ် မည်သူ့ကို
မဆို နှုတ်ကြမ်း အာကြမ်းနှင့် ဆက်ဆံမိခဲ့လျှင် လည်း
ကောင်း၊ အထူးသဖြင့် မိမိထက် အသက်သိက္ခာ ကြီးသူများ
ကို နှုတ်ကြမ်း အာကြမ်းနှင့် နှုတ်ညှန်ထိုးမှု- ဆဲရေးမှု-
တိုင်းထွားမှု ပြုမိခဲ့လျှင် လည်းကောင်း ပြိတ္တာ ဖြစ်ရုံသာ
မကဘဲ ဝက်နှုတ်သီး-ဝက်မျက်နှာ-ဝက်ဦးခေါင်းလိုဆိုးဆိုး
ဝါးဝါး ဆိုးပြစ် ဆိုးကျိုးများ ခံခြင်း'သည် ဤဝတ္ထု၏
ရည်ရွယ် ဦးတည်ချက် ဖြစ်သည်။ 'ကျွန်တော်ကတော့
မဟုတ်လျှင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မခံဘူး၊ ခပ်ကြမ်းကြမ်း
ပြန်ပြောလိုက်ရမှ နေသာထိုင်သာခံလွှားတယ်၊ ရင်ထဲမှာ
ရှင်းသွားတယ်' ဟု ပြောလေ့ပြောထ ရှိသူများ သတိ
ပြုစရာ ကောင်းလှသည်။ ကာယသံဝရ- ကာယိန္ဒြေ စောင့်
ထိန်းသည့်အတွက် တစ်ကိုယ်လုံးရွှေ့ရောင်အဆင်းဖြင့် လှပ
တင့်တယ်နေပါလျက် ဝစီသံဝရအနေဖြင့် နှုတ်မစောင့်
ထိန်းဘဲ နှုတ်ကြမ်း- အာကြမ်းမှုကြောင့် ဝက်နှုတ်သီး
ဖြစ်ရသော ရဟန်းပြိတ္တာ၏ ဘဝကား ထိတ်လန့်စရာ
ကောင်းလှပေသည်။ ။]

အရှင်သာရိပုတ္တရာ-နှင့် မိခင်ဟောင်းတစ္ဆေမကြီး

[၁]

‘တောင်ငါးလုံးကာခို- ရာဇဂြိုဟ်’ ဟု အဆိုပြု ချီးကျူး အပ်သော ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏ အနီး တစ်ခုသော စိမ့်ကြီး မြိုင်ကြီး အတွင်းမှာ ဖြစ်၏။ တရားဓလေ့ဖြင့် မွေ့လျော်သူတို့ နေထိုင်ရာ ဒေသ ဖြစ်၏။ ထိုတောအုပ် အတွင်း၌ တောရကျောင်း တစ်ကျောင်း ရှိလေရာ— ထိုအချိန်တွင် ထိုတောရကျောင်း၌ အရှင်သာရိပုတ္တရာ- အရှင်မောဂ္ဂလာန်- အရှင်အနုရုဒ္ဓါ နှင့် အရှင်ကပ္ပိန- ဤ အရှင်သူမြတ် လေးပါးတို့ သီတင်းသုံးလျက် ရှိ၏။

ထို ရာဇဂြိုဟ်၌ သူကြွယ် ပုဏ္ဏားတစ်ဦး ရှိနေ၏။ ထိုသူကြွယ် ကား ရတနာသုံးရပ်ကို ဆည်းကပ်သူ ဟူ၍ လည်းကောင်း ရတနာသုံးပါး၌ အကြွင်းမဲ့ သက်ဝင် ယုံကြည်သူ ဟူ၍ လည်းကောင်း- အလှူဒါန ပြုသော အရာတွင် စံပြလောက်သော ဥပါသကာ ဟူ၍ လည်းကောင်း- ထင်ရှားသူ ဖြစ်လေသတည်း။

သူသည် ကျယ်ဝန်းသော ဝင်းခြံကြီး အတွင်း၌ နေ၍ သူ၏ အိမ်ဂေဟာ ခေါင်းရင်း အရပ်၌ ကြီးစွာသော အလှူမဏ္ဍပ်ကြီး ဆောက်လုပ်ထားပြီးလျှင် အလှူဒါနဝတ်ကို နေ့စဉ် မချွတ်အောင် ပြု၏။ ထို သူကြွယ်၏ ဂေဟာ အလှူမဏ္ဍပ်တွင် နေ့စဉ်နှင့် အမျှ ခရီးသွားသူများ- စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ ဆင်းရဲ နွမ်းပါးသူများ- ဘုန်းတောင်း ယာစကာများဖြင့် စည်ကားနေ၏။ ခြောက်သွေ့သော နေ့ ဟူ၍ မရှိ၊ အများ၏ မှီခို အားထားရာ ရေတွင်း သဖွယ် ဖြစ်၏။

နံနက်အခါ ခရီးသွား ရဟန်းတော်များ ကြွလာလျှင် ရဟန်းတော်များ၏ ခြေကို ဆေးပေးခြင်း- ခြေနယ်ဆီများ သုတ်လိမ်းပေးပြီး ဆွမ်း အဖျော်ယမကာများ ကပ်လှူခြင်း- ထီး၊ ဖိနပ်၊ သင်္ကန်း၊ လိုအပ်ရာရာ ရဟန်းသုံး ပစ္စည်းများကို လှူဒါန်းခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလေ၏။ ရောက်လာသူ လူပုဂ္ဂိုလ် တို့အားလည်း စားဖွယ် သောက်ဖွယ်များမှ အစ အဝတ် အသည်များကို စွန့်ကြဲ ပေးကမ်းခြင်း အားဖြင့် ထို သူကြွယ်၏ ကောင်းသော ဧကရာဇ်စောသတင်းကား အရပ်ထက်ဝန်းကျင်၌ ပန်းကဲ့သို့ သင်းလျက် ရှိလေသတည်း။

သို့သော် ‘အသွင် မတူ- အိမ်သူ မဖြစ်’ ဟူသော စကား နှင့်မူ ညီညွတ်ခြင်း မရှိ၊ ဆန့်ကျင်နေ၏။ ဝိရောဓိ ဖြစ်နေ၏။ ဆန့်ကျင်ပုံကား လင်ဖြစ်သူက ရတနာသုံးပါး၌ အလှိုက် သည်းလှိုက် ကြည်ညိုသော ဥပါသကာ သူတော်စင် ဖြစ်ပါ လျက် သူ၏ ကြင်ဖော် သက်ထား ချစ်မယား ဖြစ်သူမှာမူကား

ရတနာသုံးပါး၌ ကြည်ညိုခြင်း မရှိချေ။ ဤသည်ကား ထိုလင်မယား၏ စိတ်နေသဘောထားချင်း ကွာဟမှု တစ်ရပ်ပင်တည်း။

‘ဃရာဝါသ- ကိစ္စများဖြောင်- လူတို့ဘောင်’ ဆိုသော အတိုင်း လူမှုကိစ္စတို့ကား များလှစွာ၏။ ထိုသူကြွယ်သည်လည်း လူထဲက လူသား တစ်ယောက် ဖြစ်သည့် အလျောက် ခရီးသွားရန်ကိစ္စ ပေါ်လာ၏။ နေ့စဉ် လူဒါန်းနေသော ဒါနဝတ်ချွတ်ယွင်း ပျက်ကွက်မည် စိုးသောကြောင့် သူ့အနေဖြင့် ခရီးသွားလိုဝိတ် မရှိ။ သို့သော် ... လူ့သဘာဝက သူ့အား ခရီးသွားရန် လှုံ့ဆော်နေ၏။ မလွှဲရှောင်သာ အိမ်မှ ခွာရမည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း တာဝန် အရပ်ရပ်ကို မယားအား လွှဲအပ်ထားခဲ့ရ၏။

‘အဘယ်ရှင်မ.... ငါ တစ်သက်လုံး ပြုစုလာခဲ့သော ဒါနဝတ်ကို မချွတ်ယွင်းအောင် စောင့်ရှောက်ရစ်ပါ။ ပြုစုရစ်ပါ’

‘အားလုံး ကျွန်မ နားလည်ပါသည်။ သွားမယ့် လမ်းကို ဖြောင့်ဖြောင့်ထန်းတန်းသာ သွားပါ’

ဤသို့ ခင်ပွန်းလင် နှစ်သက်အောင် နှုတ်စချိုချိုနှင့် ပြန်ကြား ပြောဆိုလိုက်သော်လည်း မသိမသာ တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလှည့်ကာ— မဲ့ရဲ့လိုက်သည်ကိုတော့ လင်ဖြစ်သူ သူကြွယ် ပုဏ္ဏားက မမြင်လိုက်ပေ။

[၂]

သစ်ပင် တစ်ပင် ကောင်းလျှင် ငှက်တစ်သောင်း ခိုရ၏။

အညှီရှိရာ ယင် အုံ၏။

အညှီရှိရာ အညှိခံ လာ၏။

ဤသည်ကား သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်၏။ သူကြွယ် ခရီး ထွက်သွားပြီးနောက် နောက်တစ်ရက်တွင်မူကား အလှူမဏ္ဍိုင်၏ ရှုကွက်၌ အမည်းစက် စွန်းထင်းစ ပြုလာတော့၏။

ခါတိုင်း နေ့များကဲ့သို့ပင် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများ- နှုန်းတောင်း ယာစကာများ- မဏ္ဍပ်သို့ ရောက်လာကုန်၏။ သူတို့ကို ပေးကမ်းနေကျ သူကြွယ်ကို မမြင်သဖြင့် စူးစမ်းသော မျက်လုံးများဖြင့် တရစ်ဝဲဝဲနှင့် ရှာနေကုန်၏။ ထိုခဏ မိုးကြိုးခက်ကွင်းနှင့် ခွင်းလိုက်သကဲ့သို့သော အသံ တစ်သံကြောင့် အားလုံး လန့်ကုန်ကြ၏။

‘ဟဲ့— သူတောင်းစားတွေ... စဏ္ဍာလတွေ...၊ အိမ်ရှေ့မှ ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်နဲ့ ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ခု အမြန် ထွက်သွားကြ၊ မျက်စိနောက်တယ်’

မဏ္ဍပ်ရှေ့မှ လူအပေါင်းက အိမ်ကြီးပေါ်ကို မော်ကြည့်လိုက်ကြသောအခါ နှုတ်ခမ်းစူစူ ရန်မူနေသော သူကြွယ်၏ မယားကို မြင်ကြလေ၏။

‘ကျွန်တော်တို့ကို ထမင်း ပေးပါ ခင်ဗျား’

‘အံမယ် ...ထမင်း ပေးပါ—တဲ့၊ ဟုတ်လား....နင်တို့ကို ပေး စရာ မရှိဘူးဟေ့၊ အငတ် မခံနိုင်ယင် ချီး (ချေး) စားကြ၊ ချီး (ချေး) စားကြ၊ ချီး (ချေး) စားပီး သေးကို သောက်၊ မိုက်မှောက် အိပ်ချေကြ၊ ထွက်....ထွက်၊ ထွက်ဆို ခုအမြန် ထွက်၊ မထွက်ရင် တုတ်စာ မိကုန်မယ်’

ပြောပြောဆိုဆို တုတ်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ရာ မဏ္ဍပ်ရွှေက လူအုပ်မှာ သူကြွယ်မယား၏ တုတ်ကြောင့် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ တိုးဝှေ့လျက် ကစင့်ကလျား ထွက်ပြေးကြရကုန်လေ၏။

ခရီးသွား ဧည့်သည်များ ဖျောက်လာလျှင်လည်း-

အိမ်ရှေ့မှာ ကျက်သရေ ယုတ်တယ်၊ နောက်ဖေးက နွား တင်းကုပ်ထဲ နေကြ၊ အဲဒီမှာ နွားနဲ့အတူ အိပ်ကြ၊ ရှင်တို့လဲ နွားလို လူတွေ့’

ဟု ဘုကျကျ ဆက်ဆံသည်ကို ခံပြင်းလှသော ဧည့်သည်က-

‘ခင်ဗျား - တယ်ရိုင်းပါလား....’

‘အရိုင်းကောင်တွေကို ကျုပ်က ယဉ်ယဉ်ကျေး ကျေး ဆက်ဆံရမှာလား၊ ဟား....ဟား....ဟား ... သွားကြ၊ နွား တင်းကုပ်ထဲ’

ဤသို့ ရိုင်းရိုင်းပျပျ နှုတ်ကြမ်း အာကြမ်း ဆိုပြော ဆက်ဆံမှုများ အောက်တွင် စေတနာသဒ္ဓါတရား အရင်းခံဖြင့်

ခင်ပွန်းလင် တည်ဆောက်ထားသော အလှူ မဏ္ဍပ်ကြီးမှာ
ကျီးနှင့်ဖုတ်ဖုတ် ခြောက်သယောင်းသွားပါလေ၏။

+ + +

[၃]

လောက၌ အနာပေါက်သောအခါ ဆေးဝါး ကုသချက်
ဖြင့် ထိုအနာ ပျောက်သွားသော်ငြားလည်း အမာရွတ် ထင်၍
ကျန်ခဲ့၏။ ထို အမာရွတ်ကား သေရှာ အထိ ပါလေ၏။ ဤကား
ဓမ္မတာပင်တည်း။

ထို့အတူ လူ့ဘဝ၌ လူ ဟူ၍ ဖြစ်လာကြ၏။ သက်တမ်း
အတိုင်း နေ၍ လူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ချုပ်ပျောက်သွားသော်
လည်း လူဖြစ်စဉ်က ပြုလုပ်ခဲ့သော အမာရွတ်ကား ပျောက်
မသွားချေ။ ကောင်းသော အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့လျှင် ကောင်း
သော အရိပ် ထင်၍ မကောင်းသော အလုပ် လုပ်ခဲ့လျှင်
မကောင်းသော အရိပ် ထင်မြဲတည်း။ ရောက်ရာဘဝကို လိုက်၍
ကောင်းလျှင် ကောင်းသော အလိုက်—မကောင်းလျှင်လည်း
မကောင်းသော အလျောက်—ထိုက်သင့်သော ဒဏ် ခတ်မြဲပင်
ဖြစ်၏။

ထို သူကြွယ်မယား၏ အပြစ်ကား သေးငယ်သော အပြစ်
မဟုတ်။ သူ ကွယ်လွန်သွားလေသော အခါ ထိုအပြစ်သည်
သူ့နောက်သို့ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်၍ ဒဏ်ခတ်လေ၏။ လူ

ဖြစ်စဉ်က နှုတ်ကြမ်း အာကြမ်း ရိုင်းရိုင်းပျပျ ဆက်ဆံ ဆို့
ပြောခဲ့သော ဝစီ ဒုစရိုက်ကြောင့် ပြိတ္တာမ ဖြစ်ရလေ၏၊
ဆင်းရဲဒုက္ခ ကြီးစွာ ရောက်ရလေ၏။

‘ငါ့ဘဝနယ် အဖြစ် ဆိုးလှချည့်လား’ သူ့ အဖြစ်ကို သူ
ကြည့်ကာ ဤတွင်မှ ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေ၏။

သို့သော် သူ့ကံဟောင်းက သူ့ကို လမ်းကြောင်းပေးဟန်
တူ၏။ ဘဝရေစက် နီးစပ်မှုကြောင့် ထို ပြိတ္တာမ၌ အရှင်
သာရိပုတ္တရာအား မပူးရ မနေနိုင်အောင် ပြင်းထန်သော ဆန္ဒ
များ ဖြစ်လာသည်။

‘သာရိပုတ္တရာ....သာရိပုတ္တရာ....သူ ဘယ်မှာပါလိမ့်....’

ထိုပြိတ္တာမသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ ရှိရာကို လိုက်လံ စူး
စမ်းခြင်း ပြုလေ၏။ ကံအားလျော်စွာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ
သီတင်းသုံးရာ တောကျောင်းသို့ ရောက်သွား၏။ တံခါးဝမှ
အတွင်းသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာကို တွေ့မြင်
ဖူးမျှော်ရလေပြီ။ သို့သော် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ရှေ့သို့ ဝင်
ရန် ခြေကို လှမ်းလိုက်သည်။

‘ဟယ်...ပြိတ္တာမ၊ ဆုတ်—နောက်ကို....’

အော်ငေါက် ခြိမ်းမောင်းသံနှင့် တံခါးစောင့်နတ်က တား
လေသောကြောင့် ပြိတ္တာမမှာ ရှေ့သို့ မတိုးဝံ့၊ စိုးရွံ့ရွံ့
မျက်နှာနှင့် ကြောင်တက်တက် ဖြစ်နေ၏။

ထို ပြိတ္တာမသည် လွန်ခဲ့သော ငါးဘဝမြောက်က အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ မိခင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ယင်းသို့သော စကားကို ဝံ့ရဲစွာ ဆိုလေတော့သည်။

‘အချင်း ဒေဝတာ....၊ ငါကား အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ မိခင် ပါတည်း၊ ငါ့သားထံ ငါ လာ၏၊ ငါ့အား ဝင်ခွင့် ပေးပါလော့’

တံခါးစောင့်နတ်သည် မယုံရခက်-ယုံရခက်ဖြင့် တွေ့၍ ကြည့်နေသည်။

‘သင် မယုံသော် အရှင်အား သွား၍ မေးလျှောက်ကြည့်ပါလော့’

ဤသို့ ထပ်ဆင့်၍ ရဲဝံ့စွာ ဆိုလေသည်တိုင်မှ ‘ဟုတ်တန်ရာ၏’ ဟု ကျောင်းစောင့်နတ်က ဝင်ခွင့် ပြုလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် စင်္ကြံကျောင်း၌ စင်္ကြံလျှောက်နေ၏။ ပြိတ္တာမသည် စင်္ကြံထောင့်တွင် ရပ်လျက် အရှင်သာရိပုတ္တရာ မြင်သာအောင် သူ့ကိုယ်ကို ပြလေ၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် စင်္ကြံသွားနေလျက်မှ လှမ်းကြည့်မိရာ ပြိတ္တာမ၏ မလှမပ ရုပ်သွင်ကို မြင်လေသော်.... ‘သနားစရာ ပါလား၊ ဘယ်လို သတ္တဝါလေလဲ’ ဟူသော သနားခြင်း ကရုဏာလှိုင်းသည် အရှင်မြတ်၏ နှလုံးသားကို အတိုင်းမသိ ရိုက်ခတ်သွားလေ၏။ အရှင်၏ နှုတ်မှ ဤသို့သော မေးခွန်းလည်း တွန်းထွက်လာလေ၏။

(အရှင်သာရိပုတ္တရာ) ‘အထက်သို့ ငေါထွက်သော နံရိုး--
ပိန်ကြုံသော ကဿနှင့် မာတုဂါမ .. ၊ သင်ကား ရှုမြင်
မကောင်း စက်ဆုပ်ဖွယ် အဆင်း ရှိ၏။ သင်၏ ကိုယ်၌
သွေးအသားလည်း မရှိ၊ အရိုးကို အကြောဖြင့် ဆိုင်း
သကဲ့သို့ပါတကား၊ အဝတ်ထဘီလည်း မပါဘဲလျက် ငါ့
ရှေ့မှာ လာ၍ ရပ်ဘိ၏။ သင်ကား အသူပါနည်း’

ပြိတ္တာမအဖို့ လာရကျိုး နပ်သွား၏။ မိမိအား လက်ခံ
ဆိုပြော မေးမြန်းခြင်းကို ဆုလာဘ် အဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်၏။
‘အဝတ်ထဘီ မပါဘဲလျက်’ ဟူသော စကားကြောင့် ရှက်ရွံ့
နှင့် ကိုယ်ကို တိမ်းငဲ့ ပစ်လိုက်ပြီးမှ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏
အမေးကို ဖြေပါလေ၏။ သို့သော် သူမ၏ အဖြေကား သာမန်
အဖြေမျိုး မဟုတ်၊ သူမ နှင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာတို့၏ အတိတ်
ဘဝ ဖြစ်စဉ်များကို မော်ကွန်းတင် အဖြေ ဖြစ်လေသည်။
အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ နှလုံးသားကို ဖျစ်ညှစ် ဆုပ်နယ် ပစ်လိုက်
ဘိသကဲ့သို့သော အဖြေ ဖြစ်၏။ သူမသည် ခြေကို စုံရပ်ပြီး
လျှင် ရိုသေစွာ လက်အုပ်ချီလျက်....

(ပြိတ္တာမ) ‘အရှင်ဘုရား.... ၊ တပည့်တော် မသည် ရှေးလွန်
လေပြီးသော ငါးဘဝမြောက်က အရှင်၏ မယ်တော်
တစ်ကြိမ် ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ၏။ ဤဘဝတွင်မူ သား ချစ်၏။
မယ်တော်မှာ ယခုမြင်ရသည့် အတိုင်း ပြိတ္တာမကြီး ဖြစ်၍
နေရပါ၏။ မယ်တော်၏ ဖြစ်အင်မှာ ချစ်သား မြင်ရသည့်
အတိုင်း ဖြစ်ပါ၏။

‘ချစ်သား....၊ ပြိတ္တာဘဝမှာ စားချင်လျက်နှင့်လည်း မစား ရ- သောက် ချင် လျက် နှင့် လည်း မသောက် ရ- ဆာလောင် မှတ်သိပ်ခြင်း ဒုက္ခ၏ ဖိစီးနှိပ်စက်ချက်ကြောင့် မှတ်သိပ် ဆာလောင်မှုမှ ပြေပါစေတော့ရယ်လို့ လူတို့ စွန့်ပစ်အပ်သော အန်ဖတ်- နှပ်- တံတွေး- ချဲ့- သလိပ်- စသော အညစ်အကြေးများကို စက်ဆုပ်ဖွယ်မှန်း သိပါ လျက်ကနဲ့ မနေနိုင်သည့်အတွက် စားနေရပါ၏။

‘ချစ်သား....၊ မယ်တော်၏ ဖြစ်အင်ကိုသာ ရှုပါလော့၊ အားကိုး အားထား မှီခိုစရာလည်း မရှိ၊ နေထိုင်စရာ အိမ်လည်းမရှိ၊ သူကောင်ဖုတ်သည့် သုသာန်မြေကို အိပ်ရာ ညောင်စောင်း ပြု၍ နေရပါ၏။

‘ချစ်သား....၊ မယ်တောင့်ကို ကယ်ပါလော့၊ ပြိတ္တာမကြီး အသွင်ကို ချစ်သား မရှုချင်ပါ နှင့်၊ ပြိတ္တာမ ဝဋ်မှ လွတ် မြောက်အောင် မယ်တော်ကို ရည်မှန်း၍ ဒါန ပြုကာ အမျှ ဝေပေးပါလော့၊ ဤသို့ ပြုပေးနိုင်မည် ဆိုပါက ချစ်သား၏ မယ်တော်သည် သွေးပုပ်- ပြည်ပုပ်-ချဲ့-သလိပ်- နှပ်- တံတွေးများကို စားသောက် မှီတင်းနေရသည့် ပြိတ္တာဝဋ်မှ လွတ်မြောက် တန်ရာ ပါ ၏၊ မယ်တော်၏ ခိုကိုးရာ ဖြစ်ပါစေတော့ ချစ်သား....’။

ပြိတ္တာမသည် မျက်ရည်စို့စွတ် တရွတ်ရွတ် ငို၍ အရှင် သာရိပုတ္တရာအား အသနားခံကာ ပြန်ကြား လျှောက်ထား လေ၏။

[၄]

တစ်ဖန် မိုးသောက် နှစ်ရက် မြောက်သောနေ့၌ ဖြစ်၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် အရှင်မောဂ္ဂလာန်၊ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၊ အရှင်ကပ္ပိန— ဤ မထေရ် သုံးပါးကို ခေါ်၍ သပိတ် ကိုယ်စီ ပိုက်ကာ ရာဇဂြိုဟ်သို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူလေသော် ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီး၏ နန်းတော်သို့ ဝင်တော်မူ၏။ မင်းကြီးလည်း ရိုသေစွာ ဆီးကြို ပင့်ကာ မြင့်မြတ်သော နေရာကို ပေးတော်မူ၏။

(ဗိမ္ဗိသာရ) ‘အရှင်မြတ်တို့ဘုရား...၊ အဘယ် အလို့ငှာ ကြွတော် မူလာကြပါသနည်း၊ တပည့်တော်အား အဘယ် အမှုကို ပြုပေးစေလိုပါသနည်းဘုရား’

(ရှင်မောဂ္ဂလာန်) ‘မဟာရာဇာ...အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဘဝ ဟောင်းက မယ်တော်မှာ ယခု ပြီးသွား ဖြစ်၍ နေချေ၏၊ ထိုကိစ္စအတွက် ငါတို့ လာကုန်၏’။

အရှင် မောဂ္ဂလာန်က လာရောက်ရခြင်းကိစ္စကို ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးအား အလုံးစုံ ပြန်လည် ပြောပြလေ၏။

(ဗိမ္ဗိသာရ) ‘အရှင်မြတ်တို့ဘုရား...၊ တပည့်တော် သိရှိပါပြီ၊ ထိုကိစ္စကို အပြီးတိုင်အောင် တာဝန်ယူ၍ တပည့်တော် ဆောင်ရွက်ပါအံ့၊ စိတ်ချ၍သာ ကြွတော်မူပါလော့...’

ဟု အာမာဏန္တခံ၍ လျှောက်လျှင် အရှင် သူမြတ်တို့သည် နန်းတော်မှ ကြွသွားတော်မူကြလေကုန်လေ၏။

ထို့နောက် မိမိသာရမင်းကြီးသည် ရုတ်ခြည်းပင် မူးမတ်တို့ ကို ခေါ်ပြီးလျှင် ဤသို့ စေခိုင်းတော်မူလေသတည်း။

‘အချင်းတို့...၊ မြို့နှင့် မနီးမဝေး ဆိတ်ငြိမ်၍ ရေ- အရိပ် အာဝါသ ပြည့်စုံသော အရပ်၌ ကျောင်းငယ် လေးကျောင်း (ကုဋိ လေးလုံး) တို့ကို အဆာတလျှင် စီရင်ကြကုန်၊ ဆောက်ကြကုန်၊ နန်းတွင်း၌လည်း အဆန်းတကြယ် သုံးမျိုး သုံးစား တစ်သန့်စီ ခွဲခြား၍ ကျောင်းငယ် လေးကျောင်း (ကုဋိ လေးလုံး) စီရင်ကြကုန်၊ တည်ဆောက်ကြကုန်’

ဟု စေခိုင်းပြီး ထိုကိစ္စ ပြီးမြောက်လွယ်စေခြင်းငှာ ကိုယ်တော် တိုင် ကြပ်မတ် ဆော်သြတော်မူလေ၏။

မြို့တွင်း မြို့ပြင် ကျောင်းငယ် (ကုဋိ) အားလုံး ဆောက်လုပ် ပြီးစီးသည် ရှိသော် ဗလိနာဘိ ပူဇော် ကျေးမွေး ဖွယ် ရာ အခမ်းအနားကို စီရင်စေ၍ ဆွမ်း၊ အဖျော် ယမကာ၊ စား သောက်ဖွယ် တို့ကိုလည်းကောင်း- ရဟန်းသုံးပစ္စည်း ထီး၊ ဖိနပ်၊ သင်္ကန်း စသော ပရိက္ခရာတို့ကိုလည်းကောင်း- အသင့် တည်ထားပြီးလျှင် ထို အရာ အားလုံးကို အရှင်သာရိပုတ္တရာ အား အပ်နှင်းလေ၏။

ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဘဝဟောင်းက မယ် တော် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ပြိတ္တာမကို ရည်စူးလျက် ဘုရား အမှူး ရှိသော စတုဒိသာ သံဃာအား ထိုအရာ အားလုံးကို လှူဒါန်း လေ၏။ ရေစက် လွန်းချ၍ အမျှ နှောင့်ခြင်း ပြုတော်မူ၏။ ထိုအခါ

မယ်တော် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ပြိတ္တာမသည် ယင်းကုသိုလ် အဖို့ ဘာဂကို ရရှိ၍ ‘သာဓု- သာဓု- သာဓု’ ဟု သာဓု သုံးကြိမ် ခေါ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆိုးဝါးလှသော ပြိတ္တာ အဖြစ်မှ လွတ်မြောက်ကာ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။ ကောင်းမှု အဖို့ ဘာဂကို ရရှိ၍ သာဓု ခေါ်ရခြင်း၏ အကျိုး တရားကို လက်ငင်း ဒိဋ္ဌ ခံစား ရရှိလေပြီတည်း။

+

+

+

[၅]

ဟေမာရဂုံ ထုံရနံလျောင်း တောရကျောင်းမှာ ဖြစ်၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် တကွ အရှင် လေးပါးသည် သစ်ပင် ရင်းသို့ ကပ်ကာ အသီး အသီး နေ့သန့်စင်နေကြ၏။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် နေ့ သန့် စင် နေ လျက် မှ ပြုံးပြုံး ပြက်ပြက် တလက်လက် တဝင်းဝင်း အာရုံကြောင့် အမှတ် မထင် ကြည့်လိုက်မိလေသည်တွင် နတ်သမီး တစ်ဦးကို ထူးဆန်း စွာ တွေ့မြင်ရ၏။ နတ်သမီးသည် အရှင်မြတ်ကို လက်အုပ်ချီ လျက် ရပ်နေ၏။

(မောဂ္ဂလာန်) ‘လက်အုပ် ချီ လျက် ငါ့ရှေ့ ရပ်လာသူ သင်ကား အသူနည်း၊ နှစ်သက်ဖွယ် အဆင်းလည်း ရှိဘိ၏၊ ကိုယ်ရောင်လည်း လင်းဘိစွ၊ သောက်ရှူးကြယ်နှင့် တူဘိစွ၊ အရပ် ထက်ဝန်းကျင် တောက်ပဘိစွ။’

‘အိုဘယ်သူ... အဘယ်ကြောင့် ဤအဆင်းမျိုး ဖြစ်ရသနည်း၊ အဘယ်ကြောင့် ဤစည်းစိမ်မျိုးနှင့် ပြည့်စုံရသနည်း၊ အဘယ်ကြောင့် နှစ်သက် မြတ်နိုးဖွယ် အသုံးအဆောင်တို့နှင့် ပြည့်စုံသနည်း။’

‘အို-တန်ခိုးရှိသူ.... သင့်အား ငါ မေး၏၊ လူဖြစ်စဉ်က အဘယ် ကောင်းမှု သင် ပြုခဲ့သနည်း၊ အဘယ် ကောင်းမှုကြောင့် တဝင်းဝင်း တောက်ပသနည်း၊ အဘယ် ကောင်းမှုကြောင့် သင်၏ အဆင်း တင့်တယ်သနည်း၊ ငါ့အား ဆိုလော့’—

ဟု မေး၏၊ နတ်သမီးက ရှိခိုးလျက်—

(နတ်သမီး) ‘အရှင်ဘုရား....၊ တပည့်တော်မသည် လွန်ခဲ့သော ငါးဘဝက အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ မယ်တော် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူပါ ဘုရား၊ ယခု ဘဝတွင် ဝစီ ဒုစရိုက်မှုကြောင့် ပြိတ္တာ ဖြစ်နေပါ၏၊ သား ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဒါနပြု၍ ကယ်တင်မှုကြောင့် ပြိတ္တာ အဖြစ်မှ လွတ်၍ နတ်ဒေဝီ ဖြစ်ရပြီ ဖြစ်ပါကြောင်း အရှင်သာရိပုတ္တရာအား လျှောက်ထားလို၍ တပည့်တော်မ လာခဲ့ပါသည် ဘုရား’

ဟူ၍ လျှောက်၏၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် ထိုဖြစ်ရပ် အား လုံးကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားလေသော်— ထို့အကြောင်း ဖြစ်ရပ်ကို အတ္ထုပ္ပတ္တိ ပြု၍ မြတ်ဘုရားသည်

ပရိသတ် လေးပါးအား တရားဟောတော်မူ၏။ ထိုဒေသနာ
တော်သည် လူအပေါင်းအား များစွာ အကျိုးသက်ရောက်
စေလေသတည်း။

[ဓူတ်ချက် - ဤ ဝတ္ထုမှာ ပေတဝတ္ထု အဋ္ဌကထာ ဥဗ္ဗနိဝဂ်
သာရိပုတ္တတ္ထေရမောတာပေတိ ဝတ္ထုကို မြန်မာပြန်ဆိုထား
ခြင်း ဖြစ်သည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ နှင့် အရှင်မာဘာ
မောဂ္ဂလာန်တို့၏ ကိုယ်တွေလည်း ဖြစ်သည်။ ။ ‘နှုတ်
ကြမ်း အာကြမ်းဖြင့် - ချေး (ချီး) စားကြ - သေးသောက်
ကြ - ဟူသော ဝစီဗုဒ္ဓိကို ကျူးလွန်ခဲ့မှုကြောင့် တစ္ဆေ
(= ပြိတ္တာ) ဖြစ်ရုံမျှ မက - လူအများ စွန့်ပစ်သော
တံတွေး - နှစ် - ချွဲ - သလိပ် - အန်ဖတ် စသည့် အညစ်
အကြေးများကို ဘေးသေပတ်ခြင်း - အရှင်သာရိပုတ္တရာ
၏ ကုသိုလ်ဒါန အဖို့ဘာဝကို သာဓု ခေါ်ရသောကြောင့်
ချက်ချင်း လက်ငင်း ဒိဋ္ဌဓမ္မ တစ္ဆေ (= ပြိတ္တာ) ဘဝမှ
ကျွတ်လွတ်ကာ နတ်သမီး ဖြစ်ရခြင်း’ များသည် ဤဝတ္ထု၏
ရည်ရွယ် - ဦးတည်ချက်များ ပင် ဖြစ်သည်။]

အ ဇာ တ သတ် မင်း နှင့် သူ ကြွယ် ပြိတ္တာ

[၁]

ဗာရာဏသီပြည်၌ စူဠသေဌိ ဟူသော အမည်ဖြင့် သူကြွယ် တစ်ယောက် ရှိလေသတတ်။ ထို သူကြွယ်သည် သဒ္ဓါတရား လည်း မရှိ၊ ရတနာသုံးပါး၌လည်း မကြည်ညို၊ ဝန်လည်း ဝန်တို၏။ ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲမှုလည်း ရှိ၏။ ထို သူကြွယ် ကွယ်လွန်သော အခါ ပြိတ္တာ ဖြစ်လေ၏။

သူ့ မှာ သမီးတစ်ယောက်ရှိ၏။ အမည်မှာ အနုလာ ဟု ခေါ်တွင်၏။ သမီး အနုလာသည် အန္ဓကဝိနွမြို့သား တစ်ဦး နှင့် အိမ်ထောင်ကျ၍ ‘သျှောင်နောက် ဆံထုံးပါ’ ဆိုသကဲ့သို့ ခင်ပွန်းလင် နောက်သို့ လိုက်ကာ အန္ဓကဝိနွမြို့၌ ခင်ပွန်းလင် နှင့် အတူ နေ၏။

သမီး အနုလာသည် သမီးကောင်း ပြီသစွာ ဖခင်ကို အမြဲ သတိရ၏။ ဤနေ့တွင်လည်း ဖခင်ကို ရည်စူး၍ ကုသိုလ် ဒါန ပြုရန် စီစဉ်နေ၏။

သူ့ ဖခင်ပြိတ္တာကား အဖြစ်ဆိုးဝါးလှ၏။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး မှာ အသွေးလည်း မရှိ၊ အသားလည်း မရှိ၊ အကြော အရိုး

မျှသာ ရှိ၏။ ဦးပြည်းခေါင်းတုံး၊ အဝတ်အစားလည်း မရှိ၊
ကိုယ်တုံးလုံးနှင့် နေရ၏။

‘ ငါ့သမီးသည် ငါ့ကို ရည်မှန်း၍ ဒါနပြုမှပာပါကလား ’
ဟူ၍ သိသဖြင့် ထို သူကြွယ် ပြိတ္တာသည် သမီးရှိရာ အန္တကဝိန္ဒ
မြို့သို့ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် လာခဲ့၏။

+

+

+

[၂]

ထို အချိန်တွင် အဇာတသတ်မင်းမှာ ဒေဝဒတ်၏ စကားကို
နားယောင်ခံမှား၍ ဖခမည်းတော် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား
ကာယကံမြောက် သတ်မှားမိလေသည့် အတွက် စက်၍လည်း
မပျော်၊ စားသော်လည်းမဝင်- ပီတုဃာတကကံက ခြောက်
သောကြောင့် ဆောက်တည်ရာမရ တုန်လှုပ် ချောက်ချား
နေချိန်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပြာသာဒ်ပေါ်သို့ တက်ရောက်ကာ
စက်ရာထဲ လွဲလိုက်- ထ၍ စင်္ကြံ လျှောက်လိုက်နှင့်- ဂနာမငြိမ်
ဣန္ဒြေမရ၊ အတိဒုက္ခ ရောက်နေချိန် ဖြစ်၏။

အချိန်ကား အကာလ ညအခါ ဖြစ်၏။ ကောင်းကင်ပေါ်
မှာလည်း လမင်းကြီးက ထိန်ထိန်သာ နေ၏။ အိပ်စက်၍
မပျော်သော အဇာတသတ်မင်းသည် ပြာသာဒ်၏ လေသာ
ပြတင်း၌ရပ်လျက် လမင်းကြီးကို ကြည့်နေစဉ်တွင် ကောင်း
ကင်လမ်းအတိုင်း ဖြတ်သန်း လာသော ပုံရိပ်ဆန်းကြောင့်

လန့်လည်းလန့်- အလွန်လည်း တုန်လှုပ်သွား၏။ ကြည့်ရှုနေစဉ် မှာပင် ထိုပုံရိပ်သည် တဖြည်းဖြည်း သူနှင့် နီး၍နီး၍ လာ၏။ အသွင်မှာ ဦးပြည်းခေါင်းတုံး- အရိုးပြိုင်းပြိုင်း အဝတ်မဆီး အချိုးနီးနှင့် ဖြစ်၏။ ထိုအရာကား စူဠသေဌိ သူကြွယ် ပြိတ္တာ ဖြစ်သတည်း။

အဇာတသတ်မင်း အဖို့တွင် စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ် ချောက် ချားရသည့် အထဲ အနိဋ္ဌာရုံနှင့် ကြုံတွေ့နေ၏။ ဦးပြည်း ခေါင်း တုံး တုံးလျက် အဝတ်မကပ်သော အစေလက ရဟန်းများကို မြင်ဖူးသားသဖြင့် ‘ဤသူကား- ရဟန်းများလေလား’ ဟု တွေး၏။ ထို့နောက် အဇာတသတ်မင်းသည် ဘယ်အရာ ဘယ် သတ္တဝါ ဟူ၍ သဲသဲကွဲကွဲ ထင်ရှားအောင် ဤသို့ မေးလိုက် လေ၏။

‘အရှင်....၊ အရှင်ကား ထူးခြားဘိက္ခု၊ အဝတ်လည်းမဆီး- ဦးခေါင်းကိုလည်း တုံးထား၏။ ပိန်လည်း ပိန်ကျုံ့လှ၏။ အရှင်ကား ရဟန်းလေလော၊ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အချိန်တွင် အဘယ်ကို သွား၍ အဘယ်သို့ လာမည်လို့ ပါနည်း၊ ကျွန်ုပ် အား ပြောပြပါလော့၊ အရှင်၏ စိတ်နှလုံး ချမ်းမြေ့အောင် ကျွန်ုပ် အနေဖြင့် ဖြည့်တင်း နိုင်သော အရာမျိုး ဖြစ်ပါက အကျွန်ုပ် ဖြည့်တင်းပါအံ့၊ ကူညီပါအံ့’ ။

သူကြွယ် ပြိတ္တာမှာ အဇာတသတ်နှင့် တွေ့ရန် မျှော်လင့် ချက် မရှိ၊ သူ့ သွားနေကျလမ်း အဘိုင်း သွားခြင်းသာ ဖြစ်၏။

အဇာတသတ်မင်း မှာလည်း ပြိတ္တာနှင့် တွေ့လိမ့်မည် ဟု မျှော်မှန်းချက် မရှိ၊ သူ့အမှုနှင့် သူ ပြာသာဒ် လေသာနန်း တံခါးမှာ လာ၍ ရပ်ခြင်း ဖြစ်၏။

အဇာတသတ်မင်းအား တစ္ဆေခြောက်သက်သို့ သူ့စိတ်က သူ့ကို ဤသို့ ပြန်၍ ခြောက်နေချိန်လည်း ဖြစ်သည်။

‘ဧဝံ ဒိတံ မှာ မြေမျို လို့ သာ မျိုသွား သည်-
ငါ့လောက် အပြစ်မကြီး၊ ငါ့ကား ဖခမည်းတော်ကို
ကာယကံမြောက် သတ်ခဲ့သူ ဖြစ်သောကြောင့် တစ်နေ့မှာ
မုချ မြေကြီးက ငါ့ကို မျိုလာစွံ’

ဤအတွေးက အဇာတသတ်မင်းကို ခြောက်လှန့်နေသဖြင့်
ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေချိန်တွင် ဤ ပြိတ္တာနှင့် တွေ့နေ
ရခြင်း ဖြစ်၏။

ပြိတ္တာသည် သူ့လမ်းသူ သွားနေလျက်မှ အဇာတသတ်
မင်း၏ မေးသံကြောင့်လန့်သွား၏၊ ပြာသာဒ်ထက်က လေသာ
ပြတင်းတွင် ရပ်နေသော အဇာတသတ်မင်းကို တွေ့၍ သူ၏
ဘဝအလွှာကို ရင်နာနာနှင့် ဤသို့ ဖွင့်ပြလေ၏။

‘မဟာရာဇာ- အရပ်ထက်ဝန်းကျင်၌ ဗာရာဏသီ ဟူ၍
ထင်ရှားသော မြို့တစ်မြို့ ရှိပါ၏၊ ကျွန်ုပ်သည် ထိုမြို့တွင်
စူဠသေဌီ ဟူသော အမည်ဖြင့် သူကြွယ် ဖြစ်ခဲ့ပါ၏၊ သို့သော်
ကျွန်ုပ်သည် သဒ္ဓါတရားခေါင်းပါးသူ- ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲ
သူ- လှူဒါန်း ပေးကမ်း စွန့်ကြဲခြင်း ကင်းသူ- အာရုံငါးပါး

လိုက်စား ကြူးသူ ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ ထို့ကြောင့် အကျွန်ုပ်မှာ ပြိတ္တာဘဝ ရောက်နေရပါ၏။

‘မဟာရာဇာ....အကျွန်ုပ်မှာ အစာကြောင့် ဒုက္ခရောက်နေရ၏။ ဝမ်းတဟာဟာ အမြဲသာလျှင် ဆာနေ၏။ ဆာလောင်မှတ် သိပ် မှု ဒဏ် ချက် အ ဘယ် မျှ ပြင်းထန် သည် ဆို သော် အသည်းနုလုံးကို အပ်နှင့် တစုပ်စုပ် ထိုးဆွသကဲ့သို့ အခံရခက်လှပါ၏။ ထို့ကြောင့် အကျွန်ုပ်မှာ ‘သူဂိကာ’ ဟု တွင်နေပါ၏။ အမြဲသာလျှင် နာကျင်နေပါ၏။ သို့စဉ်မျှလောက် ဆာလောင် မှတ်သိပ်ခြင်း - အပ်သွားမြဲမြဲဖြင့် ထိုးဆွခြင်း ခံနေရသည့် အတွက် အနည်းငယ်သော အစာကို ရရန်အလို့ငှာ ဆွေမျိုးများထံ ကျွန်ုပ် သွားရောက်ပါ၏။

‘မဟာရာဇာ....။ “ဒါန၏ အကျိုးသည် လက်တွေ့ ခံစားရ၏” ဆိုချက်ကို လူဒါန်းလေ့ မရှိသူတို့က မယုံကြည်ပါကုန်။ ထိုသူတို့သည် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် ပြိတ္တာဘဝသို့ ရောက်ကြရပါလိမ့်မည်။

‘မဟာရာဇာ....ကျွန်ုပ်၏ သမီး အနုလာသည် “ငါသည် မိဘတို့အားလည်းကောင်း- ဘိုးဘွားတို့အား လည်းကောင်း- အလှူပေးအံ့” ဟူ၍- မကြာခဏ ဆိုပါ၏။ မိဘ ဘိုးဘွားတို့အား ရည်မှန်း၍ လူဒါန်းရန် စီရင်ထားသော စားဖွယ်များကို ပုဏ္ဏားတို့အား ကျွေးမွေးပါကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် သမီးရှိရာ အနွကဝိနွမြို့သို့ စားသောက်ဖို့ရန် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏’။

အဇာတသတ်မင်းမှာ ပြိတ္တာ၏ ဖြောင့်ချက်စ ကားကို အထူးစိတ်ဝင်စားလျက်မှ အမှတ်မထင် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မော်၍ ကြည့်မိရာ ထိန်ထိန်သာနေသော ဖိုးလမင်းကြီးကို မြင်ရလေ၏။

ဤ ဖြစ်ရပ်ကား ဒုက္ခသည် နှစ်ဦးတို့၏ မမျှော်လင့်သော ဆုံဆီးမှုဖြစ်၏။ အဘအရင်းခေါက်ခေါက်ကို ကာယကံမြောက် သတ်မှားမိသော အဇာတသတ်မှာ ယခုအခါ နောင်တ ကြီး စွာဖြင့် ၎င်း၏ကိုယ်တွင် သတ္တဝါတို့အား သနားခြင်းဟူသော ကရုဏာဓာတ်များ စွဲကပ်စ ပြုလာချိန် ဖြစ်သောကြောင့် ပြိတ္တာ အပေါ်တွင် ကရုဏာတရား တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ် လာလေသည်။

ဤ အဇာတသတ်နှင့် ပြိတ္တာ တို့၏ တကယ့်ဖြစ်ရပ်ကို သင်္ဂါယနာတင် အရှင်သူမြတ်တို့သည် အမှတ်တရပင် သင်္ဂါယနာတင်တော်မူကြ၏။ အဇာတသတ်နှင့် ပြိတ္တာတို့ ဆိုပြော ဆက်ဆံပုံများကို အဆစ်အပိုင်း ကျကျ သင်္ဂါယနာတင်လျက် မှတ်တမ်း ပြုကြကြောင်းကို ပေတဝတ္ထု[အဋ္ဌကထာ၌ ဤသို့ မိန့်ဆိုထားပေ၏။

‘အဇာတသတ်သည် လေသာနန်းတံခါး၌ ရပ်လာသော ပြိတ္တာအား ဤသို့ မှာလိုက်၏။

(အဇာတသတ်) ‘အရှင်... သင့်သမီးက သင့်အား ရည်စူး၍ ပေးသော အလှူကို သွား၍ ခံစားပါချေဦး၊ ပြီးလျှင်

ကျွန်ုပ်ထံ အမြန် ပြန်ခဲ့ပါလော့၊ အကျွန်ုပ်လည်း အသင့်အား ပူဇော်လိုပါ၏။ သင့်မှာ လိုအပ်နေသော အကြောင်း တစ်စုံတရာ ရှိပါက ကျွန်ုပ်အား ပွင့်လင်းစွာ ပြောပါလော့...။ အဘယ်မည်သော အရပ်မှာ ဤသို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့် လူအပ်သည်ရှိသော် ကျွန်ုပ်အား ရောင့်ရဲစေနိုင်သော အကျိုးရှိသော စကားကိုလည်း ကျွန်ုပ်အား ဆိုပါလော့....’။

ဤသို့ ပြိတ္တာအား သွားခါနီးတွင် အဇာတသတ်မင်းက ‘အမြန်ပြန်လာခဲ့နော်’ ဟု မှာလိုက်၏။ ပြိတ္တာက ‘ကောင်းပါပြီ၊ အမြန် လာခဲ့ပါမည်’ ဟု ဝန်ခံ၍ သမီးချ်ရာ အန္တကဝိဋ္ဌ မြို့သို့သွား၏။ သို့သော် သမီး၏ အလှူမှာ ‘ပေးကား ပေး၏မရ’ ဆိုသကဲ့သို့ ဖြစ်ချေ၏။

ထို အလှူ၌ ဖခင်အား ရည်စူးသော စားဖွယ်များကို ဒုဿီလ ပုဏ္ဏားများ စားသောက်ကြကုန်၏။ သီလနှင့် ပြည့်စုံသော သီလဝံသ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့ မသုံးဆောင်ကြရကုန်၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၏ စင်ကြယ်ခြင်း မရှိ၊ ဒုဿီလအား လှူသောကြောင့် ဖခင် ပြိတ္တာမှာ အလှူ၏ အကျိုး အာနိသင်ကို မခံစားရလေ။ ထို့ကြောင့် ရာဇဂြိုဟ်သို့ အဆေးတလျှင် ပြန်လာခဲ့ပြီး အဇာတသတ်မင်း၏ ရွှေမှာရပ်၏။ အဇာတသတ်သည် ဝမ်းသာစွာ ဖိတ်ကြားခြင်း ပြုလေ၏။

(အဇာတသတ်) ‘အ ရှင်.... အ သင့်အား ကျွန်ုပ် အဘယ် အလှူကို လှူ ရ မည်နည်း၊ အ ကြင် အကြောင်း ဖြေ

အသင့်မှာ ကြာမြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး ရောင့်ရဲခြင်း ဖြစ်ရာ၏။ ထိုအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်အား ပြောကြားပါလော့။”

‘လိုအပ်သော အရာကို ပြောပါ။ အကျွန်ုပ် လှူပါအံ့’ ဟု အဇာတသတ်မင်းက ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း- ဝမ်းမြောက် စွာ ပြိတ္တာအား ဖိတ်ကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအခါ ပြိတ္တာက သူ၏ လိုလားချက်ကို ဤသို့ တင်ပြလေ၏။

(ပြိတ္တာ) ‘မဟာရာဇ...အစွန့်ရှည်ကြာစွာ ကျွန်ုပ် ရောင့်ရဲမည့် အရာကို လှူလိုသော် ဘုရားမြတ်စွာကို လည်းကောင်း- သီလဝန္တ သံဃာတော် အရှင်မြတ်များကို လည်းကောင်း- ဆွမ်း၊ အဖျော် ယမကာ၊ တိစီဝရိတ် သင်္ကန်း လှူဒါန်း၍ ကျွန်ုပ် အား ပြိတ္တာဘဝမှ ကျွတ်လွတ်အောင် ရေစက်သွန်းချ၍ အမျှ ဝေပါလော့။ ကျွန်ုပ် အဖို့ ထင်ရ ရောင့်ရဲခြင်းဖြစ်မိလတ္တံ့။’

ပြိတ္တာသည် အဇာတသတ်မင်းအား မိမိဆန္ဒကို ပြောကြားပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

+

+

+

[၄]

အချိန်မှာ နံနက် အာရုံတက် အချိန် ဖြစ်၏။

အဇာတသတ်မင်းသည် ဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာတော် များအား နန်းတော်သို့ ပင့်ပြီး ဆွမ်း၊ အဖျော်ယမကာ၊ သင်္ကန်း တို့ကို သာဟတ္ထိကဒါန မြှောက်အောင် ဆွမ်းကိုလည်း

ကိုယ်တိုင် ကပ်လူလေ၏။ သင်္ကန်းကိုလည်း ကိုယ်တိုင် ကပ်လူလေ၏။ ဤသို့ အလှူဒါန ပြုနေချိန်တွင် စူဠသေဋ္ဌိ ပြိတ္တာရောက်လျက် ရှိနေ၏။

လှူဒါန်းပြီးသော အခါ အဇာတသတ်မင်းသည် လက်အုပ်ချီလျက် ဘုရားသခင်အား ဤကားကို မြက်သို့ လျှောက်ထားလေသတည်း။

(အဇာတသတ်) ‘ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား....၊ စူဠသေဋ္ဌိ သူကြွယ် ပြိတ္တာအား ရည်မှတ်၍ လှူအပ်သော အလှူ ပြီးမြောက် အောင်မြင်ပါပြီ ဘုရား’

ဤသို့ လျှောက်ထားပြီးနောက် ရေစက် သွန်းချ၍ ပြိတ္တာအား အမျှ ဝေလေ၏။ ပြိတ္တာသည် ‘သာဓု-သာဓု-သာဓု’ သုံးကြိမ် ခေါ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နှစ်ပေါင်း များစွာ အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ် နေလာခဲ့ရသော ပြိတ္တာဘဝမှ လွတ်မြောက်၍ ကိုယ်ရောင် ကိုယ်ဝါ တောက်ပစွာနှင့် တန်ခိုးကြီးသော နတ် ဖြစ်ရလေ၏။

ဆိုနတ်သားသည် ပြိတ္တာဘဝမှ လွတ်မြောက်ရ၍ ဝမ်းသာအားရ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားရန် သီလဝန္တ အရိယာ သံဃာအား လှူဒါန်းခြင်းကြောင့် လက်ငင်း ခိဋ္ဌအကျိုးခံစားရပုံကို သာဓက ပြလို၍ အဇာတသတ်မင်းထံ ဆောလျင်စွာ သွားရောက် လျက် ဤ စကားကို အားပါးတရ ဆိုလေသတည်း။

(နတ်သား) ‘မဟာရာဇာ....ကျွန်ုပ်ကို ရှုပါလော့....။ ယခင် ကနှင့် တူပါသေး၏လော။ သီလဝန္တအရိယာသံဃာတော် များအား အသင် လှူဒါန်းလိုက်သော ကုသိုလ် ဒါန၏ အကျိုးကို ကျွန်ုပ် လက်ငင်းဒိဋ္ဌ ခံစားရပါ၏။ အာသာ ငတ်ငတ် စားချင်ရက်ရက်နှင့် နှလုံးသားကို အပ်သွားနှင့် ထိုးဆွတ်သကဲ့သို့ အခံရ ခက်- ပြင်းစွာ နာကျင်လှသည့် ဗြိတ္တာဘဝမှ လွတ်မြောက်၍ ယခုအခါတွင် အသင် ပေးသော အာဟာရများကို ဝဝလင်လင် ကျွန်ုပ် စားရ ပါပြီ။ သီလဝန္တပုဂ္ဂိုလ်များအား လှူဒါန်းရသော ဒါန၏ အကျိုး ဆက် ကို ကျွန်ုပ် သက် သေ ပြု နိုင်ပါပြီ။ တန်ခိုး ကြီးသော အရာတွင် လည်းကောင်း- စည်းစိမ်ကြီးသော အရာတွင်လည်းကောင်း-ကျွန်ုပ်နှင့် တူသူ မရှိပါ။ ဤသို့ ဖြစ်လာခြင်းမှာ အသင်၏ ကျေးဇူးကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ အသင့်အား ဦးညွှတ်ပါ၏။ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါ၏။ ခွင့်ပြုပါ လော့။ ကျွန်ုပ် ပြန်ပါဦးအံ့’။

သင်္ဂါယနာတင် အရှင် သူမြတ်တို့သည် ဤ ဖြစ်ရပ်ကို ‘အရှိကို အရှိအတိုင်း....’ ဤသို့ပင် သင်္ဂါယနာ တင်သားတော် မှုခဲ့ကြပေကုန်၏။

အဇာတသတ်မင်းသည် ထိုနတ်သား ပြန်သွားသောအခါ ထို အကြောင်းကို သံဃာတော်များက မြတ်စွာ ဘုရားအား လျှောက် ကုန် ၏။ မြတ်စွာ ဘု ရား သည် ထို အကြောင်းကို အတ္ထုပ္ပတ္တိ ပြု၍ ရောက်လာသော ပရိသတ်အား တရား

ဟောတော်မူလေရာ ကြားနာရသူ အပေါင်းသည် မရွှေ့ရ
အညစ်အကြေးကို စင်ကြယ်စွာ ဆေးကြောလျက် ကောင်း
သော တရားဓလေ့၌ မွေ့လျော်ကြလေကုန်သတည်း။

[မှတ်ချက် - ဤဝတ္ထုမှာ ပေတဝတ္ထု၊ အဋ္ဌကထာ ဥဗ္ဗရိဝဂ် စူဠ
သေဋ္ဌိပေတ ဝတ္ထုကို မြန်မာ ပြန်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်သည်။
အဇာတသတ်မင်း၏ ကိုယ်တွေ့လည်း ဖြစ်သည်။ ။
‘အလှူဒါန မပြုလုပ်ဘဲ ငန့်တိုမှ မရွှေ့ရိယကြောင့် အစာ
ငတ်သည့် ပြိတ္တာဘဝသို့ ရောက်ရခြင်း’ သည် ဤဝတ္ထု၏
ရည်ရွယ် ဦးတည်ချက် ဖြစ်သည်။ တစ်ဆက်တည်းပင်
‘ကွယ်လွန်သူအား ရည်စူး၍ ပေတဒါန အဖြစ် လှူဒါန်း
ရာ၌ သီလမရှိသော ဒုဿီလရဟန်းများအား လှူဒါန်း
ပါက ကွယ်လွန်သူ၌ ယင်းဒါန၏ အကျိုးကို လုံးဝ မရရှိ
နိုင်ကြောင်း’ ကိုလည်း ဤဝတ္ထု၌ ဦးတည်ချက် တစ်ခု
အဖြစ် သိထားဖို့ လိုပေသေးသည်။]

စပါးဖွဲထိုး အမိကြိုးရိုက် အိမ်၌ခိုးစား
မုသားပြောဆိုကြသော

ဒုစရိုက်မိသားစု ပြိတ္တာ ၄ - ဦး

[၁]

ဘုရားသခင်သည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌
သီတင်းသုံးလျက် ရှိနေ၏။

ထိုအချိန်က သာဝတ္ထိမြို့၏ အနီး ရွာငယ်တစ်ရွာ၌ မိသားစု
လေးယောက် နေထိုင်ကြ၏။ အိမ်ရှင် ဇနီးမောင်နှံနှင့် သား-
ချေးမ- ဤ လေးဦးသားတို့ နေထိုင်ကြသည့် အိမ်ထောင်
တစ်ခု ဖြစ်၏။

သူတို့ အိမ်ထောင်ရေးကို အကဲခတ်လျှင် ဘေးကျပ်- နံကျပ်
စရာကြီး ဖြစ်၏။ သူတို့၏ အသီးသီးသော စရိုက်များမှာ
မိုက်ကန်းကန်း- သော့သွမ်းသွမ်း နှိုင်းလှ၏။

သူတို့ သူတို့၏ အကျင့်သွမ်းကို ခွဲတမ်း ချလိုက်သော်—

— လင်ယောက်ျား ဖြစ်သူက ကောက်ကောက်ကျစ်ကျစ်-
စဉ်းစဉ်းလဲလဲ စီးပွားရှာသော စပါးကုန်သည် ဖြစ်၏။

စပါးများကို ဖဲ့နှင့် ရောကာ ဖဲ့ထိုး၍ ရောင်း၏။ သူ၏ မသမာသော နည်းလမ်းကား စပါးမှော်- စပါးဖျင်း များကို အချိန်စီးအောင် မြေနှိညက်ဖြင့် နယ်ပြီးလျှင် စပါးကောင်းများနှင့် ရော၍ ရောင်းသော နည်းလမ်း ဖြစ်လေသည်။

မယား ဖြစ်သူကား လက်ပွန်းတတီး ရင်းနှီးသူတို့က တစ်စုံတစ်ခုကို တောင်းရမ်းလာလျှင် ရှိလျက်- ပေးနိုင် လျက်နှင့် ‘မရှိဘူး’ ဟူ၍ချည်း ပြောလွှတ်၏။ အဘင်း မရမက တွယ်ကပ်၍ တောင်းနေသူတို့အား ယုံကြည် အောင် ကျိန်၍ ပြောလေ့ရှိ၏။ ‘ရှိလျက်နှင့် မရှိ ဟု လိမ်၍ ပြောခဲ့သော်- ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်းတို့၌ မစင်ကို စားနေရသော် ဖြစ်ပါစေသား’ ဟူ၍ ကျိန်ဆို၍ ပြောလေ့ ရှိ၏။

သားဖြစ်သူကား အပျော်ကြူး၏။ အပေါင်းအဖော် များနှင့် အိမ်ပြန်လာသော အခါ မိခင်က ‘သု၊ အပေါင်းအသင်းများကို ဂရုမစိုက်ကောင်းလား’ ဟူ၍ မိခင်ကို ငြိုး၍ လှည်းထမ်းပိုးကြိုးနှင့် ရိုက်နှက်၏။

ချွေးမဖြစ်သူကား နေ့ဖို့ညာစာ ထားသော အမဲ သား ငါးများကို ဦးဦးဖျားဖျား ခိုးဝှက်၍ စား၏။ မေးလျှင်- ‘သု၊ ကို စုပ်စွဲရပါမည်လား’ ဟူ၍ ကျိန်တွယ် ပြော လေ့ ရှိ၏။ ‘အကယ်၍ ခိုးဝှက် စားသောက်မိပါက

ဖြစ်လေရာရာ ဘဝတိုင်းတို့၌ မိမိ ကျောကုန်းသားကို
လှီး၍ လှီး၍ စားနေရသူ ဖြစ်ပါစေသား' ဟူ၍
ဝံ့ရဲစွာ ကျိန်ဆို ပြောလေ့ ရှိ၏။

ထို မိသားစု လေးဦးတို့၏ ထို အိမ်ထောင်သည် ဤ
လူ့ဘောင် အတွက် အမည်းစက်ကြီး ဖြစ်လေ၏။ အလေး
စဉ်းလဲ- ချိန်စဉ်းလဲ- တောင်းစဉ်းလဲဖြင့် စီးပွားရှာသူက ရှာ-
မုသားစကားကို ရေလို သုံးသကသုံး- မိုက်တုံးတာ စရိုက်
ဆိုးဖြင့် အမိကိုပင် ရိုက်သက ရိုက်နှင့် အမိုက်ဇာတ် မြင်ကွင်းကို
သေသည်အထိ ခင်းသွားကြသမျှပေးပေတည်း။

+

[J]

ညို့ညို့မှိုင်းမှိုင်းနှင့် ရောမ တောအုပ်ကြီး ဖြစ်၏။ ဤသို့
ကြီးမားလှသည့်ကိုပင် ဂုဏ်ပုဒ်တစ်ခု လုပ်၍ ဝိဇ္ဇာဌာန တော
အုပ်ကြီး ဟူ၍ ထင်ရှား၏။ လူ့ဘဝက ဒုစရိုက်အလုပ်ဖြင့်
ဇီဝိန် ချုပ်ကြသော ထို မိသားစု လေးယောက်စလုံးပင် ဤ
ဝိဇ္ဇာဌာန တောအုပ်ကြီး အတွင်း၌ ယင်းတို့ ပြုခဲ့သော
ဒုစရိုက်မှုများ အလိုက် ပြိတ္တာဘဝ၌ ဖြစ်လာကြကုန်လေ၏။

— ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲသော ယောက်ျား စပါးကုန်သည်
 မှာ မီးနှင့်ရဲရဲ- အလျှံ တပြောင်ပြောင် တောက်
 လောင်နေသော စပါးမှော်- စပါးဖွဲများကို လက်
 နှစ်ဖက်ဖြင့်ဆုပ်၍ မိမိ ဦးခေါင်းပေါ်၌ ဗုံးကြဲသကဲ့သို့

ကြဲကာ ကြဲကာ ဆင်းရဲ ကြီးစွာ ခံရသည့် ပြိတ္တာ
ဖြစ်လေ၏။

- မိခင်ကို ရိုက်သော သားမိုက်မှလည်း မိမိ ဦးခေါင်းကို
မိမိ ကိုယ်တိုင် သံတင်းပုတ်ကြီးဖြင့် နှက်ကာနှက်ကာ
ဆင်းရဲကြီးစွာ ခံနေရသည့် ပြိတ္တာ ဖြစ်လေ၏။
- ချွေးမ ဖြစ်သူမှလည်း ပြုခဲ့သော အကုသိုလ်
အလျောက် မာကျော-ချွန်ထက်သော သံလက်သည်း
ရှည်ကြီးများ ပေါက်လျက် မိမိ၏ ကျောကုန်းသားကို
ထို လက်သည်းရှည်ကြီးများဖြင့် လှီး၍ လှီး၍ စားနေ
ရသော ပြိတ္တာမ ဖြစ်လေ၏။
- ကုန်သည် ယောက်ျား၏ မယားမှလည်း အလွန်
မွေးကြိုင်ပြီး အရသာ ရှိသော စားသောက်စရာများ
သူမ၏ ရွှေသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပိုးလောက်
တဖွားဖွားနှင့် မစင်တော့ ဖြစ်သွားပြီး ထို မစင်ကို
စားနေရသော ပြိတ္တာမကြီး ဖြစ်လေ၏။

ထို ဒုစရိုက် မိသားစု ပြိတ္တာများမှာ— ‘တောင်မင်းကို
မြောက်မင်း မကယ်နိုင်’ ဆိုသကဲ့သို့ တစ်ယောက်၏ ဒုက္ခကို
တစ်ယောက်က မြင်နေရပါသော်ငြားလည်း မကူနိုင်- မကယ်
နိုင်၊ တစ်ဦးတည်းပိုင် ဒုက္ခ ကိုယ်စီနှင့် ထို ဝိညာဉ်ပီ တော
အုပ်၌ ဒုက္ခ၏ သားကောင်များ အဖြစ် တလှုပ်ရှားရှားနှင့်
ပြိတ္တာသံသရာ ချာချာလည် နေကြလေသတည်း။

[၃]

အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် တောင်စဉ် ခရီး လှည့်လည်တော်
မူလေ ရှိ၏။ ထိုနေ့တွင်လည်း အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည်
ကောင်းကင်ခရီး ဈာန်ယာဉ်စီးလျက် ထွက်ခွာလာခဲ့ရာ
ဝိဇ္ဇာဌာဝိ တောအုပ်ကြီးသို့ ရောက်သွားလေ၏။

တောအုပ်ကြီး အတွင်းမှ မီးရှူးမီးပန်းများ လွတ်သကဲ့သို့
ဖွားခနဲ ဖွားခနဲ တက်တက်လာသော အာရုံဆန်းကြောင့်
ခေတ္တ တန့်နား၍ ရှုစားမိသည်တွင် ထို ပြိတ္တာ မိသားစု၏
ဒုက္ခ မရှုမလှ ဖြစ်အပ်ကို မြင်လေသော် ကောင်းကင်မှ ဆင်း
သက်ခဲ့ပြီး ထို ပြိတ္တာ မိသားစုရှေ့၌ ရပ်လေ၏။ ပြိတ္တာ မိသားစု
တို့သည်လည်း အရှင်မောဂ္ဂလာန် တည်းဟူသော ထူးဆန်းသည့်
အာရုံကြောင့် တုန်တခိုက်ခိုက်နှင့် ရှိနေကြကုန်၏။ အရှင်
မောဂ္ဂလာန်သည် တစ်ဦးစီ - တစ်ဦးစီ ခံစားနေရသော ဒုက္ခ
ကို ကြည့်ပြီးလျှင် ဤသို့ မေးတော်မူလေ၏။

(မောဂ္ဂလာန်) ‘ပြိတ္တာတို့...၊ သင်တို့၏ အဖြစ်ကား
ဆိုးရွားလှဘိစွ၊ တစ်ယောက်က မိမိ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ဖွဲ့မီးနှင့်
တဖွားဖွား ကြဲနေ၏။ တစ်ယောက်က မိမိ ဦးခေါင်းကို
သံကင်းပုတ်နှင့် ထုနှက်နေ၏။ တစ်ဦးသော မာတုဂါမက မိမိ
ကျောကုန်းသားကို မိမိ လက်သည်းဖြင့် လှီး၍ လှီး၍ စား
နေ၏။ တစ်ဦးသော မာတုဂါမကလည်း မစင်တွေကို မြိန်ရေ
ရှက်ရေ စားနေချေ၏။ ဤသို့ မရှုမလှ ခံစားနေကြရသည်
များမှာ အဘယ် မကောင်းမှု၏ အကျိုးကြောင့်ပေနည်း’

ဤသို့ မေးသော အခါ မိသားစု လေးဦးတို့သည် သူ
 ဖြေနှိုး- ငါဖြေနှိုးနှင့် တစ်ယောက် မျက်နှာကို တစ်ယောက်
 ကြည့်ကာကြည့်ကာနှင့် ရှိနေကုန်၏။ ထိုနောက် ဇနီး ပြိတ္တာမ
 က တစ်ဦးချင်းကို ညွှန်ကာ ညွှန်ကာ ဤသို့ ဖြေရှာလေ၏။

(ပြိတ္တာမ) ‘အရှင်ဘုရား...၊ (သားကို ပြ၍) - မိမိ
 ဦးခေါင်းကို ခွဲနေသော ဤသူကား- လူဖြစ်စဉ်က မိခင်ကို
 ရိုက်နှက်သူပါဘုရား၊ (လင်ကို ပြ၍) - မိမိ ဦးခေါင်းကို
 ဖွဲ့မီးဖြင့် တဖွားဖွား ကြဲနေသော ဤသူကား လူဖြစ်စဉ်က
 ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲစွာ စပါးကို ဖွဲ့ထိုး၍ ရောင်းသော စပါး
 ကုန်သည်ပါဘုရား၊ (ချေးမကို ပြ၍) - မိမိ အသားကို မိမိ
 ပြန်၍ စားနေသော ဤသူမသည်ကား- ရှေး လူဖြစ်စဉ်အခါ
 စားဦးစားဖျားကို ခိုးငှက် စားပါလျက် ‘မစာ’ ဟု ဘူးကွယ်
 ကာ ကျိန်တယ် ပြောဆိုသူပါဘုရား’

ပြိတ္တာမသည် မိမိ၏ လင်- မိမိ၏ သား- မိမိ၏ ချေးမတို့
 ကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုများနှင့် အကျိုးဆက်များကို ဖော်ထုတ်
 လျှောက်ထားပြီး နောက်ဆုံးတွင်မူ မိမိအပြစ်နှင့် ခံစားနေ
 ရသော ဒုက္ခကို ဤသို့ လျှောက်ထားလေ၏။

(ပြိတ္တာမ) ‘အရှင်ဘုရား....! တပည့်တော်မသည် ရှေး
 လူဖြစ်စဉ်အခါက တစ်အိမ်လုံးကို စိုးမိုး ခြယ်လှယ်နိုင်သော
 အိမ်ရှင်မ ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ သူတစ်ပါးက တစ်စုံတစ်ရာကို လာ
 ရောက် တောင်းဆိုသည့်အခါ ရှိလျက်နှင့် မရှိ ဟု လိမ်လည်၍

အနည်းငယ်မျှ မပေးခဲ့ပါ။ အကယ်၍ ရှိလျက်နှင့် မရှိဟု လိမ်ပြောခဲ့ပါသော်- ဘဝတိုင်း၌ စားရန် အစာသည် မစင် ဖြစ်သွားပါစေသား ဟူ၍ ကျိန်ဆိုခဲ့မိသဖြင့် ယခု ဘဝတွင် မစင်ကို စားနေရသော ပြိတ္တာမ ဖြစ်လာပါရသည် ဘုရား’

ဤသို့ လျှောက်ထားနေသည်ကို လင်ပြိတ္တာ- သားပြိတ္တာ- ချေးမပြိတ္တာ တို့သည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ကြ၊ ငြိမ်၍သာ နားထောင် နေကြကုန်၏။ အရှင် မောဂ္ဂလာန်မှာ ပြိတ္တာတို့၏ ဆိုးရွားသော ပြစ်ချက်ကို ရှုရက်တော်မမူနိုင်သော်လည်း ဆေးလွန်နာကဲ့သို့ ဖြစ်နေသဖြင့် ကရုဏာတရားကိုသာ ပွား နေတော်မူ၏။ ပြိတ္တာမသည်လည်း အရှင် မောဂ္ဂလာန်အား—

(ပြိတ္တာမ) ‘အရှင်ဘုရား....! အကုသိုလ်ကံတို့ မည်သည် အကျိုးမပေးဘဲ မြုံနေသည် ဟူ၍ မရှိပါကုန်၊ အကျိုး မပေးဘဲ ပျောက်ကွယ် ပျက်စီးသွားခြင်းလည်း မရှိပါ။ တပည့်တော်မ သည် အကုသိုလ်ကံ၏ အကျိုးကြောင့် ပိုးလောက် တဖွားဖွား နှင့် မစင်ကို စားနေရပါ၏ဘုရား’

ဟု ထပ်မံ လျှောက်ထားပြန်၏။

+

+

+

[၄]

ပြိတ္တာမသည် အကြောင်း တိုက်ဆိုင်သည့် အခိုက်တွင် အထက်ပါ အတိုင်း အရှင် မောဂ္ဂလာန်အား မိမိတို့ မိသားစု၏ ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်ကို တင်လျှောက်လေ၏။ ထို အကြောင်းကို

အရှင် မောဂ္ဂလာန်က တပ်ဖွဲ့ မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်
ထားပြန်လေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထို ပြိတ္တာ မိသားစု၏ အကြောင်းကို
အတ္ထုပ္ပတ္တိ ပြု၍ ရောက်လာသော ပရိသတ်အား ဤ ပြိတ္တာ
မိသားစုတို့ကဲ့သို့ မဖြစ်စေရန် တရားဓမ္မ ပြု၍ ဟောကြားတော်
မူလေသော် ထို တရားသည် လူအပေါင်းတို့အား များစွာ
အကျိုး သက်ရောက်စေလေသတည်း။

[ဗုဒ္ဓ၏ - ဤ ဝတ္ထုမှာ ပေတာဝတ္ထု၊ အဋ္ဌကထာ ဂူဠဝဂ်
ဘုသပေတ ဝတ္ထုကို မြန်မာပြန်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်သည်။
အရှင် မဟာ မောဂ္ဂလာန်၏ ကိုယ်တွေ့လည်း ဖြစ်သည်။
‘ပြုလုပ် ကျူးလွန်ခဲ့ဖူးသော အကုသိုလ် ဒုစရိုက် ဟူသည်
မြဲနေသည် ဟူ၍ မရှိဘဲ တပ်နေနေ- တပ်ချိန်ချိန်တွင်
ယင်း ဒုစရိုက်၏ ဆိုးကျိုး ပေးမှုကို ကောက် ခံရမည်’မှာ
ဤ ဝတ္ထု၏ ရည်ရွယ် ဦးတည်ချက် ဖြစ်သည်။]

ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးကို ဆန္ဒ ပြကြသော ဆွေမျိုး ဟောင်း ပြိတ္တာများ

[၁]

လွန်ခဲ့သော ၉၂-ကမ္ဘာထက်၌ ကာသိ အမည်ရှိသော
ပြည် ရှိခဲ့၏။ ထိုပြည်၌ ဇယသေနမင်း မင်းပြု၏။ ဤမင်း၏
မိဖုရားကား သီရိမာတည်း။ ထိုသီရိမာ၏ ဝမ်း၌ ဖုဿ
ဘုရားအလောင်းတော် ပဋိသန္ဓေ နေ၍ လောကသုံးပါးတွင်
ဘုရား အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလာ၏။

ထိုအခါ ခမည်းတော် ဇယသေနမင်း၌ သားကို အကြောင်း
ပြု၍ အတ္တစွဲ စွဲကပ်လေသည်။

‘ငါ၏ သားတော်သည် မင်းစည်းစိမ်ကို စွန့်ခွာ
တောထွက်၍ ဘုရား ဖြစ်လာ၏။ ဘုရားသည် ငါ
ဘုရား သာတည်း။ တရားသည် ငါ့တရားတည်း။ သံဃာ
သည် ငါ့သံဃာတည်း’

ဟူ၍ ရတနာ သုံးပါးအား အခါခပ်သိမ်း မိမိ ချည်းသာ
လုပ်ကျွေး၏။ အခြား သူတို့အား လုပ်ကျွေးခွင့် မပေးချေ။
ခပ်သိမ်းကုန်သော သူတို့မှာ ရတနာသုံးရပ်အား ဆည်းကပ်ချင်

လုပ်ကျွေးချင် ကြလျက်နှင့် ပင် ဆည်းကပ်ခွင့်- လုပ်ကျွေးခွင့်
မရကြလေကုန်။

ဖုသမြတ်ဘုရား၌ အဘတူ အမိကဲ့ ညီတော် သုံးပါး ရှိ၏။
ထိုညီတော် သုံးပါးတို့သည် ရတနာသုံးရပ်အား ဆည်းကပ်
လုပ်ကျွေးခွင့် ရရှိရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဤသို့ အလေးအနက်
ဆွေးနွေးကုန်၏။

‘ဘုရားသခင်တို့မည်သည် သူခပ်သိမ်းတို့ အကျိုးငှာ ပွင့်
ထွန်းတော် မူလာကုန်၏။ တစ်ဦး တစ်ယောက်တည်း အတွက်
ပွင့်ထွန်းလာသည် မဟုတ်။ သို့ပါလျက် ငါတို့ ခမည်းတော်
ကား သူချည်း လက်ဝါးကြီးအုပ်၍ လုပ်ကျွေးနေ၏။ အခြား
သူတို့အား အခွင့်အရေး မပေးချေ။ ခမည်းတော်၏ ပြုမူချက်
သည် တရား မျှတခြင်း မရှိ၊ ဤအတိုင်းသာ ဆိုလျှင် ငါတို့
သည် ဘုရားသခင်ကိုလည်း ဆည်းကပ် လုပ်ကျွေးကြရတော့
မည် မဟုတ်။ သံဃာကိုလည်း ဆည်းကပ် လုပ်ကျွေးကြရ
တော့မည် မဟုတ်။ ငါတို့မှာ အခွင့်အရေး အားလုံး ဆုံးရှုံး
ကုန်လေပြီ။ ရတနာ သုံးရပ်ကို ဆည်းကပ် လုပ်ကျွေးခွင့်
ရရာ ရကြောင်း နည်းလမ်းကောင်းကို ငါတို့ ရှာသင့်ပြီ-

— ဥပါယ်တံမျဉ် တစ်ခုခု ဖန်တီးလျှင် ကောင်းမည် —

— မည်သို့ ဖန်တီးမည်နည်း-

— ပစ္စန္တရစ် အရပ်မှာ သူပုန်ထနေပါသည် ဟု ခမည်းတော်
အား လျှောက်ထားရလျှင် မကောင်းပေဘူးလား-

— ဆိုပါဦး....လျှောက်ထားပါပြီ—တဲ့—

— သူပုန် နှိမ်နင်းရန် ခမည်းတော်က ငါတို့ကို စေလွှတ်မည်၊ ငါတို့ ပစ္စန္တရစ်သို့ ထွက်ကြမည်၊ ပြန်လာကြပြီး သူပုန်များကို ခြေမှုန်း သုတ်သင်ပြီးသဖြင့် ငြိမ်ဝပ် ပိပြားလျက်ရှိကြောင်း ခမည်းတော်ကို လျှောက်ထားသော် ခမည်းတော်က ငါတို့အား ဆုလာဘ် သနားတော်မူမည်၊ အဲဒါကို အကြောင်းပြုပြီး ငါတို့ ဆုံးရှုံးနေရတဲ့ အခွင့်အရေးကို ရအောင် ယူကြမည်ပေါ့’

အထက်ပါ ဆွေးနွေးချက်ကို သဘောတူ လက်ခံကြပြီးနောက် ‘ပစ္စန္တရစ်၌ သူပုန်ထနေကြောင်း’ လျှောက်ကုန်လေ၏။ သားတော်များ၏ ပရိယာယ်ကို မသိသော ခမည်းတော် မင်းကြီးမှာ သားတော်များ ထောင်ထားသော ပိုက်ကုန်တိုင်း၌ လည်စင်း၍ မိလေ၏။

သူပုန်ကို နှိမ်နင်းရန် အတွက် သားတော်များအား တပ်ထွက်စေလေ၏။ သားတော်တို့လည်း ပစ္စန္တရစ်သို့ သွားရောက်ကြပြီးနောက် ‘သူပုန်တို့ကို အမြစ်မှ ပြုတ်အောင် သုတ်သင်ပြီးစီးခဲ့ပါကြောင်း’ တင်လျှောက်ကြလေသော် ခမည်းတော် မင်းကြီးသည် လွန်စွာ အားရတော်မူသဖြင့်—

‘သားတော်တို့....ကောင်းလေစွ-ကောင်းလေစွ၊ အမောင်တို့အား ထိုက်ထိုက်ဘန်တန် ဆုလာဘ်များကို ချီးမြှင့်ပါအံ့၊ လိုအပ်သောဆုကို တောင်းကြကုန်လော့...’

ဤစကားသည် သားတော် သုံးပါး ကြားချင်သော စကား - မျှော်လင့် စောင့်ကြိုနေသော စကား ဖြစ်၍ ဤသို့ လျှောက်တင်ကြကုန်သတည်း။

‘ဆုတော်များ ချီးမြှင့် ပေးသနားသည်ကို များစွာ ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်ရပါသည် ခမည်းတော်....။ သားတော် များ အနေဖြင့် ဘုရားသခင်အား လုပ်ကျွေးလိုပါကုန်သည်’ ထိုဆုကို ချီးမြှင့်တော်မူပါဘုရား’

ဤ စကားကို ကြားသော် ခမည်းတော် မင်းကြီးသည် နားခါးဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ကြီး ခါနေ၏။

‘သည်ဟာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး သားတော်တို့....။ သည် အခွင့်ကို ထားပြီး အခြား ဆုကိုသာ တောင်းပါကုန်လော့’

‘ဤဆုမှ တစ်ပါး အခြား မည်သည့်ဆုကိုမျှ အလိုမရှိ ကြောင်းပါ ဘုရား’

ဤတွင် ခမည်းတော်သည် စိတ်အိုက်သွားသဖြင့် ‘ဟင်း’ ခနဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်လေ၏။ တိုင်းပြည် ရန်စွယ် အန္တရာယ်ကို သုတ်သင်သူများ ဖြစ်ခြင်း - မိမိ ကိုယ်တိုင် နှုတ် မြှောက်၍ ‘လိုရာဆုကို တောင်းကြ’ ဟု ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းတို့ကြောင့် မပေးရခက် - ပေးရခက် - ချီ ဘုံ ချတုံ ဖြစ်နေ၏။ အသန်ကြာ အောင် စဉ်းစားပြီးမှ....

‘သားတော်တို့၊ သို့ဖြစ်ဘိသော် သည်လို လုပ်ကြ၊ အခါ ခပ်သိမ်း လုပ်ကျွေးခွင့်ကိုတော့ ငါ မပေးနိုင်၊ အချိန်ကာလ အပိုင်းအခြားနှင့် လုပ်ကျွေးကြ’

၁၁၆ ဗုဒ္ဓဇောတ် ကိုယ်တွေ တစ္ဆေဝတ္ထု ညွှန်ပေါင်း

ဟု မိန့်တော်မူလေသော် ‘(၇)နှစ် လုပ်ကျွေးခွင့် ပေးပါ’
ဟု သားတော်တို့က တောင်းဆိုကြကုန်လေ၏။

ဤသည်ကိုလည်း ခွင့်မပေး၊ ဘမည်းတော်က ခေါင်း
ခါ၏၊ ခြောက်နှစ်— ငါးနှစ်— လေးနှစ်— သုံးနှစ်— နှစ်နှစ်—
တစ်နှစ်— ခုနစ်လ— ခြောက်လ— ငါးလ— လေးလကိုလည်း ခွင့်
မပေး၊ ဦးခေါင်းကိုသာ တွင်တွင် ခါနေသဖြင့် သားတော်
များမှာ စိတ်မရှည်နိုင် ဖြစ်လာကုန်၏။

‘ခမည်းတော်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ တောင်းပါ ဆို၍ တောင်း
သော်လည်း ခမည်းတော်က မပေးပါ၊ ခမည်းတော်၏စကား
ကို ပြန်လည် စဉ်းစားတော်မူပါဘုရား’

ဤသို့ လျှောက်ထားကြလေသော်—

‘ကဲ....ဒါဖြင့်ယင် သုံးလ ယူကြ၊ သုံးလ လုပ်ကျွေးကြ’

ဟူ၍ မပေးချင့် ပေးချင့်နှင့် သားတော်များအား သုံးလ
လုပ်ကျွေးခွင့် ပေးလိုက်ရလေ၏။

+

+

+

[၂]

သားတော် သုံးပါးသည် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဘုရား
ကျောင်းတော်သို့ လျင်မြန်စွာ သွားကြကုန်၏၊ လက်အုပ်မိုး၍
ရွှံ့သေစွာ ပန်လျှောက်ကြကုန်၏။

‘ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား.... ဘုရား အမှူးပြု
သော သံဃာတော်များအား ဝါတွင်း သုံးလ ပတ်လုံး ဘုရား
တပည့်တော်တို့ လုပ်ကျွေးလိုပါကုန်၏။ တပည့်တော်များ
နေထိုင်သည့် ကျေးလက် ဇနပုဒ်မှာ သုံးလ ပတ်လုံး ဝါကပ်
တော်မူပါဘုရား’

ဟူ၍ လျှောက်ထားချက်ကို ငြိမ်သက်စွာ နေခြင်းဖြင့်
ဘုရားသခင် လက်ခံတော်မူလေပြီတည်း။

မင်းသားတို့လည်း ဘုရားကျောင်းတော်မှ ပြန်လာခဲ့ပြီး
ဇနပုဒ်သို့ တစ်ဖန် လွှတ်၍-

‘တို့ဇနပုဒ်၌ သုံးလ ပတ်လုံး ဘုရားသခင် ဝါဆိုတော်
မူမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ရတနာ သုံးရပ်ကို ဆည်းကပ်လှုပ်ကျွေး
ခွင့် ရပြီ ဖြစ်၍ စီရင်သင့်သမျှတို့ကို အမြန်ဆုံး ပြီးအောင်
ပြင်ဆင်ကြစေလိုကြောင်း’

စာ၌ စုံလင်စွာ ရေးသား ဖော်ပြ၍ ပေးလိုက်၏။

ကျောင်း ဆောက်ခြင်း - နေရာ ထိုင်ခင်း သန့်ရှင်းခြင်း
စသော ပြုဖွယ်ကိစ္စ အားလုံး ပြီးစီးလေသော အခါ ထို
မင်းသား သုံးယောက်တို့သည် တူညီဝတ်စုံ သစ်ခေါက်ဆိုး
အညိုရောင် အထည်များကို ဝတ်ဆင်ကြပြီးလျှင် ဘုရား အမှူး
ရှိသော သံဃာတော်များအား ဇနပုဒ်သို့ ပင့်၍ ကျောင်း
တော်ကို လှူဒါန်း နှင်းအပ်လေ၏။ ဝေယျာဝစ္စ အလုပ်သမား

၁၁၀ ဗုဒ္ဓဇောတ် ကိုယ်တွေ တစ္ဆေဝတ္ထု ညွှန်ပေါင်း

ပေါင်း တစ်ထောင်ဖြင့် ဘုရား အနွှေးရှိသော သံဃာတော်
များအား ရိုသေစွာ နေ့စဉ် လုပ်ကျွေးကြကုန်လေ၏။

ထိုမင်းသားတို့၏ ဘဏ္ဍာစိုးမှာ သူကြွယ် တစ်ဦး၏ သား
ဖြစ်၏။ သူ့မှာ မယား ရှိ၏။ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက်လုံး
ရတနာသုံးပါးအား လှိုက်လှဲစွာ ကြည်ညိုကြ၏။ ရိုသေစွာ
လုပ်ကျွေးကြ၏။ ဇနပုဒ်၌ နေကုန်သော ဂေါပက လူကြီးတို့
သည် ထိုဘဏ္ဍာစိုးကို ခေါ်၍ ရွာခံ လူပေါင်း တစ်သောင်း
တစ်ထောင်တို့နှင့် အတူ တကွ ဒါန ကုသိုလ်ကို ဥဒဟို
ပွားများ အားထုတ် ပြုလုပ်စေ၏။

ထို ဗုဒ္ဓဝေယျာဝစ္စ ဓမ္မဝေယျာဝစ္စ သံဃာဝေယျာဝစ္စ
ဆောင်ရွက်နေကြသူတို့ အထဲတွင်-

- စေတနာဖြူဖြူ ဆောင်ရွက်သူများ ရှိသကဲ့သို့
- စိတ်ထားမမှန် အကျင့်ဖောက်ပြန်သူများလည်း ပါ၏။
- ထိုသူများသည် ဘုရား အတွက် - တရား အတွက် -
သံဃာအတွက် - ရွယ်စူး လှူဒါန်းတားသော သံသိက
ပစ္စည်းများကို အကျင့်ဖောက်ဖျက် ကိုယ်ကျိုးအတွက်
တိတ်တခိုး အသုံးပြုနေကြကုန်လေ၏။
- သံဃာတော်များ၏ စားဦး စားဖျားကိုလည်း ခိုးဝှက်
စားသောက်ကြကုန်လေ၏။

— ဆွမ်းတုဉ်းပေးရန် တည်ဆောက်ထားသော ဆွမ်းစား
ကျောင်း-ဆွမ်းစားစရပ်တို့ကိုလည်း မီးရှို့ ဖျက်ဆီး
ပစ်ကြလေ၏။

ဤသို့ အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်သုများလည်း ပါရှိကုန်၏။

သီတင်းကျွတ်လေပြီ၊ ပဝါရဏာ ပွဲလည်း ပြီးလေပြီ၊
မင်းသား ညီနောင် သုံးပါးတို့ ရတနာသုံးပါး ဆည်းကပ်
လုပ်ကျွေးခွင့် သုံးလ သတ်မှတ်ချက်လည်း စေ့ရောက်သွား
လေပြီ။

ထို့ကြောင့် မင်းသား ညီနောင်တို့သည် ဘုရား အမှု
ရှိသော သံဃာတော်များကို ခမည်းတော် စိုးစံရာ နေပြည်
တော်သို့ ပင့်ဆောင်ခဲ့ကြကုန်လေ၏။

+

+

+

[၃]

အချိန် ကာလ တည်းဟူသော ဘီလူး၏ မျှဝါး စား
သောက်ချက် အောက်တွင် နေ့ ရက် အချိန် ပြက္ခဒိန်တို့သည်
တရှိန်ရှိန် ချုပ်ဆုံး ကွယ်ပျောက်ကုန်လေရကား ဖုဿဘုရား
သခင်မှ အစ ခန္ဓာငါးပါးဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော ဇယ
သေနမင်းကြီး နှင့် သီရိမာ မိဖုရားကြီးတို့သည်လည်းကောင်း-
ဘဏ္ဍာစိုး ဇနီး မောင်နှံတို့သည်လည်းကောင်း-ဂေါပကလူကြီး
များနှင့် တကွ ဝေယျာဝစ္စဆောင်ရွက်သူတို့သည်လည်းကောင်း

သင်္ခါရနိုင်ငံ မလွန်ဆန်နိုင်ဘဲ ချုပ်ဆုံး ကွယ်ပျောက် ကုန်လေ၏။

- မိမိတို့ ပြုခဲ့သော ကံအလျောက် စေတနာဖြူဖြူ နှင့် လှူဒါန်းသူတို့သည် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကုန်လေ၏။
- သံဃိက ပစ္စည်းများကို အလွဲအသုံးပြု၍ ကိုယ်ကျိုးအတွက် သုံးစားသူများ- သံဃာတော်များ၏ စားဦးစားဖျားကို စားသောက်ကြသူများ- ဆွမ်းစားကျောင်းနှင့် ဆွမ်းစားစုရပ်များကို မီးရှို့ ဖျက်ဆီးသူများသည် ငရဲသို့ လားကုန်လေ၏။

ဤသို့လျှင် သုခရိုက်သမားနှင့် ဒုခရိုက်သမားတို့သည် မိမိတို့၏ ကံအလျောက် နတ်ပြည်တစ်ခုမှ နတ်ပြည်တစ်ခုသို့ လည်းကောင်း - ငရဲတစ်ထပ်မှ ငရဲတစ်ထပ်သို့ လည်းကောင်း ချားရဟတ်ပမာအစဉ်မပြတ်လည်ပတ်နေစဉ်မှာပင် ၉၂-ကမ္ဘာဟူသော ကာလတို့ လွန်ကုန်လေသတည်း။

+

+

+

[၄]

ဤသို့အားဖြင့် ဤကမ္ဘာမှာပင် ကဿပဘုရားသခင် ပွင့်ထွန်းတော်မူလာ၏။ ထို ကဿပဘုရားသခင် လက်ထက်တော် တိုင်အောင်ပင် တစ်ချိန်သော အခါက ရန်ငြိုးဖွဲ့သူ-

အချင်းချင်း မနာလိုသူတို့သည် ပြိတ္တာ အဖြစ်မှ မလွတ်သေး
ဘဲ ဆင်းရဲ ကြီးစွာ ခံနေကြရဆဲ ပင် ဖြစ်နေကုန်၏။

သို့သော်လည်း ၎င်းတို့၏ ဆွေမျိုး ဉာတိ သုခရိုက် ပုဂ္ဂိုလ်
တို့သည် ပြိတ္တာ ဖြစ်နေကြသော မိမိတို့ ဆွေမျိုးများအား
ပြိတ္တာဘဝမှ လွတ်မြောက်စေခြင်းငှာ အလှူဒါန ပြု၍ အမျှ
ပေးဝေကြလေရာ ထိုပြိတ္တာတို့သည် ရည်မှန်း ပေးကမ်းသော
ကုသိုလ်၏ အဖို့ဘာဂကို ရကြကုန်သည် ဖြစ်၍ ပြိတ္တာဘဝမှ
လွတ်မြောက် ချမ်းသာကုန်လေ၏။ ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ကို
ခံစားကြရလေ၏။

ထိုအခါ သံသိကပစ္စည်းကို ကိုယ်ကျိုး အတွက် အလွဲသုံး
စား ပြုသူများ- သံသာတော်များ၏ စားဦး စားဖျားကို
စားသောက်ကြသူများနှင့် ဆွမ်းစားစရပ် ဆွမ်းစားကျောင်း
များကို မီးရှို့ ဖျက်ဆီးကြသူတို့သည် မိမိ၏ ရှေ့တွင် ပြိတ္တာ
ဘဝမှ လွတ်မြောက်သွားသူများကို မြင်ရလေသော် သူတို့
လည်း လွတ်မြောက်လိုသောကြောင့် ကဿပဘုရားသခင်ထံ
ချဉ်းကပ်၍-

‘အရှင်ဘုရား....၊ တပည့်တော်တို့သည် ဤကဲ့သို့သော
စည်းစိမ် ချမ်းသာမျိုးကို ရရှိနိုင်ပါကုန်သလော’

ဟူ၍ မေးလျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုမေးခွန်း အတွက် ကဿပ
ဘုရားသခင်က ဤသို့ အဖြေစကား မြှန်ကြားတော်မူသည်။

‘အချင်းတို့...၊ ဤဘဝ၌ သင်တို့ မရနိုင်ကုန်၊ နောင်သော အခါ ဂေါတမ ဟူသော အမည်ဖြင့် တစ်ဆူသော ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူလတ္တံ့ ၊ ထိုဘုရားသခင် လက်ထက်၌ ဗိမ္ဗိသာရဘုရင် ဟူ၍ ရှိလတ္တံ့ ၊ ထိုဘုရင်ကား လွန်ခဲ့သော ၉၂- ကမ္ဘာထက် သင်တို့၏ဆွေမျိုး ဖြစ်ခဲ့ပေသည် ၊ ထိုမင်းသည် သင်တို့အား ရည်မှန်း၍ အလှူဒါန ပြုလတ္တံ့ ၊ ကောင်းမှု၏ အဖို့ဘာဂကို သင်တို့အား အမျှဝေလတ္တံ့ ၊ ထိုအခါ သင်တို့သည် ပြိတ္တာဝဋ် ပြိတ္တာဘဝမှ လွတ်မြောက်ကုန်လတ္တံ့’ ။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသည် ရှိသော် ၉၂-ကမ္ဘာပတ်လုံး ဇတ်မုတ် နေကြသော ထိုပြိတ္တာတို့သည် ‘နက်ဖန်၌ပင် ပြိတ္တာ ဘဝမှ လွတ်မြောက်ပြီး အစားအစာ စားသောက်ရတော့ မည်’ ကဲ့သို့ မှတ်ထင်ကာ ဂေါတမ ရှင်တော် မြတ်ဘုရားကို မျှော်လင့်ချက် ကြီးစွာဖြင့် စောင့်ကြိုနေကြကုန်လေ၏။

+

+

+

[၅]

ထိုနောက် ကဿပဘုရား နှင့် ဂေါတမ ရှင်တော်မြတ် ဘုရား- ဘုရားနှစ်ဆူတို့၏ စပ်ကြား ရှည်လျားသော အချိန် ကာလကို ကုန်လွန်၍ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားသည် လောက သုံးပါး၌ ထင်ရှား ပွင့်လာလေပြီ။

ဂေါတမဘုရားသခင် လက်ထက်တော်တွင်—

- ဖုသဘုရား၏ ဖတူ ငိုကွဲ ညီနောင်သုံးယောက်တို့သည် နတ်သက်ကြွ၍ ယောက်ျားပေါင်း တစ်ထောင်နှင့် တကွ ရာဇဂြိုဟ်တွင် ပုဏ္ဏားမျိုး၌ လူ ဖြစ်လာကြ၏။ ရဟန်းပြုကြ၍ ဂယာသီသ အရပ်၌ သုံးယောက်သော ဆံကျစ်ရသေ့တို့ ဖြစ်လာကုန်၏။
- ဇနပုင်၌ နေစဉ်က အလှူဒါနမှုတွင် ထထ ကြကြ လုပ်ကိုင်ခဲ့သော အကျိုးဆောင် ယောက်ျားကား- ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ဖြစ်လာ၏။
- ထိုစဉ်က ဘဏ္ဍာစိုးကား ယခုအခါ ဝိသုဒ္ဓိ သေဌေး ဖြစ်လာ၏။
- ၎င်း၏ ဇနီးသည်ကား မွေဒိန္နာ ဟူသော အမည်ဖြင့် သေဌေးသမီး ဖြစ်လာ၏။

ထိုအခါ ဖုသဘုရားသခင် လက်ထက်က သံဃိကပစ္စည်း ကို အလွဲသုံးစား ပြုခဲ့သော ဒုစရိုက်မှု- သံဃာတော်များ၏ စားဦး စားဖျားကို စားသောက်ကြသော ဒုစရိုက်မှုများ ကြောင့် ဆင်းရဲကြီးစွာ ခံစားနေကြရသော ပြိတ္တာတို့သည် ဂေါတမဘုရားရှင် ပွင့်လာပြီ ဖြစ်၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ အလှူပွဲကိုသာ အားခဲ၍ တမျှော်မျှော်နှင့် ရှိနေကြကုန်၏။

[၆]

အခါတစ်ပါး၌ကား ထိုပြိတ္တာတို့သည် အထူး ရှင်မြူးနေကြကုန်၏။ အကြောင်းသော်ကား ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော် အရှင်မြတ်များကို ပင့်၍ နန်းတော်၌ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးသောကြောင့် ‘ငါတို့အား အမျှပေးဝေလိမ့်မည်’ ဟူ၍ မျှော်လင့်ချက်ကြီးများဖြင့် ပျော်ရွှင်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

သို့သော်....သုတို့ မျှော်လင့်သည့် အတိုင်း ဖြစ်မလာ၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ထိုအချိန်တွင် ဘုရားသခင် သီတင်းသုံးတော်မူရန် ကျောင်းတော်တည်ဆောက်ရေး၌သာ အလေးပေးကာ အတွေးလွန်ချိန် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

‘ဘယ် နေရာမှာ ကျောင်း ဆောက်လျှင် ကောင်းလေမည်လဲ’

ဤသို့သာလျှင် ကျောင်းတော် ဆောက်လုပ်ရေး၌ အာရုံစောနေသောကြောင့် ဆွမ်းအလှူပွဲကြီး ပြီးသော်လည်း ထိုအလှူဒါနကို တစ်စုံတစ်ဦးအား ရွယ်စူးလျက် အမျှပေးဝေခြင်း မပြုမိချေ။ ထို့ကြောင့် ပြိတ္တာတို့သည် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းကုန်ကြလေ၏။

အချိန်မှာ အကာလ ညအခါ ဖြစ်၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် သလ္လန္တိ ညောင်စောင်းထက်တွင် မပျော်တစ်ချက် ပျော်တစ်ချက်နှင့် စက်တော်ခေါ်နေစဉ် ကျယ်လောင် စူးရှစွာ

အော်လိုက်သော ကြောက်မက်ဖွယ် အသံကြီးကြောင့် မင်းကြီးသည် လန့်သွား၏။ ဆက်၍ စက်တော် မခေါ်ရဲတော့ချေ။

‘ဘုရား... ဘုရား.... သံပြာဆိုးကြီးနဲ့ ငါ့အား အဘယ်သို့သော ဆိုးကျိုး ပေးမည် မသိ’

ယင်းသို့ တွေးရင်း တောရင်းနှင့်ပင် အရုဏ်ကျင်း၍ လင်းရောင်ခြည်များပင် သန်းလာလေပြီ။

နံနက်လင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ဆောလျင်စွာ ဘုရားကျောင်းတော်သို့ ပြေးသွားလေ၏။ ရောက်လျှင် ဘုရားသခင်အား မောကြီး ပန်းကြီး လေသံဖြင့် ဤသို့ လျှောက်ထားပါလေ၏။

‘ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား....၊ ညက တပည့်တော် စက်တော်ခေါ်နေဆဲတွင် တစ်ခဲနက် ကြောက်မက်ဖွယ် အသံကြီးကို ကြားရပါသည်။ ဤအသံနိမိတ်ကြောင့် ထိတ်လန့်နေပါ၏။ မည်သို့ ဖြစ်လာနိုင်ပါသနည်းဘုရား’

ဤသို့ လျှောက်ထားလေသော် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်က အောက်ပါအတိုင်း မြှောက်ကြားတော်မူ၏။

‘မြတ်သောမင်းကြီး....၊ ထိတ်လန့်ခြင်း မဖြစ်လင့်၊ သင့်အား မည်သည့် မကောင်းကျိုးမျှ ပေးလာမည် မဟုတ်၊ ထိုအသံဆိုးကြီးကို အခြားသော အကြောင်းကြောင့် သင်ကြားရသည် မဟုတ်၊ ထိုအသံကား သင်၏ ဆွေမျိုးတို့၏ အသံများ ဖြစ်ပေ၏’

‘ဘုရား... တပည့်တော်၏... ဆွေမျိုးများအသံ...’

‘မှန်ပေ၏၊ ရှေးဘဝဟောင်းက သင်၏ ဆွေမျိုးတို့သည် ပြိတ္တာ ဖြစ်လျက်ရှိကုန်၏၊ ဘုရား နှစ်ဆူတို့၏ ကြားကာလ ပတ်လုံး သင်မင်းကြီးကိုသာ သူတို့ တောင့်တနေကုန်၏။ “မင်းကြီးသည် ဘုရားသခင်အား အလှူပေး၍ ငါတို့အား အမျှဝေပေလတ္တံ့” ဟူ၍ မျှော်လင့်နေကြကုန်၏၊ ယမန်နေ့က သင်မင်းကြီး အလှူပေးသဖြင့် “ငါတို့ အမျှရကြတော့မှာပဲ” ဟူ၍ သူတို့ အားထား မျှော်လင့်နေကြကုန်၏၊ သို့သော် အသင် မင်းကြီးက အမျှဝေခြင်း မပြုလေသည့် အတွက် အားပျက် ဆုတ်ယုတ် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသွားကြကုန်၏၊ ထို့ကြောင့်— ကြောက်မက်ဖွယ်သော အသံကြီးဖြင့် သူတို့ ဟစ်အော်ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်၊ ဟစ်အော်ကာ ဆန္ဒပြကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်’

‘အရှင်ဘုရား...၊ ယခု ပေးသော် သူတို့ ရနိုင်ပါမည်လား ဘုရား’

‘ရနိုင်ပေ၏ ဒကာတော်’

‘ဤသို့ ရမည်ဆိုပါက မြတ်စွာဘုရား အပူးရှိသော သံဃာ တော်များအား တပည့်တော် ပင့်ဖိတ်ပါ၏၊ ယနေ့ နံနက် ပင် တပည့်တော်၏ နန်းတော်သို့ ဆွမ်းအလှူခံ ကြွတော်မူပါ ဘုရား’

[၇]

ထိုနေ့ နံနက် အချိန်တွင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ နန်းတော်၌ သင်္ကန်းရောင်ဘို့ဖြင့် ဝါထိန်နေ၏။ ဆွမ်းအလှူပွဲ ရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ ဆွေမျိုး ဉာတိဟောင်း ဖြစ်သော ပြိတ္တာတို့သည် ‘ဤ အလှူပွဲမှာဖြင့် ငါတို့ အမျှ ရတန်ကောင်း ပါရဲ့’ ဟူ၍ နန်းတော် နံရံတံခါး၏ ပြင်ဘက် အရပ်တို့၌ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ရပ်တည်လျက် အမျှ ဝေသံကို ခေါင့်ကြို နေကြကုန်လေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် အကြင်သို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့် ဖန်ဆင်းအပ်သည် ရှိသော် ထို ပြိတ္တာ အားလုံးတို့သည် ဗိမ္ဗိ-
သာရမင်းအား ထင်မြင်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ထို ထင်မြင်
ခြင်းသို့ ရောက်နိုင်သည့် အခြင်းအရာအားဖြင့် ဖန်ဆင်းတော်
မူ၏။

ထိုအချိန်၌ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ဘုရားသခင် ရှေ့၌ ရေစက်ခွက်ကို ကိုင်လျက် ရှိ၏။ ပြိတ္တာတို့သည်လည်း နံရံ
တစ်ဖက်မှ မင်းကြီးအား စူးစိုက်စွာ ကြည့်နေကြကုန်၏။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ဆွေမျိုးဟောင်း ပြိတ္တာတို့၏ စားရမဲ့- ငတ်ရမဲ့ ဘဝဆိုးကို မျက်စိနှင့် တပ်အပ်သေချာ နှီးကပ်စွာ မြင်တွေ့နေရသဖြင့် ‘ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေခြင်း’ ဟု

များစွာ ကရုဏာ သက်မိလေ၏။ များစွာလည်း သံဝေဂ
ဖြစ်မိလေ၏။ ထို့နောက် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ရေစက်
ခွက်ကို ကိုင်ကာ ရေစက် သွန်းလေ၏။

‘ဤကောင်းမှု အဖို့ဘာဂသည်
ငါ၏ ဆွေမျိုးတို့အား
အမျှ ရကြပါစေသတည်း’

ယင်းကဲ့သို့ ဆွေညီတိဟောင်း ပြိတ္တာအပေါင်းတို့အား
ရည်ညွှန်း၍ ရေစက်သွန်းချ အမျှ ပေးဝေလိုက်သောခဏ၌
ထို ပြိတ္တာတို့အား—

- ကြာမျိုးငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော လေးထောင့်ကန်
ကြီးတို့ ဖြစ်လာကုန်လေ၏။
- ထို ကန်ရေကို သောက်သုံးရခြင်း အားဖြင့် အားအင်
ကုန်ခန်း ပင်ပန်းခြင်း ပြေပျောက်ကာ နှလုံး စိတ်ဝမ်း
ချမ်းမြေ့လာကုန်၏။
- အဆင်းမှလည်း ရွှေကဲ့သို့ ဝင်းလာကုန်၏။
- ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို လှ၍ အမျှ ပေးဝေသောအခါ
ပြိတ္တာတို့အား နတ်၌ ဖြစ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်တို့
ဖြစ်လာကုန်၏။
- အထည်အဝတ်ကို လှ၍ အမျှပေးသောအခါ နတ်၌
ဖြစ်သော အဝတ် ပုဆိုးတို့ ဖြစ်လာကုန်၏။

ယင်းကဲ့သို့ မိမိ ရည်ညွှန်း၍ ပေးဝေသော အမျှကို ရရှိ၍ ပြိတ္တာတို့အား နတ်၌ဖြစ်သော အစားအစာ- အဝတ်ပုဆိုးများ ရရှိကြောင်းကို ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ကိုယ်တိုင် မြင်ရလေအောင် ဘုရားသခင်ကလည်း တန်ခိုးဖြင့် ပြတော်မူ၏။ ထိုအရာ အား လုံးကို မြင်ရလျှင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား များစွာ ဝမ်းမြေ့စက် ရှင်လန်း အားရခြင်း ဖြစ်မိလေ၏။

မြတ်စွာဘုရား သည် ဆွမ်း ဘုန်း ပေး ပြီး သော အခါ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးအား အနုမောဒနာ ဖြစ်ရခြင်း အကျိုးငှာ ပြိတ္တာနှင့် ပတ်သက်၍ သိအပ်- သိထိုက်သော ‘ပြိတ္တာ အကြောင်း သိကောင်းစရာ’ ဤ ‘တိရောကုဋ္ဌ ပေတဝတ္ထု’ ဒေသနာကို ဟောကြားတော်မူသတည်း။

+

+

+

[၈]

[နှုတ်ချက် - ဤ တိရောကုဋ္ဌဝတ္ထုမှာ- စကားပြေ မဟုတ်- ဂါထာ ဖြစ်၏။ ဂါထာဖြင့် ဟောသော ဝတ္ထု ဖြစ်၏။ ဂါထာပေါင်း ၁၂ ဂါထာ ရှိ၏။ ယင်း ၁၂ ဂါထာဖြင့် (က) ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှု ဆင်းရဲကို အမြဲ နှိပ်စက် ခံနေရရှာသော ပြိတ္တာတို့၏ ဘဝအနေအထား၊ (ခ) လူ့ပြည်က ဆွေမျိုးများ၏ အမျှဝေသံကို အားကိုးတကြီး ဖြင့် သာဓုခေါ်ရန် စောင့်မျှော်နေကြရှာသော ပြိတ္တာ တို့၏ စိတ်နေ သဘောထား၊ (ဂ) လူသားနှင့် ပြိတ္တာ တို့၏ ပုံမှန် ဆက်ဆံရေး၊ (ဃ) ပြိတ္တာတို့ အတွက်

အကျိုး ခံစားရအောင် အလှူဒါန- လှူနည်း လှူဟန်၊
(င) အကယ်၍ မိမိ ရည်စူးသော ပြိတ္တာ မရှိခဲ့သော် ယင်း
အလှူဒါန၏ အဖို့ ဘာကို အခြားရရှိနိုင်သော ပြိတ္တာ ရှိ-
မရှိ စသော ပြိတ္တာ အကြောင်း သိကောင်းစရာများကို
ဂါထာ တစ်ပုဒ်စီ- တစ်ပုဒ်စီဖြင့် ကဏ္ဍ ခြား၍ ခြား၍
တစ်သန့်စီ ဟောကြားထားခြင်းဖြစ်၏။]

ယင်း ၁၂ ဂါထာတို့တွင် ပထမဂါထာ၌ ပြိတ္တာတို့၏
မလှမပ အဖြစ်ဆိုးလှသော စက်ဆုပ်ဖွယ် ဘဝနှင့် လူဖြစ်စဉ်
က မိမိ စိုးပိုင်ခဲ့သော အိမ်- မိဘ ဆွေမျိုး ဉာဏကာ တို့၏
အိမ်ပင် ဖြစ်စေကာမူ သူတို့သည် အိမ်တွင်းသို့ မဝင်နိုင်ကြဘဲ
အပြင်၌ ရပ်တည်နေကြရသော ပြိတ္တာတို့၏ ရင်နှင့်စရာ ဘဝ
ဆိုးကို ဤသို့ ဟောကြားတော်မူ၏။

၁။ ‘ မင်းမြတ် ...၊ မှတ်သား နာယူတိလော့...၊ အတိတ်
ဘဝဟောင်းက သင်၏ ဆွေမျိုး ပြိတ္တာတို့သည် သင်၏
နန်းတော် သို့ ယခု ရောက် ရှိ လျက် နေ ကြ ကုန် ၏၊
ကိုယ့်အိမ်- ကိုယ့်ဂေဟာ ဟူသော အမှတ်ဖြင့် လာကြကုန်
၏၊ သို့သော် အတွင်းသို့ မဝင်နိုင်ကြသဖြင့် ဆီးကာထား
သော နံရံ၏ ပြင်ဘက်- တံတိုင်း ပြင်ဘက်- ဝင်းထရံ
ခြံစည်းရိုးတို့၌သာ ရပ်လျက် တည်ရရှာကုန်၏ ’

ဤ ပထမ ဂါထာဖြင့် ပြိတ္တာတို့၏ အနေ ဆင်းရဲမှုကို
ပြတော်မူပြီးနောက် ပြိတ္တာတို့၏ စားရမဲ့-သောက်ရမဲ့ အစား
ဆင်းရဲမှုကို ဒုတိယ ဂါထာဖြင့် ဤသို့ ပြတော်မူ၏။

၂။ ‘မင်းမြတ်....၊ ခဲဖွယ်ဘောဇဉ် ချိုချဉ်ရသာ စသော စားဖွယ် သောက်ရာ များစွာပင် ရှိပါသော်ငြားလည်း ထိုသူတို့ ရှေး ဘဝက ပြုခဲ့လုပ်ခဲ့သော ဒုစရိုက်မှု အကုသိုလ်ကံက-ဟန့်တားထားသော အကြောင်းကြောင့် ထို ပြိတ္တာတို့အား တစ်စုံတစ်ယောက်သော ဆွေမျိုး သား ချင်းကမျှ “အမျှ အတန်း ပေးဝေရ စကောင်းမှန်း— အမျှအတန်းဝေရကောင်းစေ” ဟူ၍ သတိ မရကြ’။

ဒုတိယ ဂါထာဖြင့် အကုသိုလ်ကံ အကြောင်းကြောင့် ပြိတ္တာတို့၏ စားရမဲ့- သောက်ရမဲ့ အစား ဆင်းရဲပုံကို ပြတော်မူပြီး ဤ တတိယဂါထာဖြင့် စားရမဲ့- သောက်ရမဲ့ အတိဒုက္ခ ရောက်နေကုန်သော ပြိတ္တာတို့အား ရည်မှန်း၍ လှူဒါန်းသော ဗိမ္ဗိသာရမင်းအား ဤသို့ ချီးကျူးတော်မူ၏။

၃။ ‘မင်းမြတ်....၊ ဆွေဟောင်း မျိုးဟောင်း ပြိတ္တာတို့အား ရည်မှန်း၍ အသင်မင်းမြတ် အလှူပေးခဲ့၏၊ ဒါနပြုခဲ့၏၊ ဤအတူပင်- အကြင် သား သမီး စသူတို့သည် ၎င်းတို့၏ ဆွေမျိုးပြိတ္တာတို့အား ရည်မှန်း၍ သင့်လျော် သျောက် ပတ်သော အခါ၌ စင်ကြယ်မှုန်မြတ် ရဟန်းတို့နှင့် အပ်စပ် သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ကို လှူကုန်အံ့၊ ထိုသို့ လှူသော သူတို့သည် အသင်မင်းကြီးကဲ့သို့ပင် ပြိတ္တာတို့အား သနား ချီးမြှောက် စောင့်ရှောက်ရာ ရောက်ပေ၏’။

ဤ တတိယ ဂါထာဖြင့် ရည်မှန်း၍ လှူဒါန်းလျှင် ပြိတ္တာ တို့အား- သနား စောင့်ရှောက်သည် မည်ကြောင်းကို ပြတော်

မူပြီး၍ စတုတ္ထ ဂါထာဖြင့် ပြိတ္တာတို့အား လှူပုံ-လှူနည်း-
လှူဟန်- လုပ်ထုံးလုပ်နည်း (= လှူထုံး-လှူနည်း) အခြင်း
အရာကို ဤသို့ ပြတော်မူ၏။

၄။ ‘ မြတ်သောမင်းကြီး---၊ အကြင်သူတို့သည် ဘဝတစ်ပါး
ပြောင်းသွားလေသူတို့၏ ချမ်းသာမှုကို လိုလား တောင့်တ
ကြကုန်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဤသို့ လိုလား တောင့်တကြ ကုန်
သည်ရှိသော် ကွယ်လွန်သူတို့အား ရည်မှန်း၍ “ ဤကောင်းမှု
သည် ဘဝတစ်ပါး ပြောင်းသွားရာတွင် အကုသိုလ်
ကမ္မဇကြောင့် ပြိတ္တာဘဝ ရောက်နေကြသော အသင်တို့
အား ဖြစ်ပါစေသော ...၊ ထိုဉာတိ ဖြစ်သော ပြိတ္တာတို့
သည် ကောင်းမှု၏ အဖို့ဘာဂကို ရရှိ၍ ချမ်းသာကြသည်
ဖြစ်ပါစေသော ” ဤနည်းအတိုင်း ဆိုမြွက်၍ လှူလျှင်
ပြိတ္တာတို့အား စောင့်ရှောက်ရာ ရောက်ပေ၏။

‘ ထို ဉာတိ ပြိတ္တာတို့သည် ထို အလှူဒါန ပြုရာ အရပ်သို့
အညီအညွတ် လာရောက်ကြပြီးလျှင် ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်
စုံလင်များစွာ အစားအစာ၌ ကောင်းမွန် ရှိသေစွာ
အနုပောဒနာ ပြု၍ သာဓု ခေါ်ကြကုန်၏ ’။

ဤ စတုတ္ထ ဂါထာဖြင့် ပြိတ္တာတို့အား လှူပုံ-လှူနည်း-
လှူဟန်- လုပ်ထုံး လုပ်နည်း (= လှူထုံး-လှူနည်း) အခြင်းအရာ
ကို ပြတော်မူပြီးလျှင် ပဉ္စမ ဂါထာဖြင့် ပြိတ္တာတို့ထံမှ မေတ္တာ
တုံ့ပြန်မှု ပတ္တနာဆုကို ဤသို့ ပြတော်မူ၏။

၅။ ‘အကြင် ဆွေမျိုးတို့က ငါတို့အား ရည်မှန်း၍ လှူဒါန်းကြ ပေသောကြောင့် စည်းစိမ် ချမ်းသာကို ငါတို့ ရရှိ ခံစား ကြရပေကုန်၏။ ထို ဆွေမျိုးတို့သည် ကြာမြင့်စွာ အသက် ရှည်ကြပါစေသတည်း။ ငါတို့အားလည်း သူတို့ ပူဇော် ပေကုန်၏။ သူတို့လည်း အကျိုး များပေကုန်၏။’

+ + +

[မှတ်ချက် - ဤအရာ၌ စောဒက ဆရာက ‘ပြိတ္တာတုံ၌ ဖြစ်နေသော ဆွေမျိုး ပြိတ္တာတို့သာ ဆွေမျိုး ဖြစ်သည့် အတွက် စည်းစိမ်ကို ရကုန်သလော....။ သို့မဟုတ် အခြားသူများ ရကုန်သေးသလော....’ ဟူ၍ ခေး၏။ အဋ္ဌကထာဆရာက ‘ဤအရာ၌ ငါတို့ ဆိုဖွယ်မရှိ-ဖြေဖွယ် မလို၊ ထိုအကြောင်းကို ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်တို့ ဟောပြီး ဖြစ်သည်’ ဟူ၍ တိကနိပါတ် အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် ကို အကိုးအထောက် အဖြစ် ထုတ်ပြ၏။ ယင်း ဖြစ်ရပ်၏ အချပ်မှာ ဤသို့ ဖြစ်ပေသည်။]

ပုဏ္ဏား တစ်ယောက်က ဘုရားသခင်အား ဤသို့ မေးလျှောက် လေ၏။

(ပုဏ္ဏား) ‘အရှင်ဂေါတမ....။ ကျွန်ုပ်တို့ ပုဏ္ဏားတို့ ခေပ်သည် အလှူပေးကြပါ၏။ ကုသိုလ် ပြုကြပါ၏။ “ဤကောင်းမှု သည် ဆွေမျိုး ပြိတ္တာတို့အား ရရှိ ခံစားရပါစေသတည်း။ ဤကောင်းမှု၏ အကျိုးကို သုံးဆောင်ကြပါစေသတည်း။ ဤကောင်းမှု၏ အကျိုးကို သုံးဆောင်ကြပါစေသတည်း။” ဟု ရည်မှန်း၍ အလှူပေးကြပါ၏။ ကုသိုလ် ပြုကြပါ၏။ အဖို့ဘဝကို သူတို့ ရကြပါသလော....’

ထိုအခါ ဘုရားသင်က ဖြေတော်မူ၏။ အဖြေများ၏ အနှစ်ချုပ်မှာ-

[(ဗုဒ္ဓ)] ‘ပုဏ္ဏား....၊ မိမိတို့ ပြုခဲ့သော အကုသိုလ် အလျောက် ငရဲသို့ ကျရောက်၍ ငရဲခံနေရသူများ-တိရစ္ဆာန် ဖြစ်နေသူများသည် ဆွေမျိုးတို့က ဒါနပြု၍ ပေးသော အကျိုးကို မရရှိကြကုန်၊ ငရဲမှာလည်း ငရဲအစော-တိရစ္ဆာန်မှာလည်း တိရစ္ဆာန် အစော ရှိ၏။ ထို အစောဖြင့်သာ မျှတနေကြကုန်၏။

‘ပုဏ္ဏား....၊ လူဖြစ်စဉ် ပြုခဲ့သော ကုသိုလ်အားလျော်စွာ လူ့ရွာ-နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ရသူများသည်လည်း ဆွေမျိုးတို့က ပေးသော ကုသိုလ်၏ အကျိုးကို မခံစားကြရကုန်၊ လူမှာလည်း လူ့အစော-နတ်မှာလည်း နတ်အစော ရှိကြ၏။ ထို အစောဖြင့်သာ မျှတမှု ရှိကြကုန်၏။

‘ပုဏ္ဏား....၊ လူ ဖြစ် စဉ်က ပြု ခဲ့ သော အကုသိုလ် အလျောက် ပြိတ္တာဘုံသို့ ရောက်သွားသူများမှာမူ-ပြိတ္တာ အစောဖြင့်လည်း မျှာ နေထိုင်ကြ၏။ လူတို့က ရည်မှန်း၍ ပေးသော ကုသိုလ်အဖို့ကိုလည်း ရရှိခံစားကြရ၏’။

ပုဏ္ဏားသည် ဗုဒ္ဓ၏ ဖြေဆိုချက်ကို လက်ခံ၏။ သို့သော် သူ့မှာ မကြေမညက်သော အချက် ရှိနေသေးသဖြင့် အခွင့် ကြိုခိုက်တွင် ထိုအချက်ကိုပါ ဆက်၍ လျှောက်ထား မေးမြန်းလေသည်။

[(ပုဏ္ဏား)] ‘အရှင်ဂေါတမ....၊ ဆွေမျိုးပြိတ္တာသည် အကယ်၍ ထို အလှူဒါနပြုရာ အရပ်သို့ မလာရောက်ခဲ့သော် ထို အလှူကို အဘယ်သူ ခံစားရပါသနည်း’။

(၄၆) ‘ပုဏ္ဏား....၊ ထို ရည်ညွှန်း၍ လှူသော ပြိတ္တာ မလာ
မရောက်ခဲ့အံ့၊ အခြား ဆွေမျိုး ဘော်စပ်သော ပြိတ္တာများ
လာရောက်သော် ထို ကုသိုလ်၏ အဖို့ကို ထို ပြိတ္တာတို့ ရရှိ
ခံစားရကုန်၏ ’။

(ပုဏ္ဏား) ‘အရှင်ဂေါတမ....၊ အကယ်၍ ဆွေမျိုး ဘော်စပ်
သော ပြိတ္တာ တစ်ယောက်တလေမျှ မလာခဲ့ပါသော် ထို
အလှူကို အဘယ်သူ ခံစားရပါမည်နည်း ’။

(၄၆) ‘ပုဏ္ဏား....၊ ဤ သံသရာကား ရှည်လျားလှ၏၊ ဤရှေး
ဤမျှ ရှည်လျားလှသော ကာလအတွင်း၌ ဆွေမျိုး ပြိတ္တာ
များနှင့် ကင်းသော အရပ် ဟူ၍ မရှိ-ဆွေမျိုးပြိတ္တာများ
ဆိတ်သုဉ်းသော နေရာ ဟူ၍ မရှိ၊ ပုဏ္ဏား...၊ စင်စစ်
အားဖြင့် လှူသူသည်လည်း အချို့နီး မဖြစ်-အကျိုးရှိသည်
သာတည်း ’။

‘ရည်မှတ်၍ လှူသော ကုသိုလ်အဖို့ကို ပြိတ္တာတို့ ရ မရ’
ဟူသော ပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်
ဟောတော်မူချက်ကို အဋ္ဌကထာ ဆရာက အထက်ပါအတိုင်း
ထောက်ပြ၏။

+ + +

ဤ ပဉ္စမ ဂါထာဖြင့် ပေးသော အမျှကို ပြိတ္တာတို့ ရ-မရ
ကို ပြပြီး၍ ပြိတ္တာတို့တွင် လူတို့၌ ကဲ့သို့ ကျွဲနွားနှင့် လယ်ယာ
လုပ်ငန်း-ငွေကြေးနှင့် ကူးသန်း ရောင်း ဝယ် ရေးလုပ် ငန်း
စသည်တို့ မရှိကြောင်းကို ဆဋ္ဌမ ဂါထာဖြင့် ဤသို့ ပြတော်
မူ၏။

၆။ ‘မြတ်သောမင်းကြီး....၊ ပြိတ္တာ လောကတွင် လူတို့၌ ကဲ့သို့ လယ်ယာ ကိုင်းကျွန်း လုပ်ငန်းလည်း မရှိ၊ ကျွဲ ကျောင်း - နွားကျောင်း- သိုး၊ ဆိတ် ကျောင်းမှလည်း မရှိ၊ ငွေကြေးကို အရင်းအနှီး ပြု၍ ကူးသန်း ရောင်းဝယ်မှု လည်း မရှိ၊ ဤ လူ့ပြည်မှ ဆွေမျိုးဉာတိတို့က ပေးသော ထမင်း-အဖျော်ယမကာများဖြင့် ထို ပြိတ္တာဘဝ၌ မျှတ၍ နေကြရကုန်၏’။

ဤ ဆဋ္ဌမ ဂါထာဖြင့် ပြိတ္တာများသည် လူ့ပြည်မှ ဆွေမျိုး ဉာတိတို့က ပေးသော အာဟာရများနှင့်သာ မျှတနေရ ကြောင်းကို ပြပြီး၍ ယင်းသည့် ဖြစ်ရပ်ကို ထင်ရှားအောင် သတ္တမ နှင့် အဋ္ဌမ နှစ်ဂါထာတို့ဖြင့် ဤသို့ ပြတော်မူ၏။

၇။ ‘မြတ်သောမင်းကြီး....၊ မြင့်ရာ အရပ်၌ ရွာသော မိုးရေ သည် နိမ့်ရာ အရပ်သို့ စီးသကဲ့သို့ ထိုနှင့် အလားတူစွာ သာလျှင် ဤ လူ့ပြည်လူ့ရွာက ပေးလိုက်သော ကောင်း မှုကို ပြိတ္တာတို့အား ရရှိ ခံစားရစေလေ၏။

‘မြတ်သောမင်းကြီး....၊ မြစ် ချောင်း အင်း အိုင်တို့ ရေပြည့်လျှံ ကုန်သည် ရှိသော် သမုဒ္ဒရာကို ပြည့်စေကုန် လေ၏၊ ထို့အတူပင် ဤ လူ့ပြည်မှ ပေးလိုက်သော ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုသည့် ပြိတ္တာတို့အား ရရှိ ခံစားရစေ လေ၏’။

ဤ သတ္တမ နှင့် အဋ္ဌမ ဂါထာများဖြင့် ပြိတ္တာတို့သည် လူတို့ ပေးသော ကောင်းမှုကို မှီတယ်၍ နေကြရကြောင်းကို

ပြတော်မူပြီး၍ သူတို့အနေအားဖြင့် လူတို့ထံ တစ်စုံတစ်ရာ တောင်းခံခြင်း မပြုနိုင်သဖြင့် အလိုက်သိစွာ ပေးသင့်ကြောင်း ကို နဝမ ဂါထာဖြင့် ဤသို့ ပြတော်မူ၏။

၉။ ‘မြတ်သောမင်းကြီး....၊ ပြိတ္တာတို့ အနေဖြင့် မှတ်သိပ် ဆာလောင်ခြင်း စသည် မည်မျှ ပြင်းထန်စေကာမူ “ပေးပါ” ဟူ၍လည်း တောင်းခံနိုင်စွမ်း မရှိသောကြောင့် “ဤသူကား- လူ့ဘဝ၌ နေစဉ်က ငါ့အား ပေးဖူးပြီ၊ ငါ၏ အမှုကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ဖူးပြီ၊ ဤသူကား- ငါ့ ဆွေမျိုးတည်း- ငါ့ သူငယ်ချင်းတည်း” ဟူ၍ ရှေးက ပြုဖူးသော ကျေးဇူး တရားများကို အဖန်ဖန် အောက် မေ့လျက် ပြိတ္တာတို့အား ရည်မှန်း၍ လူဒါန်းသင့်လှပေသည်’။

ထို့နောက် ဆွေမျိုးဉာတိထံက သေလျှင် ဝိုင်း၍ ငိုကြွေး၊ ငိုခြင်းကား- ပင်ပန်းရုံသာ ဖြစ်၏၊ ပြိတ္တာတို့အား အကျိုး တစ်စုံတစ်ရာမဖြစ်ကြောင်းကို ဒဿ ဂါထာဖြင့် ဤသို့ပြတော် မူ၏။

၁၀။ ‘မြတ်သောမင်းကြီး....၊ တစ်ဦးတစ်ယောက် ကွယ်လွန် သော အခါ လူတို့သည် ငိုကြွေးကြကုန်၏၊ ပူဆွေးကြ ကုန်၏၊ ဤ စိုးရိမ် ပူဆွေး- ငိုကြွေး မြည်တမ်းခြင်းတို့သည် ပင်ပန်းရုံမျှသာတည်း၊ ပြိတ္တာတို့အား တစ်စုံတစ်ခုသော အကျိုးကို မဖြစ်စေ၊ သို့ပါလျက်လည်း လူတို့သည် လူ သေလျှင် ဤသို့သာလျှင် ငိုကြွေး မြည်တမ်းနေကုန်၏’။

ထို့နောက် ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးအား ‘ဆွေမျိုးတို့အား ပြုသင့် ပြုထိုက်သော အမှုကို ပြုပလေသည်’ ဟူ၍ ချီးကျူး ပြီးလျှင်.... ‘ဤအကျင့်ကား- ဉာတိဓမ္မ ကျင့်စဉ် မည်ကြောင်း’ ကို ဒွါဒသမ ဂါထာဖြင့် ဤသို့ အဆုံးအမ ပေး၍ နိဂုံး ချုပ်တော်မူ၏။

၁၂။ ‘မြတ်သောမင်းကြီး...၊ ဆွေမျိုး ပြိတ္တာတို့အား ရည် မှန်း၍ လှူဒါန်းသော သူသည်- ဤ ဉာတိဓမ္မ ကျင့်စဉ်ကို ပေါ်လွင် ထင်ရှားအောင် ပြသရာ ရောက်ပေ၏။ ဆွေမျိုး ပြိတ္တာတို့အား အထွတ်အမြတ် ပူဇော်ခြင်းကိုလည်း ပြုအပ် ပေ၏။ ဘုရားသခင် အမှူးပြုသော သံသာတော်များအား ခွန်အားဗလ အလှူကို ပေးလှူသည် မည်ပေ၏။ အသင် မင်းကြီးကား- ဤရွှေ ဤမျှ ဟု မမှန်း ဆဲ နိုင် အောင် အလွန် ကြီးကျယ်သော အလှူဒါနကို ပြုအပ်ပေသည် တကား’။

ဤ တိရောကုဋ္ဌ ဒေသနာ ပြီးဆုံးသွားလေသော အခါ ပြိတ္တာဘုံ၌ ဖြစ်ရသော ဒုက္ခ အဝဝကို ဖွင့်ပြတော်မူသဖြင့် တရား ဝင်စား အားထုတ်ကြကုန်သော ရှစ်သောင်း လေး ထောင်သော သတ္တဝါ အပေါင်းတို့အား သစ္စာလေးပါး ပိုင်းခြားထင်ထင် သိမြင်ကျွတ်လွတ်ကြလေကုန်လေ၏။ နောက် တစ်နေ့၌လည်း ဤ တိရောကုဋ္ဌ ဒေသနာကိုပင် ဆက်၍

ဟောတော်မူ၏။ ထို့အတူ ထိုဒေသနာတော်ကိုပင် (၇) ရက်
တိုင်တိုင် ဟောတော်မူလေရာ များစွာသော သတ္တဝါတို့
တရားအလင်း ပေါက်၍ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြလေကုန်သတည်း။

[မှတ်ချက် - ဤ ဝတ္ထုမှာ ပေတဝတ္ထု အဋ္ဌကထာ ဥရုဝဂ်
တိရောကုဋ္ဌ ပေတ ဝတ္ထုကို မြန်မာ ပြန်ဆိုသားခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီး၏ ကိုယ်တွေ့လည်း
ဖြစ်သည်။ ။ ‘သံဃိက ပစ္စည်းများကို ကိုယ်ကျိုးအတွက်
အလွဲသုံးစား ပြုသူများ- သံဃာတော်များ၏ စားဦး
စားဖျားကို စားသောက်ကြသူများသည် ၉ - ကမ္ဘာ
ပတ်လုံး ပြိတ္တာဘဝဖြင့် အစားအသောက် မစားရဘဲ
ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုဒုက္ခ ခံစားကြရခြင်း’ သည် ဤဝတ္ထု၏
ရည်ရွယ် ဦးတည်ချက် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဤ တိရောကုဋ္ဌ
ဂါထာ အမှတ် (၉) အရ ပေတဒါန- နိဗ္ဗိဒါန နှစ်မျိုး
အနက် ကွယ်လွန်သူအား ရည်စူး၍ လှူဒါန်းသော ပေတ
ဒါန၌ ရွှေ-ငွေကို လှူဒါန်း၍ အမျှငေပါက ကွယ်လွန်သူ
အနေဖြင့် ယင်း အလှူဒါန အတွက် အကျိုး မခံစားရ၊
ထို့ကြောင့် ပေတဒါန ၌ ရွှေ-ငွေ မလှူကောင်း ဟု
ပညာရှင်များက ယူဆကြသည်။ သို့သော် အချို့ကမူ
ပေတဒါန ၌ ရွှေ-ငွေ လှူဒါန်းကောင်းသည် ဟု လည်း
ယူဆကြ သေးသည်။ ယင်းသို့ ‘ပေတဒါန ၌ ငွေ
လှူကောင်း- မလှူကောင်း’ ပြဿနာကို ကျွန်ုပ်တို့
ရေးသား ပြုစုသော ‘ဗုဒ္ဓနည်းကျ ဒါနပြုနည်း’ စာအုပ်၌
အကျယ် ရှင်းလင်း ဖော်ပြထားသည်။

ဗုဒ္ဓနည်းကျ

ဒါနပုဒ်များ

မြန်မာ-ပြုစုသည်

မူရင်း (၁၀-ရာစု) ၌ မျက်မှောက်ခေတ် (၂၀-ရာစု)
အထိ နှစ်ပေါင်း ၁၀၀၀-နီးပါး အတွင်း သနိုင်း
အဆက်ဆက် မင်းအဆက်ဆက် ခေတ်အဆက်ဆက်၌
ပေပါပေါက်ခဲ့သော

- ခါးနှင့် နိဗ္ဗာန် ရောစပ်နိုင်-မရောက်နိုင်၊
- ထုပြုသောင်း မကုတ်သူများ အနုမြင့် သားမယားများနှင့်
ကိုယ်အင်္ဂါများကို လှူကောင်း-မလှူကောင်း၊
- အနုညဒါနများကို လှူဒါန်းပါတ အပေါ် ကျနိုင်-မကျနိုင်၊
- ယံကတဒါနထက် ဗုဒ္ဓဒါနက ပို၍ အကျိုး ကြီး-မကြီး၊
- မကား လှူက လုပ်ပါ ကုသိုလ် ရ-မရ၊
- ဗုဒ္ဓ၊ အလဇ္ဇိ ရွေးချယ်၍ လှူကောင်း-မလှူကောင်း၊
- ဒုဿီလအား လှူဒါန်းပါတ အပေါ် ကျ-မကျ၊
- ဒုဿီလအား လှူဒါန်း၍ဖြစ်စေ၊ ငွေကို လှူဒါန်း၍ ဖြစ်စေ
ဆွမ်းသွတ်ပါတ ကွယ်လွန်သူအဖို့ အကျိုး ရနိုင်-မရနိုင်၊
အစရှိသည့် ဒါနပြဿနာပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ကို
ကျမ်းဂန် အထောက်အထားများဖြင့် ဖြေရှင်းထားသည်။

သင်၏ ဆွေမျိုး တစ္ဆေများ မရှိသော အရပ် မရှိ

ဗုဒ္ဓဘေတီ

ကိုယ်တွေ့တစ္ဆေဝတ္ထုညွန့်ပေါင်း

၌- 'ဗုဒ္ဓဘေတီကို' ဖော်ပြထားသည်။ တစ္ဆေများသည် လူတို့ကိုသာ အားကိုးတကြီးနှင့် ခိုခိုနေကြရသော သနားစရာ-စရာ တစ် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ သင့်ဆွေမျိုး အဟောင်း၊ အတစ္ဆေများသည် ဆူတို၏-

- ဝားဇရ၊- သောက်ဇရ၊

- နေဇရ၊- ထိုင်ဇရ၊

များ အတွက် သင်၏ အမျှဝေသံကိုသာ နားတစွင့်စွင့်နှင့် ဖျော်နေကြရရှာသည်။ 'သာရ' ခေါ်ရန် အသင့် ပြင်ဆင်နေ ရှာသည်။ သို့ဖြစ်လျှင်-

- သင့်ဆွေမျိုး တစ္ဆေများ အကျိုးရရှိအောင် လှူဒါန်း၊ နှစ်လှူဒါန်းဟန်

- မိမိ ကိုယ်တိုင်လည်း တစ္ဆေတစ်သို့ မရောက်အောင် အကုသုတများမှ ရှောင်ရှားနည်း- ရှောင်ရှားဟန်

တို့ကို ဗုဒ္ဓအလိုတော်ကျ နားလည် သဘောပေါက်အောင် 'ဗုဒ္ဓကိုယ်တွေ့ တစ္ဆေဝတ္ထု ညွန့်ပေါင်း' ၌ ဝတ္ထုများကို သာဓကပြု ရှင်းလင်း ဖော်ပြထားသည်။

အမှတ် (၂) ထွက်တော့မည်။ အမှတ် (၃) ဆက်သိုက်

တစ်အုပ် ၁၀ ကျပ် စီသာ

မြန်မာပြည်စာအုပ်တိုက်

၁၃ အေ၊ (အေ) ၉၈-လမ်း၊ ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့